EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

JACK JUDECĂTORUL

Capitolul 1
VALETUL DE TREFLĂ.

Tânărul poreclit Gregory Coco fu ridicat dintr-un şanţ al cartierului Lambeth din Londra; murise înainte ca sergentul din post, din strada Waterloo, care auzise împuşcăturile, să fi ajuns la faţa locului. Noaptea era viforoasă, ningea; fusese, probabil, urmărit şi apoi împuşcat; nimeni însă nu fusese martor la această crimă. Când fu adus la morgă şi i se cercetară hainele, nu se găsi asupra lui decât o cutiuţă de tinichea conţinând un praf alb, ce se dovedi a fi cocaină, şi o carte de joc… valetul de treflă!

Asociaţii săi îl botezaseră Gregory Coco fiindcă era cocainoman şi pentru că, printre robii beţiei reci, cocainei i se zice „coco”. Fusese jucător de cărţi şi tovarăş cu colonelul Boundary în câteva dintre afacerile acestuia. Asta era tot ce se putuse afla despre el. Colonelul nu ştia nimic din trecutul tânărului, afară de faptul că urmase Universitatea din Oxford şi că apoi decăzuse. Boundary mai adăugă câteva amănunte în scopul de a dovedi – pentru cei ce voiau să fie obiectivi – că el, colonelul Boundary, fusese totdeauna un om care dorea binele tuturor. Acest titlu de colonel era onorific şi Boundary îl purta, mai curând, graţie unui vechi obicei, decât în baza vreunui drept. Unii pretindeau că Gregory Coco, în momentele sale de exagerată exaltare, vorbise despre lucruri ce ar fi putut dăuna colonelului; lumea însă era întotdeauna gata să-l bârfească pe Boundary, a cărui avere era o sfidare şi o ruşine. După ce-l îngropă pe misteriosul Gregory Coco, un

juriu compus din concetăţeni de-ai săi pronunţă verdictul: „crimă premeditată, înfăptuită de una sau mai multe persoane necunoscute”. Aşa se părea că s-a sfârşit o tragedie pornită din cauze meschine când, trei luni mai târziu, se produse în viaţa colonelului Boundary o întâmplare, nu tocmai plăcută.

Într-o dimineaţă, sosi, pe adresa locuinţei sale de un lux princiar, din Albermale Place, o scrisoare. O deschise el însuşi, căci purta menţiunea „personal”. După cum se dovedi, nu era chiar o scrisoare, ci o carte de joc, soioasă şi pătată: valetul de treflă. O privi adânc uimit; uitase de mult ce soartă avusese fostul său asociat, apoi observă că era ceva scris pe marginea cărţii de joc şi, răsucind-o, citi: „Jack Judecătorul”, nimic mai mult. Colonelul îşi coborî pleoapele peste ochii obosiţi, încercând parcă să înlăture astfel o fantasmă.

— Eh! exclamă el dezgustat, aruncând cartonaşul în coşul de hârtii.

În clipa aceea avu o viziune: o faţă albă, nerasă şi uscăţivă, cu buzele întredeschise într-un zâmbet uşor, zâmbetul lui Gregory „Coco”, din ziua când se întâlniseră ultima oară.

Apoi îi mai sosiră şi alte cărţi de joc şi urmară diferite întâmplări neplăcute, ca să nu le numim neliniştitoare. După ce chibzui câtva timp, colonelul se hotărî să dea o dublă lovitură. Era pe cale de a face un pas cutezător pe care nimeni altul afară de colonelul Dan Boundary nu l-ar fi riscat. Ştia mai bine decât oricine că, de trei ani încoace, Stafford King îşi destinase întregul său timp deconspirării bandei lui Boundary. Îi era cunoscut faptul că tânărul acela grav, cu ochii cenuşii şi pătrunzători, care şedea acum de partea cealaltă a mesei stil Ludovic XV, în elegantul birou particular al Sindicatului Spillsbury, îşi câştigase situaţia de frunte din departamentul poliţiei criminale numai mulţumită inteligenţei sale şi că, dintre toţi agenţii, el era cel mai de temut.

Nu exista un contrast mai izbitor decât cel dintre cei doi bărbaţi: de o parte detectivul, un om rafinat, dotat cu simţ estetic; de cealaltă, statura înaltă, impresionantă, a omului de care era bine să te fereşti, colonelul Boundary. Acesta din urmă, cu părul negru, lins, despărţit la mijloc printr-o cărare, cu ochii mari, obosiţi, mustaţa lată, galbenă, ca de fiară, bărbia dublă, corpul mătăhălos şi puternic, mâinile enorme şi păroase ce se odihneau acum pe masă, era întruchiparea forţei brutale, neobosite, lipsite de scrupule; mai înfăţişa şi viclenia, viclenia tigrului ce stă la pândă.

Stafford îl observă cu interes; privirea lui era foarte calmă. Poate că în sine se amuza de îndrăzneala extraordinară a acestui om, dar chiar dacă acesta i-ar fi fost gândul, nimic nu se putea citi pe faţa sa de nepătruns.

— Probabil, domnule King, zise colonelul încet şi greoi, după cum îi era obiceiul, găseşti ciudat faptul că, în împrejurările date, am trimis după dumneata. Presupun, urmă el, că asociaţii mei vor împărtăşi părerea dumitale, având în vedere toate neplăcerile pe care ni le-ai pricinuit.

Stafford King nu răspunse nimic. Şedea drept şi atent, cu ochii în patru.

— Scoate-i omului un nume rău şi l-ai nenorocit. Sunt douăzeci de ani de când lupt împotriva bănuielilor nedrepte ale duşmanilor mei. Am fost mereu defăimat, spuse clătinând capul, îndurerat... Nu cred să fi fost cineva mai defăimat decât mine... şi tovarăşii mei de afaceri: Poliţia şi-a vârât nasul... vreau să spun că... a cercetat afacerile mele în amănunţime şi, să fiu sincer faţă de dumneata, domnule King, atunci când a ajuns la cunoştinţa mea şi a asociaţilor mei de afaceri că dumneata ai primit însărcinarea de a-l supraveghea pe bătrânul şi nedreptăţitul Dan Boundary, am fost mulţumiţi.

— Spunându-mi toate acestea, înţelegi să-mi faci un compliment? întrebă Stafford, schiţând un zâmbet uşor.

— Fără îndoială, răspunse colonelul cu glas sigur, în primul rând, domnule King, ştiu că eşti cel mai corect şi mai cinstit

dintre toţi detectivii din Anglia şi, probabil, din lumea întreagă. Singurul lucru pe care îl cer e dreptate. Viaţa mea e o carte deschisă şi suport investigaţiile cele mai minuţioase, spuse acestea şi întinse mâinile-i uriaşe, invitând parcă să fie cercetat cu mai multă severitate decât până acum.

Stafford King nu răspunse nimic. Cunoştea, chiar foarte bine, poveştile care circulau în privinţa bandei Boundary. Ştia destul de puţin, mai mult ghicea, despre ramificaţiile ei întinse. În orice caz, era absolut sigur că avea de-a face cu o organizaţie bogată şi că omul acesta, care vorbea atât de măsurat, dispunea de milioane. Dar era departe de a da crezare asigurărilor colonelului, din care s-ar fi putut deduce corectitudinea metodelor sale în afaceri. King se plecă puţin înainte şi spuse cu un ton ironic:

— Sunt sigur că n-ai trimis după mine ca să-mi vorbeşti despre soarta dumitale vitregă, colonele.

Boundary făcu un semn negativ.

— Voiam să te cunosc, declară el cu sinceritatea omului şiret. Am auzit vorbindu-se multe despre dumneata, domnule King. Mi s-a spus că nu ai altă preocupare decât specializarea în studiul întreprinderilor Boundary şi pot să-ţi spun, domnule King, că niciodată nu vei putea şti prea multe despre mine, dar nici eu despre dumneata. Făcu o mică pauză, apoi continuă: ai absolută dreptate, spunând că nu te-am chemat la mine ca să-mi discut trecutul; e o cinste mare ce mi s-a făcut, ca un funcţionar superior al poliţiei să fi găsit timpul de a mă vizita. Eu, acum, vreau să-ţi vorbesc despre prezent.

Stafford King făcu semn că înţelege.

— Sunt un cetăţean supus legilor, zise colonelul cu glas mieros, şi sunt gata să fac orice îmi stă în putere pentru a da ajutor reprezentanţilor justiţiei. Ţi-am scris în privinţa aceasta acum două săptămâni.

Colonelul trase un sertar şi scoase un plic mare ce purta antetul Sindicatului Spillsbury. Îl deschise şi scoase din el o

carte de joc. Era dintr-un carton foarte fin, cu marginea aurită şi pe verso alb, înfăţişând o figură.

— Valetul de treflă, zise Stafford King.

— E Jack de treflă, răspunse colonelul cu seriozitate, aşa cel puţin mi se pare că e denumit, eu nu sunt jucător.

Ochii-i nu clipiră deloc şi nici Stafford King nu zâmbi.

— Dacă-mi amintesc bine, zise şeful detectivilor, ai mai primit una mai înainte. Mi-a sosit la biroul meu, din partea dumitale, o scrisoare în această chestiune.

Colonelul făcu un semn afirmativ.

— Citeşte ce scrie dedesubtul figurii.

King se uită mai îndeaproape la cartea de joc, scrisul era foarte mărunt, şi citi: „Renunţă la crimă, cruţă-ţi necazurile şi neplăcerile! Înapoiază lui Spillsbury averea pe care i-ai furat-o”. Semnătura era: Jack Judecătorul.

King puse cartea de joc pe masă şi-şi îndreptă privirea asupra colonelului.

— Ce s-a întâmplat după sosirea ultimei cărţi de joc? întrebă el. A urmat o spargere sau aşa ceva, nu-i aşa?

— Ultima epistolă de felul acesta, răspunse colonelul, conţinea o acuzare josnică şi nefondată, anume că eu şi tovarăşii mei de afaceri i-am fi furat domnului George Fetter, un comerciant din Manchester, şaizeci de mii de lire sterline, trişând la cărţi, o faptă nedemnă de care nici eu şi niciunul dintre tovarăşii mei de afaceri nu s-ar putea face vreodată vinovat; eu şi prietenii mei, necunoscând nici un fel de joc de cărţi. Am refuzat, bineînţeles, să-i plătim lui Fetter şi sunt sigur că dumneata ai fi ultimul care ne-ar cere una ca asta. În realitate, lucrurile stau astfel: domnul acesta ne-a dat poliţe pentru suma de şaizeci de mii de lire sterline, dar asta a fost în legătură cu vânzarea unei proprietăţi. Nu-mi pot închipui că domnul Fetter ar putea pretinde vreodată banii de la noi sau că ar şti de această cerere, sper cel puţin că nu, deoarece pare o persoană foarte respectabilă.

Detectivul privi din nou cartea de joc.

— Şi ce e cu povestea despre afacerea Spillsbury?

— Ce e cu povestea despre afacerea Spillsbury? repetă colonelul care avea obiceiul să repete întrebările ce i se puneau, obicei care adeseori îi dădea vreme să chibzuiască înainte de a răspunde. Ah, nu are nici o importanţă. Am cumpărat uzina de motoare din Coventry. Admit că a fost o afacere reuşită. Dar nu există nici o lege care să interzică profitul. Ştii, desigur, şi dumneata ce înseamnă să faci o afacere.

Detectivul ştia, într-adevăr. Spillsbury era însă tânăr şi cam nebunatic, apucase pe o cale greşită. Avea una din acele slăbiciuni despre care nu se vorbeşte, cel puţin nu în cercul oamenilor cumsecade. Moştenise o avere considerabilă şi era proprietarul a patru fabrici; despre cea mai bună dintre acestea era acum vorba.

— Îl ştiu pe Spillsbury şi, din întâmplare, cunosc şi fabricile sale. Mai ştiu că ţi-a vândut o proprietate care pe piaţă valorează trei sute de mii de lire sterline, pentru o sumă cu totul derizorie, treizeci de mii de lire sterline, nu-i aşa?

— Treizeci şi cinci, corectă colonelul. Nu există nici o lege care să te împiedice de a încheia o afacere, repetă el.

— Ai avut mult noroc în afacerile dumitale!

Stafford King se ridică şi-şi luă pălăria.

— Ai cumpărat hotelul Transome, de la tânăra doamnă Rachmeyer, pentru o sumă care nu reprezintă nici a douăzecea parte din valoarea sa reală. Ai cumpărat minele de ardezie ale lordului Bethon cu douăsprezece mii de lire sterline. În decursul ultimilor cincisprezece ani, ai adunat cu o iuţeală uimitoare diferite proprietăţi la preţuri tot atât de uimitoare.

Colonelul zâmbi.

— Îmi faci un compliment foarte măgulitor, domnule King, zise el cu o nuanţă de sarcasm în glas. Şi aceasta n-o voi uita niciodată. Dar să nu ne îndepărtăm de la chestiunea ce formează obiectul vizitei dumitale. Te înştiinţez, în calitatea dumitale de poliţist, că am fost ameninţat de un şantajist,

un hoţ care e, probabil, şi un ucigaş. Nu voi putea fi făcut răspunzător pentru măsurile la care voi fi silit să recurg. Jack Judecătorul! Zău aşa! mormăi el.

— L-ai văzut vreodată? întrebă King.

Colonelul se încruntă.

— E un om în carne şi oase, nu? Dacă l-aş fi văzut, crezi că mi-ar mai trimite scrisori? E treaba dumitale să-l prinzi! Dacă voi de la Scotland Yard aţi pierde mai puţin timp amestecându-vă în treburile unor oameni de afaceri cinstiţi…

Stafford King zâmbea fără a-şi ascunde buna dispoziţie. Ochii-i cenuşii sclipeau veseli.

— Colonele, ştii că eşti îndrăzneţ?! zise el cu admiraţie ironică şi, fără să mai adauge un cuvânt, părăsi camera.

Capitolul 2

JACK JUDECĂTORUL ŞI CARTEA DE VIZITĂ.

Uşa de intrare a artiştilor dădea de-a dreptul afară. Era o noapte îngrozitoare: ploua cu găleata şi vântul rece ca gheaţa, bătând dinspre vest, urla prin pasajul îngust ce ducea din stradă spre uşă.

Stafford King se simţea bine în aerul îngheţat de afară, în colţul cel mai întunecos a1 gangului spre care se deschidea uşa culiselor teatrului „Orpheum Music Hall”. La vederea unei persoane care, venind prin pasaj cu pas afectat, se opri în faţa uşii ca să-şi închidă umbrela, King se retrase mai în umbră.

Pinto Silva, îmbrăcat într-un costum impecabil, de seară, cu un trandafir alb splendid la butonieră, nu avea nici o îndoială de care parte a uşii era preferabil să stai. Intră, salutându-l pe portar cu un gest indiferent.

— O noapte nesuferită, Joe, zise el. Domnişoara White n-a plecat încă, nu-i aşa?

— Nu, domnule, răspunse celălalt, pe un ton slugarnic. A ieşit din scenă abia acum câteva minute. Să-i spun că sunteţi aici?

Pinto făcu semn că nu. Era un bărbat atrăgător, în vârstă de treizeci şi cinci de ani. Unii ar fi mers mai departe şi l-ar fi numit chiar frumos, cu toate că tipul său de frumuseţe n-ar fi fost pe gustul tuturor. Tenul măsliniu, ochii negri, mustaţa-i bine răsucită şi bărbia delicată aveau darul de a atrage şi Pinto Silva admitea cu modestie, în momentele când se lăsa pradă amintirilor, că existaseră femei care chiar înnebuniseră după el.

— Domnişoara White e la numărul şase, îl informă portarul. Nu vreţi să trimit pe cineva s-o anunţe că sunteţi aici?

— Nu e nevoie să te deranjezi, răspunse celălalt. Trebuie să vină îndată.

Tânăra fată păşea grăbită prin coridor, încheindu-şi pardesiul în mers şi se opri surprinsă când îl zări; o expresie de plictiseală apăru pe faţa ei. Era înăltuţă, admirabil proporţionată şi era mai mult decât drăgălaşă.

Pinto îşi scoase pălăria zâmbind.

— Am avut un loc în faţă, domnişoară White, interpretarea dumitale a fost minunată!

— Mulţumesc, zise ea simplu. Nu te-am văzut.

— Te simţi bine aici? întrebă el.

— Destul de bine, răspunse ea politicos.

Era vădit că aştepta cu nerăbdare sfârşitul conversaţiei şi nu ştia în ce fel ar putea s-o termine.

— Cabina e comodă, sunt toţi respectuoşi, eşti mulţumită de toate celelalte? întrebă el. N-ai decât să spui un cuvânt dacă te deranjează sau te supără cineva şi voi avea eu grijă să fie dat afară, indiferent ce slujbă ar ocupa, fie el chiar directorul teatrului!

— O, mulţumesc, răspunse ea repede, toţi sunt foarte cumsecade şi amabili cu mine.

Îi întinse mâna:

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă… o prietenă.

— Un moment, domnişoară White, îşi linse uşor buzele şi păru foarte stânjenit. Poate că vei veni într-o seară cu mine,

după spectacol, să luăm cina împreună. Ştii că ţin foarte mult la dumneata… şi aşa mai departe…

— Ştiu că ţii foarte mult la mine şi aşa mai departe, repetă Maisie White, cu o notă de ironie în glas, dar din nefericire eu nu ţin foarte mult la cină… şi aşa mai departe. Îi zâmbi şi-i întinse mâna spunându-i: îţi urez noapte bună!

— Ştii Maisie… începu el.

— Noapte bună, repetă fata şi trecu repede pe lângă el.

Pinto o urmări cu privirea până ce dispăru în întuneric; fruntea i se încreţi, apoi, dând din umeri, se întoarse încet spre loja portarului.

— Trimite să mi se aducă maşina! se răsti el.

Aşteptă nerăbdător, mestecând ţigara, până ce apăru portarul, ud leoarcă, înştiinţându-l că maşina a tras la capătul pasajului. Pinto deschise umbrela şi merse pe ploaie până la locul unde se afla limuzina sa. Era supărat şi supărarea-i era dintre acelea ce ard încet, pline de ura ce creşte din oră în oră, din clipă în clipă chiar. Cum îndrăznea ea să-l trateze astfel? Ea, care, mulţumită influenţei sale, căpătase acel angajament, ea, al cărui noroc era în mâinile sale? Va vorbi colonelului, iar acesta va sta de vorbă cu tatăl ei… Se săturase de toate astea. Tresărind brusc, îşi dădu seama că tânăra fată îi inspira teamă. Era de necrezut şi totuşi era adevărat. Nu avusese niciodată acest sentiment faţă de o femeie, dar era ceva în ochii ei, un dispreţ rece care îl intimida şi îl înnebunea în acelaşi timp.

Maşina se opri în faţa unei clădiri mari, situată într-o stradă liniştită din cartierul West End. La lumina becului văzu că era puţin trecut de ora unsprezece. Ceea ce dorea acum mai puţin decât orice era să ia parte astă-noapte la o conferinţă. Dar dacă mai exista ceva ce ar fi dorit şi mai puţin încă, aceasta era să dea ochii cu colonelul în acest moment critic! Trecu prin vestibulul întunecos şi intră în ascensorul care îl duse la etajul al treilea. Aici, scara şi coridorul erau luminate de un singur bec mic, dar suficient de puternic pentru a-i arăta drumul spre uşile masive de

nuc, ce duceau la biroul Sindicatului Spillsbury. Deschise uşa cu o cheie ce se potrivea la mai multe broaşte şi intră într-un antreu mobilat cu mult gust şi unde erau întinse pe jos covoare scumpe.

Un bărbat şedea în faţa unui radiator; ţinea pe genunchi un carnet şi nota ceva cu un creion. Ridică speriat privirea când intră celălalt şi dădu din cap. Era Olaf Hanson, secretarul colonelului, şi Olaf, cu faţa-i latră, lipsită de expresie, şi cu păru-i aspru, întotdeauna zbârlit, îi amintea, de câte ori îl vedea, de băiatul din poveste care nu voia niciodată să se lase tuns.

— Ascultă, Hanson, colonelul e aici?

— Vă aşteaptă, răspunse celălalt.

— Nu intri? întrebă Pinto surprins, ţinând mâna pe clanţă.

Hanson clătină capul.

— Trebuie să mă duc la colonel acasă, zise el, ca să duc nişte hârtii. Afară de asta, nu au nevoie de mine.

El zâmbi uşor, dar zâmbetu-i se şterse repede. Era mai curând o strâmbătură decât o expresie de veselie şi Pinto îl privi mai atent. Avu, totuşi, bunul simţ de a nu mai pune şi alte întrebări. Apăsând pe clanţă, intră într-o încăpere mare, foarte elegantă. În mijlocul camerei se afla o masă mare şi scaunele ce se înşirau împrejurul ei erau aproape toate ocupate. Se aşeză la dreapta colonelului şi-i salută şi pe ceilalţi. Majoritatea conducătorilor erau de faţă, elegantul Crewe, Jackson, Kresswell şi, la capătul mai îndepărtat al mesei, Lolly Marsh, cu faţa ei de copil şi veşnica-i expresie de uimire nesfârşită.

— Unde-i White? întrebă el.

Colonelul citea o scrisoare şi nu răspunse îndată. După câteva clipe îşi scoase ochelarii şi îi puse în buzunar.

— Unde e White? repetă colonelul. White nu e aici. Nu, White nu e aici, repetă el, semnificativ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pinto repede.

Colonelul îşi mângâie bărbia şi ridică privirea spre tavan.

— Acum pun la punct afacerea Spillsbury, zise el, White nu are nici o parte aici.

— De ce nu? întrebă Pinto.

— El nu a participat, răspunse colonelul evaziv. Nu era una dintre afacerile la care White ar fi vrut să ia parte. Am impresia că devine religios sau cam aşa ceva, sau poate că fiică-sa este de vină.

Pleoapele lui Pinto Silva se lăsară puţin peste ochi când auzi de Maisie White şi era gata să spună că tocmai se despărţise de ea, dar se răzgândi.

— Ştie ceva despre tatăl ei? întrebă el.

Colonelul zâmbi.

— O, nu… doar dacă i-ai vorbit dumneata.

— Nu am legături prea apropiate cu ea, zise Pinto. A început să mi se urască de aerele pe care şi le dă şi de mofturile ei, colonele, după toate câte am făcut pentru ea!…

— Ţi se va urî şi mai mult, Pinto, răsună un glas de la capătul mesei şi când Pinto întoarse capul, întâlni ochii lui Lolly Marsh.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el.

— Am fost azi în oraş s-o urmăresc puţin, zise ea şi colonelul o privi posomorât.

— Ai fost în oraş ca să urmăreşti pe altcineva, dacă îmi amintesc bine, o corectă el liniştit. Ţi-am spus să te ţii de Stafford King.

— Aşa am şi făcut, răspunse ea. Am mers după el şi după fată…

— Ce vrei să spui cu asta?

— E o noutate pentru dumneata, nu-i aşa?

Era încântată că poate lansa o asemenea bombă. Nu-l poţi urmări pe Stafford King fără să dai de Maisie White.

Colonelul scoase o exclamaţie de uimire.

— Ce înseamnă asta? întrebă el din nou.

— Nu ştiai că se cunosc? Nu ştiai că Stafford King se duce la Horsham ca s-o vadă şi că mănâncă de două ori pe săptămână cu ea în oraş?

Se priviră toţi, uimiţi. Maisie White era fiica omului care, în afară de colonel, fusese cel mai îndrăzneţ membru al bandei şi organizase mai multe lovituri decât oricare altul, în afară de conducătorul lor. Vestea că fiica lui Solomon White se întâlnea cu şeful poliţiei criminale era de necrezut şi îi lăsă pe toţi încremeniţi de mirare.

— Deci aşa stau lucrurile! zise colonelul umezindu-şi buzele uscate. De aceea Solomon White s-a săturat de toate şi vrea să se retragă. Se întoarse spre Pinto Silva, a cărui faţă era aspră şi încruntată, şi-i zise răguşit: credeam că ţii la fata asta, Pinto, ţi-am lăsat drum liber. Ce ştii despre toate acestea?

— Nimic. Nu cred să fie adevărat...

— Nu crezi!... izbucni Lolly. Atunci ascultă! Azi a avut loc un matineu la „Orpheum" şi King a fost acolo. L-am urmărit, am luat un loc lângă el şi am încercat să intru în vorbă, dar el n-avea ochi decât pentru fata de pe scenă şi, în ceea ce mă priveşte, îmi dădea tot atâta atenţie ca şi pereţilor. După ce s-a terminat rolul ei, a ieşit şi a aşteptat-o la intrarea artiştilor. S-au dus la Roymoyer să ia ceaiul. M-am înapoiat la teatru şi am stat de vorbă cu fata care o îmbracă. Pe aceasta am recomandat-o eu când Pinto i-a găsit lui Maisie locul la teatru.

— Ce fel de roluri are ea? întrebă melancolicul Crewe.

— Roluri de bărbat; joacă în travesti, răspunse ea, dar ştiţi, e minunată în haine bărbăteşti! Când vorbeşte...

— Ia lasă astea acum, o întrerupse colonelul. Ce ai descoperit?

— Am constatat că Stafford King vine regulat la teatru, că o ia cu el la masă şi că o vizitează acasă la ea, la Horsham.

— Solly nu mi-a vorbit niciodată despre toate astea... neruşinatul! izbucni colonelul. Are de gând să ne înşele, tipul ăsta!

— Eu nu cred.

Cuvintele din urmă fuseseră rostite de Crewe, „Elegantul" Crewe, a cărui mândrie era că-şi putea îngădui să schimbe

zilnic costumul.

— Îl cunosc pe Solly, îl cunosc de ani de zile, zise el. Îl ştiu tot atât de bine ca dumneata, colonele. În ceea ce ne priveşte, Solly e sincer. Nu neg că ar putea avea intenţia de a ne părăsi, dar asta e foarte firesc. Are o fiică şi şi-a făcut suma. Bag însă mâna în foc că nu ne va denunţa niciodată.

— Să ne denunţe pe noi? Ce ar putea să denunţe? Afacerile noastre sunt curate! După câte ştiu, niciunul dintre noi nu s-a făcut vinovat de vreo faptă necinstită. Să ne denunţe! Asta-i acum!

Mâna mare a colonelului lovi în masă cu toată puterea şi cei din jur aveau destulă experienţă pentru a şti că acesta era cel mai bun semn că orice discuţie se terminase.

— Acum, domnilor, zise colonelul, să revenim la afacerile noastre. Spune-i lui Hanson să intre, el are socotelile. Sunt ultimele socoteli pe care le va face pentru noi.

Cineva se duse la uşa antreului şi-l chemă pe secretar, dar nimeni nu-i răspunse.

— A plecat.

— A plecat? întrebă colonelul încruntându-se. Cine i-a spus să plece? N-are importanţă, se va înapoia desigur îndată, închide uşa!

Ridică de jos, de la picioarele sale, o casetă de documente, o puse pe masă, o deschise cu o cheie prinsă de lanţul ceasornicului său şi scoase un teanc de hârtii.

— În noaptea asta vom pune la punct afacerea Spillsbury, zise el. Se pare că Spillsbury are de gând să vorbească.

— Unde e? întrebă Pinto.

— Într-un sanatoriu pentru beţivi, zise colonelul cu cruzime. După câte am aflat, unii dintre curatorii proprietăţilor tatălui său au de gând să cerceteze legalitatea înstrăinărilor făcute de el. Dar am consultat cei mai buni avocaţi din Londra şi putem fi foarte liniştiţi, căci situaţia noastră e absolut sigură. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut la noapte e să ne asigurăm dacă toate

acele scrisori neroade pe care i le-a scris lui Lolly au fost distruse.

— Le ai? întrebă fata repede.

— Le-am avut, zise colonelul, şi în momentul în care tranzacţia devenise perfectă, le-am ars pe toate, în afară de una. Întrebarea ce trebuie să ne-o punem, domnilor, e dacă să ardem ultima scrisoare.

Scoase din teancul din faţa sa un plic şi-l ridică în sus.

— Am păstrat asta, în caz că s-ar întâmpla ceva, dar dacă e într-un asemenea sanatoriu, nu se va speria de ameninţarea că se va da publicităţii o scrisoare murdară adresată unei fete. Presupun că nici curatorii săi nu se vor lăsa prea mult influenţaţi. Pe de altă parte, dacă această scrisoare s-ar descoperi printre hârtiile noastre de afaceri, ar fi foarte prost pentru noi.

— Cine ar putea-o găsi? întrebă Pinto.

— Poliţia, răspunse colonelul liniştit.

— Poliţia?

Colonelul făcu un semn afirmativ.

— Ne urmăreşte îndeaproape, dar nu trebuie să vă fie frică, zise el. King îşi dă osteneala să găsească neapărat ceva şi nu va sta în cumpănă să ceară Parchetului să dispună o descindere. Dar nu mi-e chiar aşa teamă de poliţie. Cred că avem destule proptele în magistratură pentru a zădărnici această treabă! E Jack…

— Jack! Ha, ha, ha!

Un râs strident întrerupse discursul colonelului şi acesta sări în picioare, ducându-şi repede mâna la buzunarul din spate al pantalonului. Uşa se deschisese şi se închisese atât de repede, încât nimeni nu auzise nimic şi în faţa lor se afla acum un necunoscut. Era îmbrăcat într-o pelerină lungă din mătase neagră, ce strălucea la lumina lămpii, purta mănuşi, iar pe cap avea o pălărie neagră, de fetru şi faţa-i era ascunsă de o batistă albă din mătase.

Colonelul se răzgândi şi, scoţând mâna din buzunar, ridică ambele braţe în aer. Revolverul lung pe care noul venit îl

ţinea în mână avea un aspect foarte ameninţător, cu toate că ţeava era încrustată cu argint şi aur.

— Toată lumea să ridice mâinile! zise Jack cu glas strident. Drept în sus, spre cerul cel frumos! Şi tu, Lolly! îndepărtaţi-vă toţi de masă şi lipiţi-vă cu spatele de perete. Jack Judecătorul e printre voi şi viaţa vă rezervă foarte multe surprize!

Se îndepărtară toţi de masă, privind spre ochii neclintiţi ce se zăreau prin găurile batistei.

— Înapoi spre perete, scumpii mei! râse celălalt. Vă voi face să râdeţi şi veţi avea nevoie de un sprijin.

Se apropie de masă şi, în timp ce vorbea, degetele-i agile răsfoiau teancul de acte pe care colonelul le scosese cu grămada din cutia de documente.

— Vă voi spune o poveste comică despre o bandă de escroci…

— Eşti un mincinos! strigă colonelul.

— Despre o bandă de şantajişti, urmă Jack râzând strident. Băieţi care nu lucrau ca nişte şantajişti obişnuiţi, nici nu cereau bani… O, nu, nu erau nişte şantajişti ordinari… Puneau mâna pe cei mai vicioşi şi mai naivi dintre oameni şi-i făceau să vândă diferite bunuri în valoare de mii de lire sterline, numai pe câteva sute. Amuzanţi băieţi! Era Dan Boundary care şi-a început cariera furând bani de la mama lui moartă, era elegantul Crewe, care fusese odată un om de lume şi acum e un hoţ!

— Du-te dracului! strigă Crewe, făcând un pas înainte, dar revolverul îndreptat spre el îl sili să se oprească.

— Era Lolly care şi-a vândut propriul copil…

— Nu am nici un copil! gemu ea.

— Încearcă să-ţi aminteşti, Lolly, scumpa mea!… sufleţel drag şi nevinovat! tăcu brusc.

Găsise plicul pe care îl căutaseră degetele sale, îl strecură sub pelerina-i neagră şi din doi paşi fu la uşă.

— Trimiteţi după poliţie! spuse batjocoritor. Cheamă poliţia, Dan! Adu-l pe Stafford King, eminentul detectiv!

Spune-i că am fost aici! Iată cartea mea de vizită.
Cu o mişcare, aruncă un cartonaş în mijlocul încăperii, apoi deschise uşa şi se făcu nevăzut.
O clipă de tăcere; apoi, suspinând uşor, Lolly Marsh căzu grămadă jos: leşinase… Colonelul Dan Boundary privi chipurile albe ale asociaţilor săi.
— O sută de mii… de lire sterline… aceluia dintre voi care… pune mâna pe tipul ăla, fie el bărbat sau femeie! zise el gâfâind înfundat.
Capitolul 3
CURSA.
În dimineaţa zilei următoare, colonelul Boundary, şezând la biroul său, sună şi îndată apăru un om mărunt şi îndesat, Olaf. Ca de obicei, era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Colonelul îl privi gânditor.
— Hanson, zise el, a venit domnişoara Marsh?
— Da, a venit, răspunse celălalt fără amabilitate.
— Spune-i că vreau să-i vorbesc, zise colonelul şi când celălalt se întoarse să plece, mai adăugă: unde ai fost aseară când am avut nevoie de tine?
— Am fost plecat, răspunse scurt omul. Cred că am şi eu timpul meu liber.
Colonelul dădu încet din cap:
— Sigur că da. Hanson.
Glasul îi era blând şi dacă scandinavul ar fi avut destulă minte, ar fi înţeles că-l ameninţă un pericol. Plecarea sa era al treilea semn de răzvrătire de care dăduse dovadă Olaf în cursul ultimei săptămâni.
— Ce ţi s-a întâmplat azi-dimineaţă, Hanson? întrebă colonelul.
— Multe, izbucni secretarul. Dumneata mi-ai spus că voi putea pleca la fratele meu în America. Unde sunt banii aceia? Pleci în martie, pleci în mai, în iunie, în iulie…, şi eu tot aici sunt!
— Dragă prietene răspunse colonelul, eşti prea nerăbdător, începi să devii nervos, asta-i totul! Poate că îţi

voi da concediu săptămâna viitoare.

— Nervos! urlă Hanson. Da, sunt! Mereu sunt ochi îndreptaţi asupra mea. Când umblu pe stradă, orice bărbat pe care-l întâlnesc e un poliţist. Când mă culc, aud mereu paşi furişându-se pe coridorul din faţa camerei mele.

— Prietenul Jack, hai? întrebă colonelul privindu-l cercetător.

Hanson se cutremură. Îl văzuse odată pe Jack Judecătorul: un bărbat îmbrăcat în mătase subţire stătuse lângă patul în care zăcea întins scandinavul şi-i dăduse poveţe, în timp ce Olaf tremura de groază.

Colonelul nu cunoştea acel fapt. El credea că apariţia din noaptea trecută li se arătase atunci pentru prima oară sub forma aceea ameninţătoare. Clătină, deci, din nou, capul.

— Trimite-mi-o pe domnişoara Marsh!

Secretarul plecase abia de câteva secunde, când uşa se deschise din nou şi tânăra intră. Era înaltă, drăguţă ca o păpuşă şi capu-i mic era încununat de un păr des, auriu. Ar fi fost şi mai drăgălaşă dacă n-ar fi avut ochii de un albastru prea spălăcit pentru a fi numiţi frumoşi. Era într-o toaletă foarte scumpă şi avea mersul uşor al oamenilor cu situaţia asigurată.

— Bună dimineaţa, zise colonelul. L-ai mai văzut?

— Am putut să-l văd foarte bine, răspunse ea.

— Dar el?

— Nu cred. Are asta vreo importanţă?

— Artista aia a fost cu el?

Lolly făcu un semn că nu.

— Ei bine, urmă colonelul, crezi că vei putea ajunge la vreun rezultat?

Ea făcu o strâmbătură. Dacă îşi închipuise că Boundary va vorbi despre întâmplarea îngrozitoare din noaptea trecută, atunci o aştepta o deziluzie. Ochii pătrunzători ai bărbatului din faţa ei o sileau să nu se îndepărteze de la subiectul conversaţiei lor.

— Pare un om destul de tare, zise ea. Nu cred că e dintre aceia care se lasă prinşi de prostiile astea dulcege.

— Ce vrei să spui? întrebă colonelul.

— Nimic altceva decât ceea ce am spus, răspunse Lolly, înălţând din umeri. Nu mi-l pot închipui luându-mă de pe stradă şi invitându-mă la masă ca să-mi încredinţeze secretele sale, în clipa când ajunge la a doua sticlă de vin.

— Nici eu nu-l văd într-o asemenea situaţie, zise colonelul, îngândurat. Eşti o fată destul de deşteaptă, Lolly, şi vom face astfel ca să merite să te ocupi de băiatul acela. Ei e singurul om de la Scotland Yard pe care vrem să-l scoatem din slujbă. Asta nu înseamnă că am avea de ce să ne temem, adăugă el. Dar se amestecă în…, se opri căutând cuvântul potrivit.

— În afacerile noastre, completă fata. Să lăsăm asta, colonele! Spune-mi numai cât de departe vrei să merg.

— Trebuie să mergi până la capăt, răspunse Boundary cu hotărâre. Trebuie să-l pui într-o situaţie atât de dificilă, încât să fie compromis până peste cap.

— Şi cum rămâne cu tânăra mea reputaţie? întrebă cu o strâmbătură fata.

— Dacă o pierzi, îţi vom cumpăra alta, răspunse colonelul. Şi cred că e chiar momentul să ai alta, Lolly.

— Nu va fi uşor, zise fata. Cu el nu vor merge lucrurile cum au mers cu tânărul Spillsbury. Pinto Silva sau chiar White ar fi putut face asta fără ajutor.

— Încetează odată cu afacerea Spillsbury! strigă colonelul. Ţi-am mai spus să uiţi tot ce s-a întâmplat în legătură cu afacerile noastre. Ţi-am spus de o sută de ori să nu pomeneşti de Pinto sau de altul dintre oamenii noştri, când e vorba de chestia asta!… Şi să nu te mai văd făcând astfel de mutre! Se ridică repede şi, aplecându-se înainte, privi cu ochi strălucitori la fată: Ai devenit cam prea liberă în ultimul timp, Lolly, şi îţi dai aere! Cu mine să nu încerci mofturile tale de doamnă mare, m-ai auzit? Nu am mai mult respect pentru femei, decât pentru bărbaţi, mă înţelegi?

Dacă încerci vreodată să faci pe şmechera cu mine, îţi voi suci gâtul cu mâinile mele, uite aşa!… strânse pumnii cu o mişcare foarte sugestivă şi fata speriată îl privi ca fascinată. Te voi sfărâma ca pe un ciob de porţelan!… Te voi rupe în bucăţi ca pe o cârpă!… Nu trebuie să-ţi închipui că vei scăpa vreodată de mine! Te voi urmări până la capătul pământului!… Eşti plătită şi tratată ca o regină şi cu mine trebuie să joci cu cărţile pe faţă… A fost odată un bărbat numit Gregory Coco!…

Fata, tremurând toată, se ridică de pe scaun cu faţa galbenă ca ceara…

— Îmi pare rău, colonele bâlbâi ea. N-am avut de gând să te jignesc. Eu… eu…

Era gata să plângă, când colonelul, cu un gest, îi făcu semn să se aşeze din nou. Furia-i trecuse tot atât de repede cum îi venise.

— Acum fă ce ţi-am spus. Lolly! zise el liniştit. Ţine-te de tânărul acela şi nu veni la mine până ce nu l-ai încurcat bine.

Ea făcu un semn afirmativ, neavând puterea să vorbească şi merse în vârful picioarelor spre uşă. Când ajunse acolo, el o opri.

— În ceea ce o priveşte pe Maisie…, zise el în sfârşit, pe Maisie o poţi lăsa în seama mea.

Capitolul 4

HANSON DISPĂRUT.

Colonelul Dan Boundary coborî încet din „Ford”-ul care-l adusese în Horsham şi privi fără emoţie locuinţa asociatului său.

— Voi avea încă nevoie de dumneata, aşa că poţi să aştepţi, zise el şoferului şi deschise poarta de lemn care ducea spre Vila Rose.

Se opri la mijlocul drumului, căci acum putea să vadă casa mai bine. Era o vilă clădită din cărămizi roşii, locuinţa unui om bine situat. Gazonul îngrijit. Înconjurat de trandafiri frumoşi, fântâna arteziană ce picura cu stropi limpezi peste

stâncile aşezate cu măiestrie, calitatea mobilei de grădină din faţa sa, precum şi atmosfera de bună stare ce domnea peste tot dovedeau că ai în faţă casa unui om bogat, una dintre acele fiinţe fericite care nu s-au chinuit niciodată să adune milioane, dar au trăit totdeauna mulţumite, cheltuind sume ce se scriu cu patru şi cinci cifre. Colonelul Boundary mormăi ceva şi îşi urmă drumul. O servitoare curăţică îi deschise uşa şi privirea-i uimită dovedi că noul venit nu era un vizitator obişnuit al acestei case.

— Boundary. E de ajuns să anunţi pe domnul Boundary! zise colonelul.

Fu introdus în salon şi găsi iarăşi multe lucruri interesante. Nu simţea pic de milă la gândul că Solomon White va schimba foarte curând această locuinţă luxoasă cu o celulă întunecoasă, strâmtă… Nici chiar în clipa când tânăra fată intră în cameră să-l salute, nu simţi vreo mustrare de cuget.

— Vrei să vorbeşti cu tata, domnule colonel? întrebă ea.

Tonul cu care i se adresase era rece, dar politicos.

Colonelul nu fusese niciodată unul dintre favoriţii lui Maisie White şi acum trebuia să facă un efort de voinţă ca să-şi ascundă antipatia pe care o resimţea.

— Întrebi dacă vreau să vorbesc cu tatăl dumitale? repetă colonelul Boundary. Da, desigur, cu el şi cu dumneata. Pot tot atât de bine să încep cu dumneata, înainte de a-l vedea pe Solly.

Ea se aşeză, punându-şi mâinile în poală. Părea imaginea vie a politeţii şi a răbdării. În camera luminată de soare se vedea cât era de frumoasă, cu trupu-i subţire şi graţios. Ochii-i limpezi, cenuşii păreau adânc înţelegători când întâlniră privirea colonelului.

— Domnişoară White, noi am fost foarte buni cu dumneata.

— Noi am fost buni? repetă fata.

— Noi, zise colonelul, făcând din cap un semn afirmativ. Vorbesc de mine şi de asociaţii mei în afaceri. Dacă Solly ţi-a

spus vreodată adevărul, ai şti că datorezi întreaga dumitale educaţie, casa dumitale frumoasă, mie şi asociaţilor mei.

— Eu credeam că datorez toate acestea tatălui meu, zise fata cu o nuanţă de ironie în glas, căci presupun că a câştigat prin munca sa tot ce-i aparţine.

— Presupui că a câştigat tot ce are prin munca sa? repetă colonelul. Bine, poate că ai dreptate. I se cuvine mai mult decât are şi ziua plăţii se apropie.

Nu putea fi nici o îndoială că glasul lui Boundary era ameninţător, dar fata nu făcu nici o observaţie. Ştia că se iviseră oarecare neplăceri şi că tatăl ei stătuse închis zile întregi în biroul său, fără să schimbe vreun cuvânt cu cineva.

— Te-am văzut aseară, zise colonelul, schimbând direcţia atacului său. Te-am văzut la „Orpheum”. Pinto Silva era cu mine. Ne aflam în loja teatrului.

— V-am zărit, răspunse ea, liniştită.

— Ai un joc de scenă foarte bun, având în vedere că eşti încă o copilă, urmă Boundary. Într-adevăr, Pinto spune că eşti cea mai bună artistă pe care a văzut-o vreodată. Pinto e cel care ţi-a procurat contractul.

— Îi sunt foarte recunoscătoare domnului Silva, zise ea.

— Lumea îţi aparţine, drăguţo. Te aşteaptă un viitor frumos, strălucire, bani din belşug, perle, diamante. Pinto, care e cel mai valoros dintre tovarăşii mei de afaceri, ţine foarte mult la dumneata.

Fata oftă, obosită.

— Credeam sfârşită pentru totdeauna această chestie, domnule colonel! zise ea. Nu ştiu cum ar privi oamenii din lumea dumitale o asemenea ofertă, dar într-a mea ar fi privită ca o insultă.

— Şi care naiba e lumea dumitale? întrebă colonelul.

Maisie se ridică în picioare.

— Lumea onorabilă, cu conştiinţa curată, răspunse ea, cea supusă legilor. Aceea care priveşte drept insultătoare

aranjamentele propuse de dumneata. Nu am în vedere numai faptul că domnul Silva e însurat…

Colonelul ridică mâna.

— Pinto vorbeşte foarte serios de divorţ, zise el solemn. Şi când un domn ca Pinto îşi dă cuvântul, asta ar trebui să fie de-ajuns pentru orice fată. Acum că ai pomenit de oamenii care se supun legilor, urmă el încet, aş vrea să vorbesc de unul dintre aceştia.

Ea bănuia ce va urma şi tăcu.

— Există un tânăr cu numele de Stafford King şi acesta e mereu pe lângă dumneata.

Colonelul observă că Maisie roşeşte, dar urmă:

— Domnul Stafford King e poliţist.

— E funcţionar al poliţiei criminale, zise tânăra fată, dar nu cred că ar putea fi numit poliţist, nu e aşa, domnule colonel?

— Toţi poliţiştii sunt pentru mine poliţişti, răspunse Boundary, şi domnul Stafford King e unul dintre cei mai răi, după părerea mea, pentru că se căzneşte să ticluiască o poveste fantastică despre mine şi să mă pună într-o situaţie extrem de neplăcută.

— Ştiu că domnul Stafford King caută să lămurească o sumedenie de cazuri neplăcute, zise fata cu răceală.

— Ar fi o coincidenţă dacă s-ar ocupa de unul care să te intereseze şi pe dumneata. Ar fi o coincidenţă, nu-i aşa? repetă el, clătinând capul său uriaş. E o întâmplare, poate, că secretarul meu, Hanson, a dispărut şi a fost văzut în tovărăşia prietenului dumitale, hai? Sau că Stafford King cercetează cazul Spillsbury, singurul despre care Solly nu ştie nimic, nu e aşa?

Ea îl privi, uimită şi înfricoşată.

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă neplăceri pentru Solly, asta-i tot, răspunse colonelul. Dacă are de gând să mă înlăture pe mine şi pe asociaţii mei din afaceri… va fi silit să înveţe minte din experienţă, afară numai…

— Afară numai? întrebă ea.

— Pinto e un om iertător. Noi nu vrem să avem neplăceri cu foştii noştri asociaţi de afaceri, dar neplăceri au să fie, ascultă ce-ţi spun eu!…

— Ce fel de neplăceri? întrebă Maisie. Dacă vrei să spui că aşa-zisa dumitale tovărăşie de afaceri cu tatăl meu va lua sfârşit, voi fi mai fericită. Tata poate să-şi câştige existenţa şi eu am angajamentul meu la teatru.

— Ai angajamentul dumitale la teatru!… Şi tatăl dumitale îşi poate câştiga existenţa!… Îşi poate câştiga existenţa la închisoarea Portland!… zise el ridicând vocea.

Boundary întoarse capul şi privi trupul slab al omului din pragul uşii.

— O, ai auzit ce am zis, Solly! exclamă el bine dispus.

— Te-am auzit, răspunse Solomon White.

Respira cu greu şi faţa-i slabă era mai albă de cum o văzuse fiică-sa vreodată.

— Dacă ai de gând să mă bagi la închisoare, zise White, te pot asigura că vom forma o societate destul de simpatică acolo.

— Vorbeşti de mine? întrebă colonelul mirat.

— De dumneata şi de alţii. Pinto Silva, elegantul Crewe şi Selby, ca să numesc numai pe câţiva…

Colonelul Boundary îşi îngădui să râdă pe înfundate.

— Şi pe baza cărei învinuiri vom fi închişi? se interesă el. Ia răspunde-mi la întrebarea asta, Solly! Cei mai inteligenţi oameni de la Scotland Yard mă pândesc de ani de zile şi n-au izbutit să pună mâna pe mine. Poate… cu ajutorul tău şi al câinelui aceluia de Hanson?…

— Asta-i o minciună, întrerupse White, în ceea ce mă priveşte, pot să-ţi declar că nu ştiu nimic despre Hanson.

— Hanson, zise colonelul încet, e un hoţ. A dispărut luând cu el trei sute de lire sterline ce-mi aparţin, ceea ce am reclamat chiar poliţiei.

— Înţeleg, zise White, cu un uşor zâmbet de dispreţ, dumneata ai venit întâi cu învinuirea, aşa-i, colonele? Ai

discreditat martorul. Ai pus la cale şi ceva împotriva mea?

— Nimic, răspunse colonelul, afară de un singur lucru: tocmai mi-a sosit de la bancă un cec pentru suma de patru mii de lire sterline, cec emis în favoarea dumitale asupra contului nostru comun şi care trece drept semnat de Silva şi de mine.

— Întâmplător, zise White, a fost iscălit de voi doi în prezenţa mea.

Colonelul clătină capul.

— Eşti încăpăţânat… de ce nu vrei să-i faci vechiului tău asociat o mărturisire sinceră, Solly? Am venit la tine ca să vorbim în privinţa acelui cec.

— Va să zică aşa stau lucrurile? exclamă White. Vrei să mă învinuieşti de fals şi crezi că eu voi face scandal?

— Să faci scandal? întrebă Boundary, dacă prin asta vrei să spui că ai de gând să faci un denunţ la poliţie, păgubitor pentru mine şi ceilalţi asociaţi ai mei… ia spune, ce poţi povesti? Pot aduce zece martori care să dovedească cum că atât eu, cât şi Pinto am fost la Brighton în dimineaţa zilei când a fost semnat cecul.

— Aţi venit noaptea cu maşina, zise White cu ton aspru. Ne înţeleseserăm să ne întâlnim în afara Gulaford-ului pentru a împărţi prada.

— Prada? întrebă colonelul, uimit. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Voi vorbi mai lămurit, zise White, ai cărui ochi străluceau ca doi cărbuni aprinşi. Acum un an l-aţi convins pe tânărul Balston, armatorul, să investească cincizeci de mii de lire sterline într-o întreprindere inexistentă. White o auzi pe Maisie respirând cu greu, dar urmă: mijlocul graţie căruia aţi izbutit să-l hotărâţi n-am să-l spun în faţa fetei mele, dar a fost o escrocherie pusă la cale de dumneata şi de Pinto. Balston a plătit ultima rată, cele patru mii de lire sterline erau partea mea.

Colonelul Boundary se ridică şi se uită la ceas.

— Mă aşteaptă taxiul şi timpul costă bani. Dacă ai de gând să aduci o învinuire unui tânăr nevinovat, care va nega cu siguranţă că a avut ceva de-a face cu mine şi cu asociaţii mei de afaceri… asta-i o chestie ce nu priveşte decât propria-ţi conştiinţă. Eu afirm că nu ştiu nimic despre acel cec. Am făcut o ofertă fiicei dumitale…

— Îmi închipui despre ce e vorba, întrerupse White, şi pot să te asigur că, dacă ai de gând să mă trădezi, va veni ziua socotelilor între noi, chiar de-ar fi să aştept douăzeci de ani! Dacă crezi cumva că voi lăsa pe fiica mea să intre în banda voastră murdară… Glasu-i se frânse şi trecu câtva timp până ce White îşi reveni: fă ce vrei! Dar voi pune mâna pe tine, Boundary! Nu mă îndoiesc că mă poţi băga la închisoare şi ştii că sunt lucruri despre care nu pot vorbi. Voi trece şi prin această încercare, dar tu nu-mi vei scăpa!…

— Aşteaptă, colonele, de data asta vorbise fata, dar cu glas atât de slab, încât nu ar fi auzit-o, dacă nu s-ar fi aşteptat s-o audă. Vrei să spui că-l vei acuza pe tatăl meu în faţa justiţiei?

— Pentru persoane care respectă legea, zise colonelul cu gravitate, justiţia vine în primul rând. Trebuie să-mi fac datoria faţă de ţară, dar dacă ţi-ai schimba cumva hotărârea…

— Nu şi-o va schimba, răcni White. Dintr-o săritură fu între colonel şi uşă, rămase o clipă acolo, apoi se dădu înapoi. Fă ce vrei! zise el răguşit, şi colonelul Boundary părăsi încăperea, băgând în buzunar revolverul ce se ivise deodată în mâna sa.

Câteva clipe după aceea auziră uruitul maşinii care se îndepărta.

Colonelul era adâncit în gânduri când ajunsese la Horsham şi era tot atât de îngândurat când coborî în staţia Victoria. În momentul când puse piciorul pe peron, simţi o mână pe braţul său şi, întorcându-se, zări faţa zâmbitoare a lui Stafford King.

— Ei! făcu colonelul şi inima-i încetă să bată.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi întrerup visarea, colonele, zise Stafford King, dar am un mandat de arestare împotriva dumitale.

— Şi de ce anume faptă sunt acuzat? întrebă colonelul livid.

— Escrocherie şi constituire în bandă, răspunse King şi văzu cu uimire că privirea celuilalt era acum a unui om uşurat de o povară. Boundary, credeai că te arestez pentru uciderea lui Gregory Coco?

Colonelul nu-i răspunse.

Capitolul 5

PUNEREA SUB ACUZARE.

Niciodată, în trecut, străduţa întunecoasă, în care era situată judecătoria de pace North Lambeth, nu fusese teatrul unor scene ca acelea petrecute, în acea memorabilă zi de 4 decembrie, când procurorul îşi dezvoltă rechizitoriul împotriva colonelului Dan Boundary. Cu mult înainte de deschiderea judecătoriei, porţile clădirii erau asediate de lumea dornică de a-şi asigura unul dintre puţinele locuri puse la dispoziţia publicului. Pe la ora nouă fu necesară intervenţia poliţiei pentru a face loc numeroaselor maşini ce soseau din diferite direcţii şi care apoi erau garate pe străzile laterale, spre adânca uimire a cetăţenilor din acel cartier modest în care se afla localul judecătoriei. Nimeni nu avea acces fără bilet. Nici chiar reporterii nu erau admişi să intre fără a fi arătat permisul agentului poliţienesc de la intrare. Toate locurile disponibile fuseseră date. Până şi podiumul rezervat magistratului fusese invadat, în dreapta şi în stânga sa fiind îngrămădite mai multe scaune. O parte din public venise din pură curiozitate pentru a se putea făli apoi că asistase la şedinţa în care s-a dezbătut cazul acela vestit. O altă parte ţinuse să fie prezentă tremurând de emoţie cu gândul la destăinuirile făgăduite de ziare.

Pe strada tixită de lume aştepta un tânăr cercetând din ochi, cu vădită nerăbdare, toate maşinile ce veneau cu

întârziere. Magistratul sosise, dispărând în curtea judecătoriei. Stafford văzu doamne îmbrăcate elegant şi bărbaţi îngrijoraţi, care reprezentau ceva în lumea politică şi socială; deodată, fără să-şi dea seama, se îndreptă spre intrare, vrând să iasă în calea limuzinei luxoase ce trăsese la scara principală. În maşină nu se afla decât o singură persoană, un bărbat de vreo şaizeci de ani. Era de statură mijlocie şi îmbrăcat cu foarte multă grijă; pe faţa-i rasă plutea un zâmbet de mulţumire. Stafford King apucă mâna ce i-o întinse noul venit şi ochii-i străluciră.

— Mi-era teamă că nu vă vom putea rezerva locul, sir Stanley, zise el.

Sir Stanley Belcom, şeful poliţiei criminale, zâmbi.

— Ei bine, Stafford, am venit să asist la triumful cel mai mare din cariera dumitale, zise el.

Stafford King dădu din cap, răspunzând scurt:

— Sper că va fi.

— Nădăjduiesc şi eu că lucrurile se vor petrece astfel, zise şeful poliţiei. Totuşi, am o presimţire, Stafford, că nu pe căile legale obişnuite se va putea pune mâna pe această organizaţie. Legea nu are destulă putere ca să înfrângă teroarea ce o exercită acest om. Numai fiinţe de soiul acesta justifică linşarea, acea formă rapidă, aspră, a justiţiei, care execută pe acuzat fără să facă uz de viclenie sau de pretexte.

Stafford îl privi pe şeful său fără să încerce să-şi ascundă mirarea.

— Credeţi că există… Jack Judecătorul? întrebă el.

Sir Stanley îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— El e sperietoarea bandei, nu?

— Aşa pretinde Hanson, răspunse celălalt. Eu sunt convins că Hanson se teme mai mult de acel personaj misterios, decât de Boundary.

Procurorul îşi începuse pledoaria când cei doi bărbaţi îşi făcură drum prin sala tixită, spre a ajunge la scaunele lor din capătul mesei magistraţilor. Pe banca acuzaţilor se afla

colonelul Boundary, cel mai puţin neliniştit dintre toate persoanele de faţă. Şedea aplecat înainte, coatele i se odihneau pe marginea îngrăditurii, bărbia şi-o sprijinise în palme şi ochii îl fixau pe procuror, un om mai în vârstă, care dezbătea cazul foarte liniştit.

— Îl acuz pe colonelul Boundary, zise procurorul, de a fi conducătorul unei vaste organizaţii de şantaj şi că, în cursul ultimilor douăzeci de ani, făcând uz de mijloace pe care vi le voi relata şi pe care le va indica martorul principal al acuzării, a desfăşurat o intensă activitate criminală ajungând să stăpânească, în momentul de faţă, una din cele mai complexe şi mai primejdioase bande pomenite vreodată în analele crimei. Veţi fi auzit, desigur, urmă el, de o figură bizară şi fantastică ce revine mereu, un personaj misterios, numit Jack Judecătorul. Dar vă voi cere, domnule preşedinte, şi adresez aceeaşi rugăminte şi domnilor juraţi, ca atunci când veţi lua în discuţie acest caz, să nu ţineţi seama de acea apariţie ce n-are nici un amestec în aducerea lui Boundary în faţa justiţiei. Îl acuz pe colonelul Boundary că, prin teroare şi şantaj exercitat cu ajutorul complicilor săi, a stors sume mari de la diferite persoane bogate şi naive alcătuindu-şi astfel averea ce aparţine lui şi complicilor săi. În ceea ce-i priveşte pe aceştia, urmărirea lor judiciară depinde, într-o largă măsură, de soarta pe care o va avea Boundary. Sunt, cred, câţiva dintre ei care se găsesc chiar în această clipă în sală şi, deşi nu se află sub stare de arest, nu le voi spune nici o noutate, înştiinţându-i că sunt puşi sub supravegherea poliţiei.

Crewe, care şedea în spatele juriului, se mişcă neliniştit şi, întorcând capul, întâlni privirea indiferentă a unui bărbat înalt, cu aspect milităros, care avea înfăţişarea tipică a detectivului.

Procurorul făcu o pauză pentru a privi notele pe care le avea în faţa sa.

— Prezentând acest caz, domnule preşedinte, urmă el, ne aflăm întrucâtva în dilemă. Ne-am asigurat un martor

important, capital, credem noi, un om care a lucrat în strânsă legătură cu acuzatul, un scandinav al cărui nume este Hanson şi care, considerându-se rău tratat de banda căreia îi aparţinea, a adunat, vreme îndelungată, dovezi incriminatoare împotriva membrilor ei. Scopul pe care l-a urmărit nu trebuie să-l cercetăm. Eminentul meu confrate, avocatul acuzatului, este de părere că Hanson avusese de gând să-i şantajeze pe şantajişti, prezentând dovezi atât de clare, încât Boundary n-ar fi avut încotro şi ar fi fost nevoit să-i plătească complicelui său ca să tacă. Nu exclud această posibilitate. Ceea ce contează este că Hanson a adunat dovezi documentate, care există ascunse în ţară, în locuri ce urmează a fi date în vileag, în cursul prezentelor dezbateri. Trebuie să semnalez neajunsul că, până în momentul de faţă, Hanson n-a scăpat nici un cuvânt. Temându-se că viaţa îi este ameninţată, deoarece această bandă nu se dă înapoi de la nimic, a fost păzit cu străşnicie de poliţie, chiar din clipa în care a făcut declaraţiile sale premergătoare. Toate eforturile ce s-au depus pentru a-l hotărî să-şi formuleze mărturisirile în scris au fost zadarnice şi suntem constrânşi să-l ascultăm în şedinţă publică.

— Dacă am înţeles bine, întrerupse preşedintele, dumneavoastră nu posedaţi încă dovezile pe baza cărora cereţi condamnarea la închisoare a acuzatului.

— Exact, domnule preşedinte, zise procurorul, tot ce am putut obţine de la Hanson n-a fost decât declaraţia de care am avut nevoie pentru a-l putea aresta pe acest individ.

— Aşadar, dacă martorul dumneavoastră ar fi avut de suferit vreun accident, Curtea şi-ar fi retras acţiunea?

— V-am arătat exact cum stau lucrurile, domnule preşedinte, şi de aceea am avut grijă să ţinem martorul sub pază bună. Omul acesta e într-o stare de extremă nervozitate şi am fost nevoiţi să-i facem pe plac. Dar nu cred, domnule preşedinte, că trebuie să priviţi cu neîncredere mărturia ce va fi depusă azi sau să vă formaţi

părerea că n-am avea dovezi îndestulătoare pentru a justifica mandatul de arestare emis împotriva acuzatului.

— Înţeleg, spuse magistratul.

— O procedură cam ciudată, murmură sir Stanley către Stafford King.

— E singurul lucru ce s-a putut face, zise Stafford. Hanson a refuzat să vorbească înainte de a compărea în faţa judecătorului… Spunea că va tăcea până când îl va vedea pe Boundary arestat.

— Boundary ştie toate astea?

— Cred că da, răspunse Stafford zâmbind. El ştie orice. Are o armată întreagă de spioni. Sir Stanley, dumneata nici nu ştii ce puternică e această organizaţie. A izbutit să-i stăpânească pe toţi. Are membri ai parlamentului de partea ei, îi are pe cei mai buni avocaţi din Londra şi două dintre cele mai mari agenţii de detectivi sunt exclusiv în serviciul ei.

Sir Stanley îşi muşcă buzele şi-şi îndreptă atenţia asupra procurorului. Rechizitoriul nu fu lung şi, după ce-l termină, procurorul se aşează; după el luă cuvântul un fruntaş al baroului, în numele apărării. Nu trecu mult timp şi sfârşi şi el pledoaria; apoi se ridică din nou procurorul.

— Chemaţi-l pe Olaf Hanson! ceru el.

Uşa ce dădea spre celule se deschise, doi detectivi apărură şi după ei alţi doi. În mijlocul lor se afla un bărbat scund, cu faţa ca de ceară, în ale cărui mâini se afla soarta, ba chiar viaţa colonelului Dan Boundary. Hanson nu aruncă nici măcar o privire spre banca acuzaţilor, ci păşi grăbit prin mijlocul sălii. Fu introdus în boxa martorilor, iar cei patru paznici ai săi se postară lângă el. Omul era gata să leşine; privirea-i îngrozită aluneca peste grupul juraţilor, buzele-i erau albe şi tremurau, mâinile-i erau încleştate de marginea boxei.

— Numele dumitale e Olaf Hanson? îl întrebă calm procurorul încercând astfel să-l liniştească.

Martorul făcu un semn afirmativ, nefiind în stare să vorbească. Procurorul reluă:

— Eşti născut în Suedia?

Hanson încuviinţă iarăşi.

— E de datoria dumitale să vorbeşti, zise procurorul binevoitor. Nu trebuie să-ţi fie teamă. De când îl cunoşti pe colonelul Boundary?

De data aceasta Hanson putu să vorbească.

— De zece ani, răspunse el, cu glas răguşit.

Un uşier apăru din fundul sălii unde se îngrămădea publicul şi întinse martorului un pahar cu apă; omul îl bău cu lăcomie. Procurorul aşteptă până ce Hanson goli paharul, apoi vorbi din nou:

— Eşti în posesia anumitor documente care-l acuză pe colonelul Boundary de diferite fapte nepermise de lege?

— Da, răspunse martorul.

— Ai făgăduit poliţiei că vei destăinui Curţii unde ai ascuns acele hârtii?

— Da, repetă Hanson.

— Ca poliţia să piardă cât mai puţin timp, vrei să spui acum Curţii unde ai ascuns acele documente compromiţătoare?

Pentru prima oară de când începuse şedinţa, colonelul Boundary dovedi interes.

Hanson vorbea, dar cu greutate:

— Am pus acele hârtii… Am pus… hârtiile…

Apoi, deodată, se prăbuşi la pământ ca un butuc.

— Mi-e teamă că a leşinat, zise magistratul.

Detectivii se îngrămădiră în jurul lui Hanson şi-l scoaseră din boxă. Se auziră şoapte. Stafford King îşi părăsi locul. Se aplecă peste omul întins jos, desfăcându-i gulerul, apoi veni şi medicul legist, care se afla în sală. Urmă o mică consfătuire, după aceea Stafford King îşi îndreptă trupul şi faţa-i deveni palidă şi rece.

— Cu părere de rău trebuie să vă aduc la cunoştinţă, domnule preşedinte, că martorul a încetat din viaţă.

Capitolul 6

STAFFORD KING ÎŞI DĂ DEMISIA.

O săptămână mai târziu, Stafford King intră în biroul şefului poliţiei criminale. Sir Stanley ridică privirea şi se uită la el prietenos şi plin de milă.

— Ia loc, Stafford! zise el cu bunăvoinţă. Ce s-a întâmplat?

— Boundary a fost găsit nevinovat!

Sir Stanley clătină capul.

— Era inevitabil, zise el. Cred că nu-i nici o speranţă ca el şi banda lui să poată fi implicaţi în misterul morţii lui Hanson?

— Mi-e teamă şi mie că nu există nici o umbră de speranţă, zise Stafford, clătinând capul. Hanson a fost ucis, în privinţa aceasta nu există îndoială, şi otrava ucigătoare se afla în paharul cu apă pe care i l-a adus uşierul. Azi i-am luat acestuia un nou interogatoriu; tot ce-şi poate aminti e că a văzut pe cineva făcându-şi drum prin mulţimea din spatele juraţilor şi întinzând un pahar peste capetele oamenilor. Se pare că nimeni nu l-a observat pe cel care a venit cu paharul. Aceasta a fost metoda întrebuinţată de bandă pentru a scăpa de trădătorul ei.

— Inteligentă mişcare, zise sir Stanley împreunându-şi mâinile. Cunoşteau bine starea de spirit în care se va afla Hanson în momentul când se va înfăţişa Curţii. Otrava era pregătită şi prevăzuseră că detectivii vor îngădui uşierului să-i dea acuzatului apă, chiar de n-ar fi dat voie altcuiva să se apropie de el. Asta-i o afacere foarte urâtă, King.

— Ştiu, răspunse tânărul detectiv. Bineînţeles că-mi voi înainta demisia. Nu-mi rămâne altceva de făcut. Credeam că de astă dată am pus mâna pe el, în special, pe baza dovezii vinovăţiei sale în cazul Spillsbury.

— Vorbeşti de scrisoarea pe care Spillsbury a scris-o femeii Marsh? Fiindcă veni vorba de asta, cum de a ajuns epistola aceea în posesia dumitale?

— A fost trimisă prin poştă la Scotland Yard.

— Ştii cine a expediat-o?

— N-a fost însoţită de nici o notă explicativă, răspunse Stafford. Era într-un plic obişnuit, adresa era scrisă la maşină, scrisoarea mi-a fost adresată personal. Bineînţeles că hârtia aceea, în sine, nu are nici o valoare.

— Ai încercat să descoperi documentele despre care vorbea Hanson?

— Am căutat, răspunse celălalt. Oricum ar sta lucrurile, amicul Boundary e liber.

Celălalt îl privi atent.

— E o deziluzie amară pentru dumneata, tânărul meu prieten, zise el. Lucrezi de ani de zile la cazul Boundary. Mi-e teamă că niciodată nu ţi se va mai prezenta o ocazie atât de prielnică de a pune mâna pe el. Acum, are de partea lui simpatia publicului. Ticălosul care scapă din mâinile Poliţiei se bucură întotdeauna de multă popularitate în rândurile mulţimii şi mă îndoiesc că ministrul de interne va încuviinţa deschiderea unei noi acţiuni publice, dacă nu vom avea dovezi zdrobitoare… Ce e asta?

Stafford pusese o hârtie pe masă.

— Demisia mea, răspunse tânărul.

Şeful secţiei criminale luă foaia de hârtie şi o rupse în bucăţi.

— N-o primesc, zise el. Ai făcut tot ce-ai putut şi de cele întâmplate nu eşti mai răspunzător decât mine. Dacă dumneata îţi dai demisia, ar trebui să mi-o dau şi eu şi, ca mine, toţi ceilalţi care au colaborat la elucidarea acestui caz. Vezi-ţi de lucrul dumitale şi mai lasă-l pe Boundary câtva timp în plata Domnului!

Stafford îl privea, pierdut în gânduri.

— Credeţi că-l vom prinde vreodată, sir Stanley?

— La drept vorbind, nu cred, răspunse el. După cum am spus şi mai înainte, singurul pericol ce-l ameninţă pe Boundary e individul acela misterios, care, după cât se pare, îşi face uneori apariţia în viaţa colonelului. Eu presupun că aceasta e persoana care ţi-a trimis scrisoarea lui Spillsbury. Jack Judecătorul, parcă aşa îşi spune… Ştii ce

cred eu? Dacă l-ai găsi pe acel Jack şi l-ai vedea fără deghizarea lui misterioasă, ai descoperi pe cineva care nutreşte împotriva lui Boundary o ură mai puternică decât poliţia.

Stafford zâmbi.

— Nu pot pierde vremea alergând după fantome, sir Stanley, zise el cam aspru.

Şeful său îl privi curios.

— Am auzit că te plimbi destul de des prin oraş, spuse el, ca într-o doară, începând să-şi aranjeze hârtiile de pe birou. Fiindcă veni vorba de plimbare, ce mai face domnişoara White?

Stafford roşi.

— Se simţea foarte bine când am văzut-o aseară răspunse el. N-o să mai apară pe scenă.

— Şi tatăl ei?

— A plecat de acasă cu o săptămână înainte de dezbaterile procesului Boundary şi de atunci n-a mai fost văzut.

Şeful clătină capul.

— Eu, în locul dumitale, n-aş lăsa-o din ochi pe domnişoara White, atâta vreme cât tatăl ei este plecat.

— Ce vreţi să spuneţi, sir Stanley? întrebă tânărul.

— Îţi dau numai o idee, gândeşte-te la vorbele mele!

Stafford se gândea la ce i se spusese în drum spre locul de întâlnire cu tânăra fată. Aceasta îl aştepta pe o bancă, la soare, în parcul Temple; era o zi frumoasă, chiar caldă, şi cu două ore înainte de prânz nu prea se afla multă lume pe acolo. Maisie îl văzu abătut şi se ridică să-i iasă înainte; o clipă uită de necazurile ei, de grijile şi teama ce o chinuiau. Fără îndoială, cunoştea motivul vizitei sale la Scotland Yard şi parte din întrevederea pe care o avusese acolo.

— Mi-am înaintat demisia, răspunse el întrebării ei mute, dar sir Stanley n-a primit-o.

— Cred că a avut dreptate, zise ea. Ar fi pur şi simplu o prostie dacă ţi-ai distruge cariera fără să ai vreo vină.

— Să nu vorbim despre mine, zâmbi Stafford. Ce-ai mai făcut?

— Am reziliat contractele mele; am alte treburi.

— Cum…

El şovăi, dar ea înţelesese gândul său şi-l bătu uşor peste braţ.

— Mulţumesc, am destui bani. Tata mi-a lăsat o sumă destul de însemnată. Închid casa de la Horsham şi depozitez mobila undeva; îmi opresc numai cât îmi trebuie ca să-mi mobilez un apartament mic pe care l-am închiriat la Bloomsbury.

— Dar ce-ai de gând să faci? întrebă el curios.

— O, sunt o grămadă de lucruri de care se poate ocupa o fată, zise ea vag, afară de arta dramatică.

— Dar nu înseamnă asta un sacrificiu? Nu-ţi plăcea munca dumitale?

— La început mi s-a părut că da. Vezi, am fost întotdeauna o artistă bună. Când eram fetiţă, puteam să-l imit pe colonel. Ascultă!

Deodată, spre uimirea lui, Stafford auzi mormăitul lui Dan Boundary. Ea râse veselă, văzându-i mirarea, dar în curând zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi oftă.

— Aş vrea să-mi spui un lucru, domnule King…

— Stafford. Ai făgăduit că-mi vei spune pe nume!

Ea roşi.

— Nu prea îmi place să-ţi spun pe numele de botez, dar pentru că pare mai degrabă un nume de familie poate că n-are să-mi fie atât de greu.

— Ce vrei să mă întrebi? făcu el.

Tânăra fată tăcu o clipă, apoi zise:

— Cât a fost implicat tatăl meu în povestea asta dezgustătoare?

— În afacerile bandei?

Ea făcu un semn afirmativ.

Stafford King era într-o stare neplăcută. Solomon White era amestecat cât şi ceilalţi, afară de colonel; în tinereţe,

fusese geniul rău al asociaţiei, responsabil de faptele ei. Ani de zile fusese mâna dreaptă a colonelului, până când Pinto, acel aventurier portughez, îl înlăturase şi, ca să spunem adevărul, până în clipa când, cu inima strânsă de durere, îşi dăduse seama că fetiţa sa crescuse mare. Căci îşi iubea fiica din tot sufletul.

— Nu-mi răspunzi la întrebare, zise Maisie, dar tăcerea dumitale e un răspuns. Tatăl meu a fost... un om rău?

— Nu vreau încă să-l judec, răspunse el. Pot să-ţi spun doar că în ultimii ani a jucat un rol foarte şters în afacerile bandei. Dar spune-mi mai bine ce ai de gând să faci.

— Ce încăpăţânat eşti! râse ea. O, sunt atâtea lucruri la care mă gândesc, încât nici nu am vreme să ţi le înşir. În primul rând voi încerca să repar o parte din răul pe care l-a făcut banda. Voi căuta să repar cât de mult pot faptele rele comise de tatăl meu.

— Ai o misiune de îndeplinit? întrebă el zâmbind.

— Nu râde de mine! Simt, aici, ce trebuie să fac, zise fata ducându-şi mâna la inimă. Ceva îmi spune că, chiar în cazul că tata ar fi fost fondatorul acestei bande, aşa cum ai spus odată... ah, ai uitat asta...

Stafford King uitase, într-adevăr, această afirmaţie a sa.

— Ei bine? întrebă el. Ai de gând s-o distrugi?

Ea făcu un semn afirmativ.

— Şi mai simt că sunt urmărită... Sunt fiica lui Solomon White, pe care colonelul îl consideră trădător. Îţi închipui că mă vor lăsa în pace? Crezi că nu mă vor supraveghea zi şi noapte şi că nu vor încerca să mă prindă în cursă cât mai curând? Gândeşte-te ce putere ar căpăta astfel... puterea de a-l sili pe tata să se înapoieze la ei!

— O, poţi fi foarte sigură că vei fi supravegheată fără întrerupere, zise el amintindu-şi de spusele şefului său. De fapt, eşti urmărită chiar de pe acum. Te nelinişteşte această veste?

— Acum? întrebă ea surprinsă.

Stafford îi arătă cu mâna o doamnă la mică depărtare de ei; faţa ei era ascunsă cu multă grijă de o umbreluţă.

— Cine e? întrebă fata curioasă.

— O tânără numită Lolly Marsh. Pentru moment are încă o misiune, aceea de a mă pune într-o situaţie compromiţătoare. Mă urmăreşte de săptămâni de zile şi mi-ar fi neplăcut să-ţi povestesc de câte ori am fost pur şi simplu zvârliţi unul în braţele celuilalt. Biata fată! exclamă el ironic. Trebuie să i se fi urât să stea acolo de atâta vreme. Hai să ne plimbăm puţin.

Dacă îşi închipuise că Lolly îi va urma, se înşelase. Ea rămase pe loc, uitându-se după cei doi până ce-i pierdu din ochi şi nu făcu nici o mişcare să se ridice. Aşteptă până ce nu-i mai văzu, apoi se duse pe malul Tamisei şi opri un taxi. Părea foarte mulţumită că planul ticluit de ea pentru prinderea lui Stafford King nu putea să dea greş.

Capitolul 7

COLONELUL ÎŞI VEDE DE AFACERI.

În seara aceea, o societate bine dispusă se adunase într-un apartament luxos în Albermale House. Era o masă la care se aflau numai bărbaţi: colonelul, impunător într-un costum de seară, Crewe, elegant ca întotdeauna, şi un bărbat de vârstă mijlocie a cărui haină veche şi cămaşă de o albeaţă nu tocmai ireproşabilă nu etalau bogăţia celui ce le purta. Totuşi, omul acela cu mustaţa mică şi chelia mare putea emite cecuri de milioane, căci era Thomas Crotin de la firma „Crotin & Principie”, ale cărei fabrici ocupau întinderi imense în Huddesfield şi Dewsbury.

— Dumneata eşti colonelul Boundary, nu-i aşa? întrebă el cu admiraţie în glas, poate pentru a zecea oară de când începuse masa.

Colonelul făcu un semn afirmativ şi ochii săi străluciră veseli.

— Ei bine, asta-i extraordinar! zise Crotin. Voi avea pe povestit când mă voi înapoia în Yorkshire. Noroc că l-am

întâlnit pe prietenul dumitale, căpitanul Crewe, la clubul nostru din Huddersfield.

Colonelul ştia că această întâlnire era mai mult decât o întâmplare ce putea fi numită „norocoasă”.

— Am citit despre proces şi toate poveştile acelea urmă Crotin. Pot să spun că lucrurile stăteau foarte prost pentru dumneata, colonele.

Acesta zâmbi şi, ridicând o sticlă, îl privi pe industriaş întrebător.

— Nu, nu, zise Crotin. Nu mai vreau să beau. Am băut cât am putut şi ştiu când trebuie să mă opresc.

Colonelul puse sticla jos, lângă el.

— Va să zică ai citit despre proces?

— Da, şi ca mine atâţia alţii, răspunse celălalt. Şi i-am zis cucoanei mele: „Iată un băiat deştept, aş vrea să-l cunosc şi eu.”

— Ai admiraţie pentru criminali? întrebă Boundary bine dispus.

— O, nu vreau să spun că eşti un criminal, dar exercitând eu însumi, ca jurat, funcţia de magistrat, e foarte firesc să mă intereseze asemenea cazuri. Nu ştii niciodată unde poţi învăţa ceva.

— Şi ce a spus nobila dumitale soţie?

— Pe ea n-o interesează astfel de lucruri. Soţia mea e o doamnă din elita londoneză. Avea un rang înalt când m-am căsătorit cu ea.

— Acum cinci ani te-ai căsătorit cu fiica lordului Westseverin. Ţi-au trebuit o sută de mii de lire sterline ca să plăteşti datoriile bătrânului.

Industriaşul îl privi uimit:

— De unde ştii toate astea?

— E vorba să candidezi pentru un loc de deputat, nu-i aşa? Şi vei fi primar la Little Thornhill?

— Dar ştii că eşti bine informat despre mine? zise Crotin cu admiraţie şi râzând înveselit.

— Va să zică te interesează lumea criminalilor?

Crotin protestă, ridicând mâna.

— Eu nu spun că faci parte din această lume, colonele, zise el. Prietenul meu Crewe ştie, desigur, că nu pot fi atât de mojic. Bineînţeles că acuzaţia ce ţi s-a adus a fost nedreaptă.

— Vezi, aici greşeşti, îl întrerupse colonelul calm. Era foarte dreaptă.

— Cum?

Fabricantul părea buimăcit.

— Învinuirea era perfect îndreptăţită, zise Boundary jucându-se cu cuţitul de fructe. De douăzeci de ani strâng bani, cumpăr proprietăţi pentru care plătesc a douăzecea parte din valoarea lor şi apoi le vând mai scump.

— Dar în ce fel…

— Aşteaptă puţin, îţi voi povesti totul. Am oamenii mei care lucrează în toată ţara, acoliţi şi trepăduşi care scormonesc mereu după chestii compromiţătoare. Menajere, valeţi, servitori… înţelegi, oameni de acest fel, care pot afla asemenea amănunte. Mai curând sau mai târziu descopăr o pată pe onoarea persoanei cu avere. Prefer scandalurile în legătură cu vreo crimă.

Domnul Crotin, furios la culme, îşi strângea şervetul.

— Unde vrei să te duci? Ce vrei să faci? Noaptea abia a început, zise colonelul cu nevinovăţie.

— Plec, răspunse Crotin, a cărui faţă devenise roşie ca focul. Te-ai întrecut cu gluma; când prietenul Crewe te-a recomandat, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ai putea fi un asemenea om. Doar nu-ţi închipui că voi rămâne mai departe în societatea dumitale, eu, un om cu legături atât de înalte… că voi rămâne aici după cele ce mi-ai spus?

— De ce nu? întrebă Boundary. La urma urmei afacerile sunt afaceri şi cum am de gând să-ţi fac o ofertă pentru fabrica Riverborne…

— Fabrica Riverborne? răcni fabricantul de stofe. Aha! asta-i una din glumele dumitale! Nu vei cumpăra fabrica Riverborne, dragule!…

— Dimpotrivă, o voi cumpăra de la dumneata. Dacă vrei să ştii, am chiar pregătite toate hârtiile şi actul de vânzare; nu-ţi rămâne decât să semnezi.

— A, le ai chiar pregătite? exclamă furios celălalt. Şi ce ai de gând să-mi oferi pentru Riverborne?

— Îţi ofer treizeci de mii de lire sterline bani gheaţă răspunse colonelul.

Fabricantul rămase mut de uimire.

— Treizeci de mii de lire sterline bani gheaţă! zise el după câtva timp. Dar bine, omule, proprietatea aceasta valorează două sute de mii de lire sterline.

— O apreciasem la ceva mai mult, răspunse colonelul calm.

— Eşti nebun sau tâmpit, zise furios celălalt. Nu e fabrica mea, e o societate pe acţiuni.

— Dar dumneata deţii majoritatea acţiunilor; mi se pare că nouăzeci şi cinci la sută, răspunse Boundary. Şi pe acestea mi le vei da mie pentru preţul pe care ţi l-am oferit.

— Mai curând mă împuşc, urlă Crotin bătând cu pumnul în masă.

— Ia loc un moment.

Glasul colonelului era amabil, dar insistent.

— O cunoşti pe Maggie Delman?

Crotin îngălbeni subit.

— Era una din lucrătoarele fabricii tatălui dumitale. Pe vremea când erai încă tânăr, urmă colonelul. Erai foarte îndrăgostit de ea şi ai plecat, odată, cu dânsa, de Paşti, la Blackpool. Mai ţii minte? Te-ai căsătorit cu tânăra femeie şi căsătoria a rămas secretă, pentru că ţi-era teamă de tatăl dumitale. Cum în cursul anilor fata rămăsese mulţumită de mai căsuţa pe care i-o dăduseşi şi de suma ce i-o trimiteai lunar; se părea că nu e nevoie să faci cunoscută această căsătorie, mai cu seamă că nici nu aveai copii. Apoi ai început să te ocupi de politică în oraşul dumitale şi ai devenit tot mai ambiţios. Nu îndrăzneai să divorţezi de nevasta dumitale şi nici nu credeai să fie nevoie. Ţi s-a oferit

prilejul să te ridici, căsătorindu-te cu fiica unui lord englez, şi ai profitat de această împrejurare favorabilă.

— Trebuie să dovedeşti spusele dumitale, zise fabricantul cu glas răguşit.

— Pot să dovedesc foarte bine. O, nu, nevasta dumitale nu te-a trădat, nevasta dumitale cea adevărată, vreau să spun. Te-ai trădat singur, trimiţându-i mereu banii telegrafic. Am auzit de aceste plăţi misterioase, dar n-am bănuit că ar putea fi altceva decât o legătură banală de dragoste. Într-o seară, în timp ce soţia dumitale se afla la cinema, unul din oamenii mei îi controlă casa şi dădu de actul de căsătorie. Vrei să-l vezi?

— Nu mai am nimic de zis, răspunse Crotin fără putere. Sunt în mâna dumitale, domnule. Va să zică în felul acesta lucrezi!

— Da, aşa lucrez, fu răspunsul colonelului. Am credinţa că e bine să fiu sincer cu oameni ca dumneata. Poftim actul de vânzare. Iată locul unde trebuie să semnezi, e marcat.

Înnebunit de furie, Crotin sări brusc la colonel, dar acesta îl apucă de gât cu mâna-i de fier şi-l zgudui aşa cum face pisica cu şoarecele.

— Şezi jos şi semnează! şuieră el. Dacă ai de gând să procedezi în felul acesta, îţi sucesc gâtul. Dă-i tocul, Crewe!

— Pentru asta vei înfunda puşcăria! strigă cu glas enervat industriaşul a cărui faţă devenise galbenă ca ceara.

— Da, o s-o înfund, dar dacă nu semnezi, tot acolo vei sta şi dumneata, astfel că ne vom revedea.

Crotin se ridică şi aruncă tocul jos.

— Vei suferi consecinţele faptei dumitale, scrâşni el.

— Nu pe nemeritate, răspunse colonelul.

Se auzi o bătaie în uşă şi Boundary se întoarse.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Pot să intru? se auzi un glas.

Crewe se încruntă.

— Cine-i? repetă colonelul.

Uşa se deschise încet, întâi apăru o mână înmănuşată, apoi se ivi un cap învăluit în ceva alb şi necunoscutul misterios se strecură pe uşa întredeschisă.

— Jack Judecătorul! Bietul, sărmanul Jack Judecătorul a venit în vizită, râse pe înfundate omul. Jos, câine, jos!

Cu un gest teatral el îndreptă revolverul cu ţeava lungă spre cei de faţă, apoi, râzând încet, se întoarse spre Crotin care încremenise de frică.

— Bietul Iacob! cârâi el. Şi-a vândut dreptul primului născut pentru un blid de linte! Nu pune mâna pe hârtia aceea, Crewe, că mori de moarte grabnică.

Necunoscutul întinse repede braţul şi apucă actul de vânzare, azvârlindu-l în mâna fabricantului.

— Pleacă de aici şi du-te acasă la mămica, mieluşelule! zise el. Crezi că s-ar mulţumi cu o singură fabrică? S-ar prezenta în fiecare an pentru alta şi nu ţi-ar da pace până ce n-ai muri sau ai fi distrus. Du-te la poliţie, sărmanul meu mieluşel, şi relatează-le trista-ţi poveste! Du-te la minunatul domn Stafford King; el ţi se va arunca de gât. Dar nu te vei duce, văd că nu te vei duce!…

Izbucni iarăşi în râs; apoi, cu o mişcare rapidă a braţului, îl împinse pe Crotin spre ieşire, rămânând nemişcat până ce auzi trântindu-se uşa principală. Boundary îşi regăsi cu greu puterea de a vorbi.

— Nu ştiu cine eşti, zise el respirând din greu, dar îţi propun o afacere. Am oferit o sută de mii de lire sterline aceluia care te va prinde. Îţi ofer tot atât să mă laşi în pace.

— Trebuie să-mi oferi o sută de mii de milioane! zise Jack Judecătorul. Dă-mi luna de pe cer şi sunt omul dumitale.

Apoi ieşi, făcându-se nevăzut.

— Repede la fereastră! strigă colonelul.

De acolo se putea vedea intrarea la Albermale House şi uşa era bine luminată. Ajunseră la timp la geam ca să-l vadă pe fabricant ieşind din casă cu paşi nesiguri şi dispărând în întunericul nopţii. Trecu un minut, două… apoi cineva

coborî scările, ivindu-se în lumină. Era o femeie; când se întoarse puţin, colonelul îşi pierdu răsuflarea.

— Maisie White! îngână el mirat, ce dracu o fi căutând pe aici?

Capitolul 8

CEL CE ASCULTĂ LA UŞĂ.

Maisie White închiriase un apartament modest într-o casă din strada Dougty. Din ziua plecării tatălui ei nu mai auzise de el şi refuzase cu îndârjire să se arate îngrijorată. Ştia numai din ghicite ce legături existau între tatăl ei şi asociaţia lui Boundary. Îi era cunoscut că erau foarte strânse, dar nu se temea atât de ceea ce ar fi putut întreprinde poliţia împotriva lui, cât de ameninţările sinistre ale lui Boundary. Avusese alte motive de a părăsi scena, decât cele mărturisite lui Stafford King. La teatru era cunoscută şi putea fi foarte uşor urmărită. Două lucruri o preocupau când deschise în seara aceea uşa vestibulului, intrând grăbită în apartamentul ei. Primul era că fusese urmărită până acasă şi acesta era gândul care o preocupa cel mai mult în momentul de faţă. Nu aprinse lumina când intră, ci, încuind uşa, se apropie repede de fereastră, privi afară şi văzu de partea cealaltă a străzii doi bărbaţi stând de vorbă. Era prea întuneric ca să-i poată recunoaşte, dar i se păru că unul dintre ei era Pinto Silva. Nu-i era frică, totuşi se uită întrebătoare la telefon şi mâna-i apucă receptorul, înainte ca ea să se fi răzgândit. În definitiv, tot vor şti unde locuieşte, căci întrebându-l pe impresarul ei, sau chiar la teatru, puteau afla îndată la ce adresă îi trimiteau scrisorile. Şovăi o clipă, apoi lăsă transperantul jos şi aprinse lumina.

Cei doi bărbaţi din stradă văzură lumina şi zăriră umbra fetei profilându-se uşor pe transperantul coborât.

— E chiar Maisie, zise Pinto Silva. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

În câteva cuvinte, Crewe descrise scena la care luase parte la casa Albermale.

— Imposibil! exclamă Pinto. Vrei să spui că Maisie e Jack Judecătorul?

— Nu ştiu nimic în privinţa asta, răspunse Crewe. Ţi-am relatat faptele.

Pinto ridică iar privirea spre lumina aprinsă.

— O să merg să vorbesc cu ea, zise el.

— Crezi că faci bine? întrebă Crewe. Nu-i vei deştepta bănuielile?

— E o fată foarte inteligentă, răspunse Pinto, şi nici nu ştie că suntem aici, afară. Ea nu seamănă deloc cu Solomon White.

Trecu de cealaltă parte a străzii şi aprinse un chibrit ca să vadă care era soneria ei. Maisie auzi ţârâitul soneriei şi înţelese imediat ce însemna asta. Nu începuse încă să se dezbrace şi, după câteva clipe de şovăială, coborî scările şi deschise uşa.

— E o oră cam înaintată pentru o vizită, zise Pinto glumind, dar te-am văzut plecând de la Albermale şi nu te-am putut ajunge din urmă.

— E cam târziu ca să stăm de vorbă, spuse ea rece. Ai avut vreun motiv să vii?

— Sunt diferite chestiuni despre care aş fi vrut să vorbesc cu dumneata, domnişoară White, răspunse Pinto puţin descurajat de calmul fetei. Ai veşti de la tatăl dumitale?

— Nu eşti de părere, i-o întoarse ea, că ar fi mai bine să vii la o oră mai convenabilă? Nu sunt deloc dispusă să stau de vorbă în pragul uşii şi mi-e teamă că nu te pot pofti în casă.

— Colonelul e îngrijorat, se grăbi să explice Pinto. Ştii că Solly e unul dintre prietenii săi cei mai buni.

Fata râse încet.

— Ştiu, răspunse ea. L-am auzit pe colonel vorbind cu tata la Horsham, adăugă ea cu înţeles.

— Trebuie să fii înţelegătoare cu colonelul, spuse Pinto. Se înfuriase, dar acum i-a trecut. N-ai putea hotărî pe tatăl dumitale să ne scrie şi nouă… adică lui?

— Nu am posibilitatea de a intra în legătură cu tata. Ştiu tot atât de puţin ca voi unde se află. Dacă cineva e îngrijorat, apoi aceea sunt eu, domnule Silva.

— Şi acum altceva, urmă Pinto. De ce ai rupt contractul cu teatrul, Maisie? Mi-am dat multă silinţă să te ajut şi e o prostie să-ţi strici cariera. Am foarte multă influenţă, dar directorii nu vor să suporte o asemenea purtare şi dacă te vei înapoia…

— Nu mă voi înapoia, zise dânsa. Dar zău, domnule Silva, trebuie să mă scuzi astă-seară. Sunt foarte obosită după munca grea din cursul zilei…

— Cu ce te ocupi acum, Maisie? întrebă Silva curios.

— Nu doresc să prelungesc această convorbire. Dar mai e un lucru pe care aş vrea să ţi-l spun, şi anume că aş prefera să-mi spui „domnişoară White”.

— Foarte bine, foarte bine, zise Silva, binevoitor. Şi ce făceai astă-seară, Mais… domnişoară White?

— Noapte bună! spuse fata şi-i închise uşa în nas.

Pinto înjură şi ridică mâna să bată în uşă, dar se răzgândi şi se înapoie la Crewe, care stătea liniştit lângă un felinar.

— Ei bine? întrebă Crewe.

— Fir-ar a dracului de fată, nu vrea să spună nimic! mormăi Silva. Aş da mult să-i înving mândria, Crewe. Pe onoarea mea, am să izbutesc într-una din zilele astea!

— Nu are nici un sens să-ţi pierzi capul pentru că o fată ţi-a întors spatele, zise Crewe, râzând. Ce ţi-a răspuns când ai întrebat-o ce face? Şi ce ţi-a spus în privinţa vizitei ei la Albermale House?

— N-a zis nimic. Hai să ne înapoiem la colonel.

Îl găsiră pe colonel aşteptându-i şi, după toate aparenţele, întâmplările din seara aceea îl lăsaseră rece.

— Ei bine? întrebă el.

— Admite că a fost aici, zise Pinto.

— Ce căuta la Albermale?

— Ar fi mai bine s-o întrebi chiar dumneata, zise celălalt, cu asprime. Îţi mărturisesc, colonele, că n-o pot stăpâni pe

femeia asta.

— Nici n-a crezut vreodată cineva că ai fi în stare, răspunse colonelul. Te-a lămurit în ceea ce priveşte ocupaţia ei?

Pinto făcu un semn negativ şi Boundary începu să se plimbe prin încăpere.

— Iată cum stau lucrurile, zise el. Există cineva din afară care urmăreşte toate mişcările noastre, care ştia că acel gogoman din Hudderfield trebuia să vină şi care era informat ce treabă aveam cu el. Acel cineva a fost afurisitul acela de Jack Judecătorul, dar cine e Jack Judecătorul, hai?

Colonelul se uită furios de la unul la altul.

— Vă voi spune tot eu cine e, urmă el. E cineva care cunoaşte banda noastră tot atât de bine ca noi, cineva care a făcut parte din ea, care are acces la noi, sau în orice caz a avut odată, şi cunoaşte metodele noastre de lucru. Pe scurt unul dintre asociaţii de afaceri!…

— Vorbeşti prostii! zise Pinto.

Acest portughez cu maniere elegante, intrat de curând în bandă, era unul dintre puţinii oameni care aveau situaţia privilegiată de a se putea opune lui Boundary, şeful asociaţiei.

— Ai fi tot atât de îndreptăţit să spui că e vorba de mine sau de Crewe, sau de Dempsey, sau de Selby…

— Sau White, zise colonelul, încet. Nu uitaţi pe White.

— Ce vrei să spui? întrebă Crewe încruntându-se.

White fusese unul dintre favoriţii săi.

— Cum s-ar putea să fie el?

— Şi de ce nu? răspunse colonelul. Când a apărut pentru prima oară Jack Judecătorul? Vă voi spune eu îndată. Cam pe vremea când am început să ne gândim ce am putea face împotriva lui White. L-am văzut oare vreodată când White era cu noi? Nu! Pare neîndoios că e cineva care a fost odată părtaşul nostru în afaceri şi cunoaşte sistemele noastre de lucru. Nu poate fi vorba de altcineva. Spuneţi-mi cine altul

ar putea fi? Doar nu veţi pretinde că e Gregory Coco, adăugă el sarcastic.

Crewe se cutremură şi închise ochii pe jumătate.

— Pentru Dumnezeu, nu mai vorbi de el! zise nervos.

— Şi de ce nu? şuieră colonelul. El ne-a redat banii, viaţa şi libertatea, Crewe. E un exemplu înfricoşător, care îi ţine pe unii dintre asociaţii noştri pe drumul cel drept. Asta nu înseamnă că din vina noastră a murit atât de tânăr. Dar a murit… la timp. Un cocainoman e un om destul de neplăcut, dar un cocainoman care vorbeşte multe, se laudă şi care-mi spune aici, în camera aceasta, ce-mi va face e un om chiar primejdios, Crewe.

— A făcut într-adevăr una ca asta? întrebă Crewe interesat.

— Chiar în camera asta unde te afli acum, zise colonelul vrând să facă impresie. Stătea la capătul acestei mese ameţit cu desăvârşire de cocaină şi mi-a spus anumite lucruri despre asociaţia noastră, pe care nu le credeam ştiute de nimeni în afară de mine. Asta-i consecinţa cea mai rea a narcoticelor. Nu ştii niciodată cât de mult deschid capul oamenilor şi pe Gregory l-au făcut cam prea ştiutor. Nu vreau să spun că i-am regretat moartea… nici gând de aşa ceva. Nu ştiu cum de a fost amestecat în afacerea aceea…

— Ia isprăveşte! strigă Pinto. De ce joci teatru în faţa noastră? Am fost toţi amestecaţi…

— Sst! şuieră colonelul, aruncându-şi ochii spre uşă şi toţi priviră într-acolo.

— Aţi auzit ceva? şopti Boundary. Faţa-i era foarte palidă.

— Nu-i nimeni, răspunse Pinto. Omul acela a devenit o obsesie pentru dumneata.

— Multe lucruri mă enervează, zise Boundary, dar nimic atât de mult ca pierderea banilor. Crewe, trebuie să ne ţinem iarăşi de industriaşul acela din Yorkshire… Ar trebui s-o facă unul din voi.

— Şi acela nu voi fi eu, zise Crewe. Eu mi-am făcut datoria în afacerea asta. Să încerce şi Pinto.

Acesta clătină capul.

— Să-l lăsăm în pace şi…, zise cu un ton nesigur.

Se opri brusc şi întoarse capul.

De data aceasta fusese el cel care auzise un zgomot la uşă. Cu paşi uşori străbătu camera, îndreptându-se spre ieşire şi apucând clanţa deschise repede uşa. Un revolver se ivi în mâna sa, dar nu făcu uz de el. În schimb, sări afară şi cei doi bărbaţi auziră zgomotul unei lupte. După un scurt timp se înapoie, aducând de guler un bărbat.

— L-am prins! zise el triumfător şi-şi aruncă prizonierul în scaunul cel mai apropiat.

Capitolul 9

COLONELUL ANGAJEAZĂ UN DETECTIV.

Prizonierul lor era un necunoscut. Era un bărbat slab, de vreo treizeci şi cinci de ani, de statură sub-mijlocie, destul de bine îmbrăcat; se uita pe furiş în jurul său. În primul moment, colonelul, a cărui slăbiciune era să ghicească dintr-o privire care era situaţia socială a unui om, nu putu să-şi dea seama cu cine are de-a face. Crewe încuie uşa.

— Ia spune, omule, de ce naiba stăteai la uşa mea să asculţi? întrebă colonelul. Căci cu asta se ocupa, nu-i aşa, Silva?

— Da, aşa se pare, zise cel întrebat.

— Ce ai de spus înainte de a trimite după poliţie? întrebă colonelul cu un aer de om cinstit. Ce scuză poţi invoca? Auzi, să se furişeze cineva în casa unui domn şi s-asculte pe la uşi!

Necunoscutul se ridică în picioare şi-şi îndreptă gulerul. Rămăsese buimăcit de atacul neaşteptat, dar acum îşi recăpătase sângele rece.

— Dacă vreţi să trimiteţi după poliţie, faceţi-o chiar acum, zise el. Aveţi telefon, nu-i aşa? Poate că aş avea şi eu ceva de spus poliţistului.

— Ce căutai aici? întrebă colonelul.

— Încearcă să ghiceşti! zise necunoscutul cu asprime.

— Ascultă amice, îi vorbi colonelul cu oarecare jovialitate, suntem toţi prieteni aici şi nu avem nevoie de scandal. Trebuie să admitem că dumneata ai făcut o greşeală şi prietenul meu tot aşa. Vrei un pahar de whisky cu sifon?

Străinul râse şi făcu o strâmbătură.

— Mulţumesc, eu nu, zise el cu tărie. Dacă-mi amintesc bine, un tip a luat un pahar cu apă zilele trecute, în sala judecătoriei din North Lambeth şi…

Colonelul închise ochii pe jumătate.

— În sfârşit, şezi jos şi să vorbim prieteneşte. Dacă vrei să insinuezi că am de gând să te otrăvesc, atunci vrei să spui în acelaşi timp că ştii un lucru pe care eu vreau să-l ţin ascuns sau că ai descoperit unul din acele secrete teribile despre care vorbesc toate ziarele. Fii om de înţeles: bea un pahar de whisky!

Străinul şovăi.

— Dacă bei şi dumneata din aceeaşi sticlă, nu refuz.

— Serveşte-te! zise colonelul binevoitor. Dă-mi orice pahar vrei!

Străinul se duse la bufet, turnă whisky în două pahare înalte apoi le umplu cu sifon.

— Acesta-i al dumitale şi celălalt al meu, zise el. Noroc!

Bău tot paharul după ce văzu că Boundary îl goleşte pe al său.

— Este deci lucru stabilit, zise colonelul, că nu ne-am înşelat şi că dumneata stăteai la uşa noastră ca să asculţi. Nu vreau să facem scandal şi vom vorbi despre această chestiune ca între bărbaţi.

— Asta e calea cea mai bună, zise celălalt.

— Ai fost trimis aici ca să mă ţii sub observaţie?

— Se poate să fie aşa, se poate să fie şi altfel, zise străinul.

Pinto făcu o mişcare de nerăbdare, dar colonelul îl sili, dintr-o privire, să rămână pe loc.

— Ia să vedem acum ce ocupaţie ai, zise Boundary. Nu eşti un simplu negustor. Faci impresia unui om mai cult. Ah, am

ghicit… eşti un detectiv particular!
Străinul rânji:
— Poate că sunt, poate că nu.
Colonelul îl bătu pe umăr:
— Sunt sigur că nu mă înşel, zise el cu ton de intimitate. Nu întâlneşti în orice zi băieţi atât de isteţi. Faci parte din poliţie!
— Nu sunt angajat la stat!
— Ascultă ce-am să-ţi spun, urmă colonelul. Voi fi sincer cu dumneata şi dumneata trebuie să fii tot aşa cu mine. Desigur că nu te ocupi de meseria asta numai din plăcere.
Celălalt clătină din cap afirmativ.
— Pun rămăşag că lucrezi pentru o firmă care îţi dă un salariu de trei lire sterline pe săptămână şi-ţi plăteşte micile dumitale cheltuieli, făcute în legătură cu cercetările ce ţi se încredinţează. O viaţă de câine!
— În privinţa asta ai absolută dreptate, răspunse străinul.
— E o viaţă de câine. Trebuie să ieşi pe orice vreme, la orice oră din zi sau din noapte, şi nu auzi niciodată măcar un cuvânt de laudă pentru munca ta.
— Nu ni se dă nici o atenţie, domnule. Când suntem citaţi ca martori, avocaţii ne tratează ca pe nişte servitori.
— Îţi dau absolută dreptate, zise colonelul clătinând capul. Am impresia că meseria de detectiv nu e apreciată la noi în ţară după cum merită. E foarte ciudat că te-am întâlnit tocmai acum. Chiar în seara asta spuneam prietenilor mei că ar trebui să găsim un bărbat capabil, care să aibă grijă de interesele noastre. Sunt sigur că ai auzit de mine, domnule…
— Snakit, completă celălalt. Iată cartea mea de vizită.
Scoase un cartonaş din buzunarul vestei şi colonelul îl citi:
— Horace Snakit, de la firma „Dooby & Somes”. Ei bine, ce zici de propunerea mea de a intra în serviciul nostru?
Detectivul clipi puţin din ochi.
— Am un serviciu destul de bun…, începu el fără convingere.

— Eu îţi ofer unul şi mai bun… şase lire sterline pe săptămână, plata cheltuielilor şi o sumă fixă pentru îmbrăcăminte.

— S-a făcut! răspunse Snakit cu promptitudine.

— Ei bine, te poţi considera angajat. Acum, domnule Snakit, deoarece sinceritatea e baza legăturii noastre, îmi vei spune deschis dacă ai fost angajat ca să mă supraveghezi!

— Trebuie să recunosc că da, domnule, răspunse detectivul. Am fost însărcinat să vă supraveghez şi să descopăr dacă ştiţi locul unde se află o anumită persoană.

— De către cine ai fost angajat?

Omul şovăi puţin.

— Ei bine, vă voi spune cinstit, firma noastră a primit însărcinarea de la o doamnă tânără. Ea m-a adus aici astă-seară…

— Domnişoara White, nu-i aşa? întrebă colonelul.

— Chiar ea, domnule, răspunse Snakit.

— Va să zică de aceea a fost aici. Voia să-ţi arate…

— Unde se află apartamentul dumneavoastră, domnule, completă detectivul. Voiam să-mi arate şi unde se află scara de serviciu pe unde să pot fugi la nevoie din casă.

— Ce fel de instrucţiuni ţi s-au dat?

— Doar atât: să vă supraveghez, domnule, şi pentru cazul că n-aţi fi fost acasă, să mă furişez, dacă ar fi fost posibil, în apartamentul dumneavoastră şi să întreprind cercetări peste tot.

— Înţeleg, zise colonelul, Crewe, condu pe domnul Snakit jos şi arată-i unde să dea raportul! Aranjează salariul… ştii ce vreau să spun.

Făcu un semn cu capul şi Crewe îl conduse pe micul detectiv, care era încântat. Când uşa se închise după ei, colonelul se întoarse spre Silva.

— Pinto, zise el, fata asta e periculoasă. Poate că ştie unde e tatăl ei… poate că nu ştie… Poate că povestea asta cu detectivul e numai aranjată cu un scop oarecare. Probabil

că Snakit a fost trimis aici, ştiindu-se că va fi prins şi că el va povesti totul.

— La asta m-am gândit şi eu, zise Pinto.

— E periculoasă, repetă colonelul.

Îşi întrerupse plimbarea prin cameră.

— E foarte activă şi lucrează împotriva noastră. Ei bine, voi termina cu domnişoara White! zise el înfuriat. Voi termina cu ea o dată pentru totdeauna. Nu mă interesează ce ştie, dar probabil că ştie prea multe. Merge mână în mână cu poliţia şi poate chiar lucrează împreună cu tatăl ei. Mâine dimineaţă îl vei aduce pe Phillopolis aici…

Celălalt holbă ochii.

— Phillopolis? izbuti el să spună. Dumnezeule mare! Doar nu ai de gând să…

Colonelul îl privi drept în faţă.

— Ai avut drum liber să-ţi încerci norocul cu fata asta şi nu ai reuşit, zise el. Ai încercat metoda ta fantastică de a o curta şi ai fost respins.

— Dar pe Phillopolis nu-l voi admite, zise Pinto. Ţi-am spus că o iubesc pe fata asta. Nu vreau ca…

— O, nu vrei… ce nu vrei? se răsti colonelul.

Apoi se aplecă brusc peste masă şi faţa-i luă o expresie diabolică.

— Nu există decât o singură asociaţie Boundary, Pinto, asta-i cea pe care o ştii, şuieră el printre dinţi, şi nu e decât un singur Dan Boundary şi acela sunt eu. M-ai înţeles, Pinto? Poţi să mergi liniştit o bucată bună de drum cu mine dacă, întâmplător, am şi eu acelaşi drum. Dar acum îmi stai în cale şi trebuie să accepţi ce se va întâmpla. Am fost bun cu tine, Pinto. Ţi-am îngăduit amestecul deoarece mă distra. Dar dacă mi te împotriveşti, dacă ai să te opui serios, vei avea ocazia să mă cunoşti altfel! Ai înţeles şi asta?

— Am înţeles, răspunse Pinto.

Capitolul 10

GRECUL PHILLOPOLIS.

Constituirea bandei Boundary nu fusese o întâmplare, iar calea pe care a apucat-o mai târziu nici ea nu fusese plănuită de la început. Persoana principală era Boundary, un extraordinar geniu financiar, cu înfăţişarea impunătoare, având îndemânarea de a exploata orice avantaj. Formal, era şeful a trei societăţi comerciale perfect legale care aduceau un profit, dacă nu mare, totuşi respectabil şi care acopereau alte operaţii ce nu erau trecute niciodată în registrele lor oficiale. Afacerile ascunse ale bandei erau puse la cale după împrejurări. Bărbaţi buni, răi, mediocri erau toţi atraşi în orbita activităţii asociaţiei, după cum se iveau ocaziile sau anumite necesităţi de neînlăturat. Pe toată întinderea Marii Britanii, în toată Franţa, în Italia, înainte de război şi chiar în timpul acestuia, în Germania, Rusia şi Statele Unite, se aflau indivizi care, dacă nu puteau fi numiţi agenţi, erau cel puţin unelte docile.

Boundary era amestecat în orice afacere cu caracter dubios. Un spărgător, de pildă, ieşit din închisoare, nu avea nevoie să se adreseze colonelului Boundary ca să-l finanţeze pentru cumpărarea de noi ustensile – o trusă cu instrumente absolut puse la punct costă ceva peste două sute de lire sterline – căci existau oameni care împrumutau banii necesari… şi aceşti bani veneau de obicei din buzunarul colonelului. Unele din afacerile pe care le finanţa se aflau la marginea a ceea ce se poate numi onorabil. Altele, în care investise o parte din capitalul său, erau pur şi simplu necinstite. Pretutindeni se afirma că el nu ştie nimic despre acestea din urmă, iar dacă se afla că finanţase vreun pungaş ori că se găsise în spatele unui astfel de om, se spunea cu convingere că acela era angajat într-o afacere, care fusese prezentată colonelului drept foarte onorabilă.

Paul Phillopolis era un mic negustor grec, care avea un birou la Mincing-Court, o încăpere micuţă, sus, la ultimul etaj, cel de-al patrulea; pe geamul uşii de intrare se putea citi numele firmei: „Exportator general”. Phillopolis petrecea două-trei ore zilnic în biroul său, iar restul

timpului putea fi găsit într-o berărie din Soho. Era un bărbat scund, cu ten închis, o mustaţă mândră şi două şiruri impecabile de dinţi albi, pe care şi le arăta adeseori, căci râdea cu destulă uşurinţă. Cunoscuţii săi cei mai intimi ştiau că exportă produse din Grecia în America de Sud şi că era un om foarte respectabil.

Colonelul se duse personal la întâlnirea cu grecul. Locul de întâlnire era un hotel mic din Aldgate. Oricare ar fi fost subterfugiile colonelului, el nu mai pretindea acum că nu cunoaşte ramura de comerţ în care activa grecul.

— Paul, zise el după ce schimbară saluturile, ţi-am fost totdeauna un prieten devotat.

— Asta-i adevărat, colonele, spuse grecul recunoscător. Dacă ţi-aş putea face vreodată un serviciu…

— Poţi, dar nu va fi uşor.

Grecul îl privi curios:

— Uşor sau greu, nu mă voi da înapoi.

Boundary fu mulţumit.

— Cum merg afacerile cu America de Sud? întrebă el deodată.

Grecul ridică mâinile, disperat.

— Război! zise el cu ton tragic. Îţi închipui ce a fost! Atâtea mii de fete, arzând de nerăbdare să găsească angajamente la cabarete… şi era imposibil să le îmbarci, din pricina vapoarelor de război. Am pierdut mii de lire sterline.

— Cererea n-a scăzut, nu-i aşa?

Grecul zâmbi.

— America de Sud e plină de bani. Au milioane oamenii de acolo… miliarde! Aproape orice individ e milionar. Cabaretele au patroni, dar sunt lipsite de elemente talentate.

Pe faţa colonelului se ivi un zâmbet diabolic.

— Există la Londra o fată de o abilitate extraordinară, zise el. A apărut aici într-un music-hall şi e frumoasă ca un vis.

— E englezoaică? întrebă grecul.

— Irlandeză, ceea ce e şi mai bine. Îţi spun, e frumoasă, ce mai, toţi bărbaţii vor înnebuni după ea!

— Vrea să plece? întrebă grecul.

— Crezi că aş veni la dumneata şi ţi-aş cere să scoţi bilete de drum dacă ar vrea să plece de bunăvoie? întrebă Boundary răstit. Desigur că nu vrea să părăsească ţara şi nici nu ştie că va pleca. Dar vreau s-o înlătur din calea mea, înţelegi?

Domnul Phillopolis păru dezamăgit.

— S-o scot din Anglia?

— Întâi din Londra, zise colonelul.

Grecul clătină capul:

— E imposibil. E nevoie de paşaport şi dacă nu vrea să plece… nu e cu putinţă s-o expediezi din ţară.

— Crezi că nu ştiu toate astea? îl întrerupse Boundary. Ceea ce îţi cer e ca atunci când va fi în dispoziţie prielnică, s-o duci în America şi s-o plasezi într-un loc de unde să nu se poată întoarce vreme îndelungată. Ai înţeles?

— Asta o înţeleg foarte bine.

— Nu vreau să fiu amestecat în chestia asta, urmă Boundary. Singurul lucru ce ţi-l pot făgădui e că va pleca în linişte. Voi avea grijă de paşaport. Va călători pentru căutarea sănătăţii… înţelegi? Când vei ajunge în America de Sud vreau s-o duci în interior. Să n-o laşi într-unul din music-hall-urile din oraşele de pe coastă, unde poate fi întâlnită de turişti englezi sau americani.

— Dar cum vei izbuti să…

— Asta-i treaba mea, zise colonelul. Sper că ai înţeles ce ai de făcut, îţi voi anunţa data plecării şi voi plăti biletul ei şi al dumitale, în ceea ce priveşte celelalte cheltuieli, poţi să-mi trimiţi nota.

Fără îndoială, nu era chiar o afacere pe placul lui Phillopolis, dar avea motive serioase să-i fie teamă de colonel şi făcu semn că acceptă. Boundary se înapoie la locul unde lăsase pe Pinto.

— Ai aranjat lucrurile? întrebă acesta, cu glas scăzut.

— Se înţelege că da.
— Nu vreau să fiu amestecat în afacerea asta, zise portughezul.
Colonelul zâmbi.
— Poate că îţi vei schimba părerea, zise el semnificativ.
Cineva bătu la uşă şi Boundary strigă:
— Intră.
Un servitor îi întinse o carte de vizită: Stafford King, Poliţia Criminală.
Ridică privirea de pe cartonaşul alb şi se uită la Pinto, apoi zise:
— Să poftească!

Capitolul 11
COLONELUL LA SCOTLAND YARD.

Cei doi bărbaţi nu se mai văzuseră de când se despărţiseră la uşa judecătoriei din North Lambeth.
— Ah, dumneata eşti, domnule King! Intră, te rog. Îi întinse mâna, dar Stafford se prefăcu că n-o vede.
— Sper că nu-mi porţi pică, domnule King, zise colonelul. Îl cunoşti cred pe amicul meu, domnul Silva. E unul dintre tovarăşii mei de afaceri şi director la câteva din societăţile mele.
— Îl cunosc destul de bine, răspunse Stafford. Sper că într-o zi îl voi cunoaşte şi mai bine.
Pinto prinse înţelesul ascuns al acestor cuvinte, dar expresia chipului său rămase neschimbată.
— Şi cărui fapt datorăm vizita dumitale? întrebă colonelul, cu blândeţe.
— Şeful vrea să te vadă.
— Şeful?
— Sir Stanley Belcome. Fiind şeful departamentului nostru, crezusem că ai auzit de el.
— Sir Stanley Belcome, repetă celălalt. Ah, desigur… îl cunosc pe sir Stanley, graţie renumelui său. Îmi dai voie să te întreb de ce doreşte să mă vadă? Şi ce mai face tânăra noastră prietenă, domnişoara White? întrebă colonelul.

— Când am văzut-o ultima dată, arăta destul de bine, după cât îmi pot aminti.

— Sunt încântat, zise colonelul, politicos. Situaţia domnişoarei White mă interesează îndeaproape. Îmi dai voie să întreb când ai văzut-o?

— Aseară, răspunse Stafford. Stătea în uşa apartamentului ei din strada Doughty şi vorbea cu prietenul dumitale, zise el arătând spre Pinto, iar un alt prieten, domnul Crewe, se afla în imediată apropiere.

— Va să zică stăteai la pândă, hai? izbucni Pinto. Credeam că după lecţia pe care ai primit-o acum câteva săptămâni vei fi…

— Te rog să mă laşi pe mine, Pinto, să duc conversaţia mai departe, zise colonelul. Ne-am înţeles să lăsăm trecutul deoparte, domnule King, şi sunt sigur că numai interesul excesiv pentru persoana mea a făcut pe prietenul nostru să fie atât de indiscret, încât să se refere la întâmplările neplăcute pe care vreau să le ştergem din amintirea noastră.

Fata era deci păzită! Aceasta făcea ca planul pe care şi-l făcuse să nu meargă aşa cum îşi închipuise. Totuşi, presupunea că nu se va ivi nici un obstacol de neînvins, care să zădărnicească răpirea. Îşi ticluise planul în dimineaţa zilei aceleia, citind în ziar o informaţie scurtă, care înlăturase în măsură foarte largă cea mai mare parte a greutăţilor.

— Dacă domnul King o păzeşte pe tânăra noastă prietenă, Maisie White, fiica unuia dintre cei mai dragi asociaţi ai noştri, asta nu poate decât să mă bucure, urmă el cu bunăvoinţă. Domnule King, Londra e un loc foarte primejdios pentru fete tinere, în special pentru cele lipsite de iubirea plină de grijă a părinţilor şi una din principalele calităţi, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel, pe care poliţia o are în ochii mei, e faptul că e protectoarea celor lipsiţi de apărare şi păzitoarea celor singuri pe lume. Când pot vizita pe şeful dumitale?

— Poţi veni chiar acum, cu mine, dacă vrei, sau te poţi duce mâine dimineaţă, la ora zece, răspunse Stafford.

— Cred că nu greşesc, presupunând că această invitaţie e datorată unui interes prietenesc…

— O, desigur, răspunse Stafford, amuzat, nu este obişnuita invitaţie oficială: „vino sau”… Cred că şeful vrea să te vadă ca să descopere ce fel de om eşti. Sunt sigur că îţi va plăcea, colonele. E un om care se interesează foarte mult de… hm…

— De criminali?

— Tocmai încercam să găsesc un cuvânt mai simpatic cu care să-l înlocuiesc pe acesta, zise Stafford. Oricum ar fi, dumneata îl interesezi.

— Mai bine acum decât mai târziu, zise colonelul. Pinto, vrei să fii atât de bun să-mi dai pălăria?

În drum spre Scotland Yard discutară diferite chestiuni banale, până ce Stafford îl întrerupse:

— Te-a mai vizitat amicul dumitale?

— Vrei să spui Jack Judecătorul? întrebă colonelul. Da, l-am văzut noaptea trecută. E o persoană amuzantă. Fiindcă veni vorba de el: vi s-a mai plâns cineva?

— Nu. Se pare că specialitatea lui e să se ocupe numai de dumneata, colonele. Ai monopolizat, fără îndoială, atenţia sa.

— A apărut în cursul nopţii trecute, urmă colonelul, tocmai când discutam o afacere deosebit de dificilă.

— Ce ghinion! exclamă Stafford.

Boundary intră pe poarta Scotland Yard-ului fără să tresară, urcă scările largi şi merse de-a lungul coridoarelor până ce ajunse la uşa dublă ce dădea în biroul particular al şefului poliţiei criminale. King fu cel care-i conduse înăuntru. Sir Stanley şedea la un birou masiv şi ridică privirea în momentul când intră colonelul.

— Ia loc, te rog, colonele! zise el arătând un scaun de partea cealaltă a biroului. Nu e nevoie să aştepţi, King! Vreau să discut vreo două chestiuni cu domnul Boundary.

Când uşa se închise după detectiv, sir Stanley se rezemă comod de speteaza fotoliului său.

— Am trimis după dumneata, colonele, începu sir Stanley, pentru că sper să-mi dai unele informaţii… dacă vrei, bineînţeles.

— La dispoziţia dumneavoastră, zise colonelul cu mărinimie.

— E vorba de o crimă comisă la Londra acum câteva luni.

— Faceţi aluzie la cazul Gregory Coco? întrebă colonelul.

— Exact. Ne-a sosit din America o scrisoare în care am fost întrebaţi de identitatea acelui tânăr. Ei bine, dumneata l-ai cunoscut mai îndeaproape decât oricare altul din Londra, colonele. Poţi să-mi spui dacă a fost american?

— Sunt sigur că nu, răspunse Boundary. L-am cunoscut graţie unor… hm, împrejurări… pentru moment nu-mi pot aminti întocmai amănuntele. Am avut… uneori de-a face cu el. Îmi făcea uneori câte un serviciu…

— Era un om cult?

— Pot spune că da. Am auzit că fusese la Oxford şi se prea poate ca aceasta să fie adevărat. Se exprima ca un intelectual.

— Nu ştii dacă a avut rude în Anglia?

— Nu avea rude în Anglia; tatăl său călătorea prin străinătate.

— Aha, acum am ajuns la date mai precise! zise şeful poliţiei şi trase spre el o bucată de hârtie. Cum se numea tatăl său?

— Asta chiar nu ştiu, domnule, răspunse colonelul. Mi-ar părea bine să vă pot servi, dar numele acelui om mi-e tot atât de necunoscut ca şi dumneavoastră. Cred că se afla în Indii, căci de acolo mai soseau, uneori, scrisori pentru Gregory.

— Acesta-i era numele?

— Da, numele său de botez, după câte ştiu, răspunse colonelul după o clipă de gândire. Nu prea s-a ţinut de învăţătură şi de aceea a fost trimis în Anglia, apoi a plecat la

Paris şi s-a apucat de artă, dar acolo a avut ceva încurcături. Asta-i tot ce am aflat de la el.

— Nu ţi-ai format vreo părere în privinţa cauzei morţii sale sau a criminalului care l-a ucis?

— Nu, răspunse colonelul, dar se corectă îndată, bineînţeles că mi-am format anumite păreri, dar niciuna nu s-a dovedit temeinică. Din câte ştiu, nu avea duşmani, cu toate că era iute la mânie, în special atunci când îşi revenea după ce luase o doză de cocainã.

— Ştii cumva de ce se afla la Londra? După toate aparenţele nu locuia aici.

— În privinţa aceasta nu v-aş putea spune nimic, domnule, zise colonelul.

— Mai e încă ceva. Din câte am aflat, există un individ care te plictiseşte şi care îşi zice „Valetul judecăţii”.

— Jack Judecătorul, îl corectă colonelul cu un zâmbet dispreţuitor. Acest soi de maimuţăreală nu mă deranjează câtuşi de puţin, de asta puteţi fi sigur.

— Eu am ideile mele în privinţa acestui Jack Judecătorul, zise şeful poliţiei. Am revăzut întregul dosar al acelei crime şi, dacă nu mă-nşel, lângă cadavru a fost găsită o carte de joc.

— Aveţi dreptate, zise colonelul, era valetul de treflă, numit şi „Jack de treflă”.

— Ştii ce semnificaţie are acea carte de joc? întrebă sir Stanley Belcome.

Colonelul răspunse foarte cinstit că n-avea habar. Găsirea cărţii de joc lângă cel ucis îl pusese pe gânduri, dar n-a ştiut să rezolve această problemă.

— Există un anumit tip de bandiţi, în special la Paris, care obişnuiesc să facă gestul teatral de a lăsa, de fiecare dată, la locul crimei, un semn particular de-al lor. Acei oameni au totemurile lor, semnele lor speciale. De pildă, apaşul Flequier, care a fost executat mai zilele trecute la Nantes, lăsa de fiecare dată o piatră de domino – dublul de şase – lângă victima sa. Am pierdut mult timp cu rezolvarea

cazului Gregory şi m-a preocupat nespus; sperasem că dumneata îmi vei putea da o mână de ajutor. După părerea mea, ipoteza cea mai justă e că tânărul acela nenorocit a fost ucis de un criminal francez, dintre cei despre care ţi-am vorbit adineaori, tipul apaşului ucigaş, atât de des întâlnit în Franţa. De ce a fost comisă acea crimă, de către cine… şi, eventual, cine a fost autorul moral, toate acestea par sortite să rămână învăluite în mister. Eşti şi dumneata de părerea mea?

— Întocmai, răspunse colonelul umezindu-şi buzele uscate.

— Am impresia, urmă şeful poliţiei, că Jack Judecătorul, amicul dumitale, fie el cine o fi, e o rudă a celui ucis. Nu e menirea mea să-ţi fac viaţa mai uşoară sau să-ţi dau vreun ajutor. Dar, deoarece îmi pare că acel Jack Judecătorul a pornit un şir de acţiuni ilegale şi pentru că în calitatea mea de reprezentant al legii trebuie să lupt împotriva unor astfel de practici, m-am considerat dator să-ţi înfăţişez această părere a mea.

— Că Jack Judecătorul ar fi înrudit cu Gregory Coco? întrebă colonelul.

— Exact, asta-i presupunerea mea, răspunse şeful poliţiei.

— Şi dumneavoastră credeţi că…

Şeful poliţiei ridică din umeri.

— Eu cred că el întruchipează cel mai mare pericol pentru dumneata, colonele, zise el. E un pericol mult mai ameninţător decât poliţia, decât toate minţile isteţe care plănuiesc să te aducă în faţa justiţiei şi, probabil, adăugă el, la spânzurătoare.

Altădată, colonelul ar fi protestat la auzul acestor cuvinte, dar acum rămase mut, atât din pricina seriozităţii din glasul şefului poliţiei, cât şi pentru că îşi dădea seama că era ameninţat de un pericol mai îngrozitor decât oricare altul întâlnit până atunci. Boundary se ridică înţelegând că întrevederea luase sfârşit.

— Vă sunt foarte îndatorat, sir Stanley, zise el dregându-şi glasul. Sunteţi foarte bun că m-aţi prevenit, dar n-aş vrea să

credeţi că sunt amestecat în vreo afacere necinstită…

— Să lăsăm asta pentru altă dată, când vom mai sta de vorbă, spuse rece şeful poliţiei, în timp ce Stafford intră în cameră. Arată-i, te rog, colonelului unde este ieşirea! Altfel s-ar putea rătăci într-una din carcerele noastre. Bună ziua, colonele Boundary. Nu uita ce ţi-am spus!

— Nu cred să uit, răspunse colonelul.

Îşi recăpătase destul de repede stăpânirea de sine şi când ajunse în stradă revenise la felu-i obişnuit de a fi. Înapoindu-se la Albermale Palace, nu-l găsi decât pe omul de serviciu din cursul zilei şi trecu în sufragerie. Privi pe fereastră în stradă. Avea de lucru şi era ceva ce trebuia repede făcut. Într-unul din pereţi era zidită o casă de fier rezistentă; o deschise şi scoase de acolo o casetă de metal pe care o puse pe masă. Lemnele erau aşezate în cămin. Le aprinse, cu toate că era o zi destul de călduroasă. Apoi descuie caseta. După toate aparenţele era goală, dar scoţând acul său de cravată şi vârând vârful într-o gaură mică ce ar fi scăpat unei priviri normale, apăsă uşor. Jumătate din fundul de oţel al casetei se ridică şi dedesubt apăru o adâncitură goală. Colonelul rămase înlemnit. Pusese acolo două scrisori pe care le păstrase pentru momentul când va fi nevoie să aibă în mână pe un oarecare agent recalcitrant. Scrisorile dispăruseră. Îşi strecură degetele sub jumătatea ce nu se ridicase şi dădu de un cartonaş. Câteva clipe fixă valetul de treflă pe care-l avea în mână. Un valet de treflă cu o semnătură de-a curmezişul desenului: Jack Judecătorul. Aruncă cartea de joc în cămin şi ducându-se la bufet îşi turnă un pahar mare de whisky.

Capitolul 12

CUMPĂRAREA UNUI SANATORIU.

Clădirea în care colonelul Boundary ocupa un apartament frumos era construită într-un stil destul de obişnuit în cartierul West End din Londra. La parter se aflau numai prăvălii, la etajul întâi birouri, iar restul casei era închiriat colonelului. Încetul cu încetul, îi îndepărtase pe toţi chiriaşii

şi deţinea acum, de fapt, pe nume diferite, cele paisprezece apartamente ce compuneau partea din imobil rezervată locuinţelor. Unele le obţinuse plătind indemnizaţii însemnate, pe altele şi le asigurase după expirarea contractelor foştilor chiriaşi, altele, iarăşi, intraseră pe mâna sa prin subînchiriere. Încercase să cumpere întregul edificiu, lucru care i-ar fi convenit foarte mult, dar se lovise de un contract cu o societate şi de secţia de notariat a tribunalului şi din precauţie renunţă la afacerea ce l-ar fi obligat să se prezinte notarului şef şi care ar fi avut drept urmare publicitatea obişnuită în asemenea tranzacţii. Nici cu dobândirea locuinţelor de la etajul întâi nu avu mai mult noroc, erau proprietatea a trei firme vechi: o agenţie imobiliară, un birou de amanet şi unul de cadastre. Pierduse prilejul de a închiria apartamentul ocupat de inginerii hotarnici Lee şi Hol, şi nu află că e de vânzare decât după ce fusese vândut. Ceilalţi chiriaşi erau însă oameni cinstiţi şi cumsecade, care închideau birourile lor în fiecare zi între cinci şi şase şi nu le deschideau decât a doua zi între orele nouă şi zece.

Noul proprietar al firmei „Lee & Hol” era un bărbat mai în vârstă, miop, cam taciturn şi, pe cât se părea, n-avea alt rost în viaţă decât să răspundă „nu” la ofertele destul de avantajoase pe care i le făcură agenţii colonelului, după ce aflară că există din nou posibilitatea de a cumpăra apartamentul. Boundary personal inspectase toate încăperile. Găsise pretexte pentru a le vizita de câteva ori, notase exact aranjamentul mobilei, numărul funcţionarilor şi caracterul afacerilor ce se făceau acolo. Aceasta era o precauţie necesară, deoarece apartamentul se afla imediat sub al său. Dar tocmai acum birourile erau de o însemnătate deosebită, fiindcă era obiceiul celor trei firme de a-şi ţine, pe timpul zilei, pentru serviciul lor un om care stătea totdeauna într-o gheretă cu geamuri, aşezată lângă scară. El căuta să mulţumească în mod imparţial pe toţi chiriaşii. Boundary coborî treptele şi găsi pe acel om de

serviciu, un bărbat în vârstă, lipind timbre pe o grămadă de plicuri. Colonelul îl întrerupse:

— Judson, n-ai văzut azi după-masă pe cineva urcând spre apartamentul meu?

Omul se gândi puţin.

— Nu, domnule, n-am observat pe nimeni, răspunse apoi.

— Ai fost tot timpul aici?

— Da, de la ora unu mă aflu în ghereta mea. Nu m-am mişcat de aici decât un moment, când m-am dus în biroul domnului Lee, să iau aceste scrisori.

— Şi n-ai văzut pe nimeni ducându-se sus?

— Pe nimeni, după ce a coborât domnul Silva, domnule, care a coborât după dumneavoastră.

— N-ai observat dacă a urcat vreo doamnă? întrebă colonelul, brusc.

— Nimeni n-a urcat aceste scări, răspunse cu hotărâre omul de serviciu.

Colonelul strecură o jumătate de şiling în mâna servitorului.

— Nu e nevoie să spui că ţi-am pus aceste întrebări, zise el şi urcă iar încet scara.

Cartea de joc fusese pusă acolo de foarte curând, chiar în ziua aceea. Ar fi jurat că nu se înşală şi cercetând camera mai amănunţit, această presupunere se confirmă, după ce văzu sugativa; vizitatorul se servise de ea, iar peniţa tocului era încă umedă. Colonelul trecu în dormitor şi-şi scoase haina şi vesta. Scotoci într-un scrin şi găsi ceea ce-i trebuia; părea să fie o pereche de bretele de culoare deschisă, şi le puse, aranjându-le astfel încât sub braţul stâng să atârne un săculeţ din pânză de cânepă. Dintr-un sertar luă un revolver, îi scoase magazia, o examină înainte de a o pune la loc şi băgă un cartuş în locul liber; trăgând piedica, o unse cu grijă şi o dădu înapoi; băgă revolverul în săculeţ, îşi îmbrăcă iar vesta şi apoi haina. De multă vreme colonelul nu mai purtase o armă sub haină, dar vechea-i îndemânare nu putea fi egalată de nimeni. Făcu câteva exerciţii în faţa

oglinzii şi fu mulţumit de iuţeala mişcării; încărcă o magazie de rezervă şi o băgă în buzunarul încăpător al vestei, apoi, punând restul cartuşelor înapoi, închise cutia şi sertarul şi se întoarse în birou. Dacă toate cele spuse de Şeful poliţiei erau adevărate, dacă acel vizitator misterios îl urmărea din pricina afacerii Gregory Coco, îl va răsplăti după merit. Colonelul se aşează astfel încât să poată vedea uşa; luă un toc şi o foaie de hârtie şi începu să scrie repede. Scria încă în momentul când intră Crewe. Ridică privirea.

— Tocmai de dumneata aveam nevoie, zise colonelul şi-i întinse celuilalt trei foi de hârtie, acoperite cu un scris mărunt.

— Ce este asta? întrebă Crewe şi citi: „Douăzeci şi trei de paturi de fier, douăzeci şi trei de saltele, douăzeci şi trei de…” Dar ce înseamnă toate astea, colonele?

— Du-te în strada Tottenham Court şi dă ordin ca tot ce am notat aici să fie trimis în Washburn Avenue, numărul trei.

— Vrei să înzestrezi un orfelinat sau vreun azil? întrebă celălalt surprins.

— Dacă ţii să ştii, află că mobilez un sanatoriu, zise colonelul feroce, l-am cumpărat azi-dimineaţă şi mâine îl pun la punct. Trimite-mi-o pe Lolly Marsh! Spune-i să angajeze trei femei de meserie care să îngrijească de o bolnavă cu mintea zdruncinată şi care va sosi la sanatoriul meu. Fiindcă veni vorba… telefonează bătrânului Boyton sau mai bine du-te de-l ia cu trăsura! Va fi probabil beat, dar mai e încă trecut pe lista medicilor cu dreptul de liberă practică şi e omul de care am nevoie. Du-l în Washburn Avenue şi nu uita că sanatoriul e al lui, şi nu al meu. Numele meu nu trebuie să fie amintit în această afacere şi ai face mai bine să…

— Cine e bolnava cu mintea zdruncinată? îl întrerupse Crewe.

— Maisie White, răspunse colonelul ursuz.

Crewe rămase uimit.

— E nebună? întrebă el neîncrezător.

— Poate că acum nu e, răspunse Boundary, dar…

Capitolul 13

DRAGOSTEA LUI STAFFORD KING.

Maisie White nu-şi făcu nici o iluzie. Când primi înştiinţarea că detectivul angajat de ea trecuse în serviciul omului pe care ar fi trebuit să-l supravegheze, ea ştia că banda Boundary va pune totul în mişcare pentru a o distruge. Mărturisi lui Stafford că nu era deloc tulburată; ceea ce părea destul de ciudat. Mâncau împreună la hotelul Palatine şi detectivul era mai gânditor decât de obicei.

— De ce nu pleci din Londra? întrebă el.

— Trebuie să-mi văd de treburile mele, zise ea.

— Ce treburi ai? întrebă Stafford.

— Ţi-am mai spus o dată, răspunse Maisie. Încerc să salvez onoarea tatălui meu; lucrez să-l scap de învinuirile ce-l aşteaptă în ziua judecăţii.

— Nu ai nici o veste de la el? întrebă tânărul.

Ea clătină capul şi ochii-i se umplură de lacrimi.

— A fost un tată bun, cel mai bun şi mai drăgăstos dintre oameni, zise ea E îngrozitor gândul că…

Buzele-i tremurau; nu se simţea în stare să continue.

— De ce crezi că a plecat tatăl dumitale? întrebă el.

— Cred că-i era teamă, răspunse Maisie după câtva timp. Am fost zdruncinată până în adâncul sufletului, văzând cât îl înfricoşase colonelul. Era îngrozit de ameninţarea acestuia şi totuşi sunt sigură că şi-ar fi dat viaţa ca să mă ferească de rău. Cred că tocmai din cauza mea s-a hotărât să facă acel pas.

— Şi acum ce e de făcut cu dumneata? întrebă King pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Nu te pot lăsa singură în Londra, aşa cum stau lucrurile sunt extrem de îngrijorat.

— Ar fi mai bine să mă ţii undeva închisă, zise ea în glumă şi el o aprobă râzând.

— Ştiu o casă în St. John's Wood; aceea ne-ar servi admirabil ca închisoare, spuse el. Are zece încăperi şi două

camere de baie. Clădirea are încălzire centrală şi o grădină mare, umbroasă şi dacă ai vrea să te conduc în faţa ofiţerului stării civile sau măcar la un preot oarecare…

— Asta nu e închisoare, zise ea liniştită şi-i întinse mâna peste masă.

Stafford o apucă şi o ţinu strâns.

— Maisie, zise el, ştii că te iubesc, te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Fata nu răspunse.

— Ca soţia mea, urmă el, ai fi în siguranţă şi eu aş fi fericit. Vreau să te am mereu lângă mine.

Ea îşi retrase încet mâna şi clătinând capul zâmbi uşor.

— Şi ce importanţă are asta, Stafford? Ştii foarte bine că vrei să mă înşeli, admiţând că tatăl meu… glasu-i tremura iar. Nu, nu, urmă ea Ţi-ai distruge cariera, dacă ai lua de soţie pe fiica unui ocnaş. Îmi dau foarte bine seama ce ar însemna asta, căci ştiu…

— Ce ştii? întrebă el cu glas scăzut.

— Ştiu că toată munca mea va fi zadarnică. Dar trebuie să continuu. Trebuie, altfel înnebunesc. Sunt perfect conştientă că nimic în lume nu l-ar putea spăla pe tatăl meu de păcatele sale, dar e pentru prima şi ultima oară că fac această afirmaţie. Vreau să cred în posibilitatea unui miracol, în înlăturarea, ca neîntemeiate, a tuturor dovezilor pe care eu însămi le posed împotriva sa.

Pe furiş Stafford îi luă mâna şi i-o strânse; Maisie n-o retrase.

— Ascultă, draga mea, trebuie să priveşti viitorul în faţă, fără să-ţi faci alte iluzii.

Ea tresări la auzul ultimelor două cuvinte, dar el urmă, fără să bage în seamă tulburarea ei:

— Boundary e un tigru. Dacă are convingerea că trebuie să-i fie teamă de tine, nu va înceta să te urmărească până ce nu te va avea în mâinile lui. Îţi spun drept, cu toată puterea poliţiei, în ciuda bunei ei organizări, ea poate fi cu

mâinile legate faţă de acest om, dacă el şi-a pus în gând să te pedepsească.

— Nu mi-e teamă, zise ea liniştită.

— Mie însă îmi este, răspunse el. Sunt atât de înfricoşat, încât uneori sunt parcă bolnav de grijă.

— Bietul Stafford! zise ea blând, cu o privire care-l răsplăti pentru multe. Dar nu trebuie să fii îngrijorat, dragul meu, sunt în stare să mă feresc şi singură.

— Asta e cea mai mare dintre toate iluziile pe care ţi le faci, zise el iritat. Eşti mieluşelul cel mai blând ce a căzut deodată în puterea lupului.

Ea clătină capul, zâmbind neîncrezătoare.

— Dar îţi repet, vorbesc foarte serios, urmă el, voi ace tot ce-mi stă în putinţă ca să te apăr. Voi da ordin ca un om să te supravegheze zi şi noapte.

Stafford o conduse afară din restaurant şi chemă un taxi, apoi ajută fetei să urce în maşină; ea se aplecă pe fereastră şi-i făcu semn cu mâna, în timp ce automobilul se îndepărta.

Doi bărbaţi stăteau de partea cealaltă a străzii şi urmăreau cu privirea plecarea lui Maisie.

— Asta e fata, zise Crewe.

Capitolul 14

RĂPIREA LUI MAISIE WHITE.

Trecu o săptămână fără să se fi întâmplat ceva deosebit şi Maisie White nu încetase să se întrebe dacă era sau nu în siguranţă; era îngrijorată, cu tot curajul manifestat faţă de Stafford King. Nu se lăsase descurajată de prima experienţă şi se înţelesese cu o altă agenţie de detectivi, mai vrednică de încredere, alegând un alt agent care să-l supravegheze pe colonel. Îl văzuse o dată pe Pinto Silva. Venise s-o viziteze şi observase cu mirare că bărbatul politicos, încrezător în sine, pe care-l cunoscuse până atunci, al cărui aer de superioritate conştientă o enervase atât, se schimbase foarte mult. De data asta, îl pofti în micuţa ei cameră de primire, căci i se părea că acum poate să-i fie mai puţină teamă de Pinto decât altădată. Poate o

liniştea gândul că în colţul străzii stătea un bărbat simplu îmbrăcat, care nu părea să aibă nici o ocupaţie specială şi care era înlocuit după opt ore de un altul, şi mai şters, trimis de Scotland Yard. Maisie aşteptă ca Pinto să spună ce-l adusese la ea, dar, după toate aparenţele, el nu era grăbit să înceapă destăinuirile.

— Ascultă, Maisie, ai încurcat lucrurile rău de tot. Te aşteaptă ceva foarte urât dacă nu… dacă nu…

— Dacă nu? întrebă ea.

— Dacă nu te înţelegi cu mine, zise el cu glas scăzut. Nu sunt chiar atât de rău, Maisie, şi mă voi purta frumos cu tine. Te-am iubit totdeauna…

— Destul! exclamă ea, liniştită. De obicei, e o cinste mare pentru o fată ca un bărbat s-o iubească; există, însă, ceva ce micşorează valoarea acestui dar şi acesta e cazul, când bărbatul e deja însurat.

— Asta n-are nici o importanţă, zise el repede. Legile îmi îngăduie să divorţez, Maisie, ea mă urăşte şi eu n-o urăsc mai puţin.

— Dacă lucrurile stau astfel, zise ea zâmbind, mă mir de ce ai aşteptat să te îndrăgosteşti din nou ca să divorţezi. Nu, domnule Silva, povestea asta nu mă convinge. Chiar dacă ai fi necăsătorit sau divorţat, dacă ai fi de zece ori mai atrăgător, tot nu m-aş căsători cu dumneata.

— De ce? întrebă el furios. Am avere.

— Şi eu, zise ea, de o anumită provenienţă…

— Banii mei sunt tot atât de curaţi ca ai dumitale, dacă sunt ai lui Solomon White.

— Îmi dau foarte bine seama şi de asta, zise ea. Sunt banii bandei… bani furaţi!… Nu văd ce-aş profita, schimbându-i pe ai mei cu ai dumitale. Sunt tot atât de murdari. Nu e vorba de bani aici, domnule Silva. Trebuie să iubeşti pe cineva mult… ca să te căsătoreşti. Şi eu nu ţin la dumneata în acest fel.

— Nu ţii deloc la mine, mormăi el.

— Aproape că ai dreptate, zise ea zâmbind.

— Eşti nebună… nebuno! izbucni el, nu ştii ce te aşteaptă!

— Poate că te înşeli. Poate sunt în stare să ghicesc. Dar orice m-ar ameninţa, după cum spui dumneata, prefer soarta asta decât să mă căsătoresc cu dumneata.

Galben ca ceara, se dădu câţiva paşi înapoi:

— Nu vei mai spune asta când…

Se stăpâni şi, fără să mai adauge un cuvânt, părăsi camera. Maisie îl auzi coborând scările cu paşi apăsaţi.

Îl revăzu două nopţi mai târziu, într-un vis îngrozitor. Se făcea că Pinto zboară după ea, că amândoi erau păsări, ea un porumbel şi el un uliu; şi când făcu ultima încercare disperată de a scăpa, auzi glasul lui cavernos lângă urechea ei:

— Maisie, Maisie, e ultima ta şansă de scăpare, ultima!

În seara aceea se culcase la ora zece şi se părea că abia adormise când avu acest coşmar. Se căzni să se răsucească în pat, încercă să vorbească, dar o mână grea îi acoperi gura. Deci era adevărat, nu era un vis! El se afla în odaie, îi astupa gura cu mâna, îi vorbea la ureche, în cameră era întuneric.

— Peste cinci minute vor fi aici sus, şopti el. Te pot salva din Iad! Te pot scăpa, Maisie! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea încercă să ţipe, dar în clipa aceea o bucată de vată îi acoperi faţa şi simţi un miros greu şi dulce. Acum se mai afla încă cineva în cameră. Îi ţineau picioarele. La ora două din noapte un poliţist făcându-şi rondul, văzu o ambulanţă în faţa casei din strada Doughty Interesându-se ce se întâmplase, şoferul ambulanţei îi răspunse:

— Un caz de scarlatină.

— Ca să vezi! făcu poliţistul, un om de treabă.

Uşa se deschise. Apoi apărură doi bărbaţi, ducând o persoană învelită într-un cearşaf. Poliţistul rămase locului să privească şi putu să-i vadă pe acei oameni culcând un pacient pe o brancardă şi închizând uşa din spate a ambulanţei. Pe urmă, merse mai departe, până la colţul

străzii, unde găsi trântit într-un gang un detectiv de la Scotland Yard. Era lipsit de cunoştinţă. În timp ce stătuse la pândă, cineva îl lovise în cap cu un obiect tare.

Capitolul 15

ŞEFUL POLIŢIEI ŞI-A FORMAT O PĂRERE.

Către toate posturile de poliţie!

Opriţi ambulanţa cu numărul LKO 9943. Arestaţi şi ţineţi închişi pe şofer şi orice altă persoană ce s-ar afla înăuntru! Înştiinţaţi toate garajele şi raportaţi!

Semnat: Şeful poliţiei.

Ordinul acesta zbură prin noapte spre toate posturile de poliţie şi, înainte de ivirea zorilor, nouă mii de poliţişti căutau ambulanţa indicată.

— Există desigur speranţa că vor fi prinşi, zise Stafford, dar e o speranţă foarte slabă.

— Nu ştiu, domnule, ce va fi, spuse Southwick, subalternul său. Totdeauna e posibil ca un tâlhar să facă tocmai ceea ce n-ar trebui. V-aţi format vreo părere în privinţa drumului pe care l-au urmat?

— N-au ieşit din oraş, de asta sunt convins, zise King. De aceea, urmărirea e atât de lipsită de orice sorţi de reuşită. Au ajuns cu siguranţă la destinaţie cu mult înainte de a se fi dat alarma!

Cei doi bărbaţi se aflau în camera de dormit a fetei. Aerul era încă îmbâcsit de cloroform; pe masă erau adunate toate obiectele ce ar fi putut lămuri această întâmplare. Nu erau multe: o bucată de vată, o sticlă de cloroform pe jumătate goală şi o mănuşă din piele fină. O ridică şi o privi atent, apoi se apropie de fereastră. Cu toate că era veche, se vedea că e frumos croită şi de calitate bună, probabil că fusese comandată la unul dintre cele mai mari magazine de mănuşi.

— De aici nu putem deduce nimic, repetă Stafford aruncând mănuşa înapoi pe masă.

Un poliţist intră în cameră şi salută.

— Am venit cu bicicleta de la Scotland Yard, domnule. Ni s-a comunicat că sir Stanley Belcome vă poftește să mergeți îndată la dânsul acasă.

— De unde a aflat sir Stanley de ceea ce s-a petrecut aici?

— A telefonat azi-dimineață, pe la cinci. Se întâmplă destul de des să se intereseze devreme de tot ce mai e nou.

Stafford privi în jurul său. Nu mai avea nimic de făcut. Coborî scările și ieși în stradă, apoi sări pe motocicleta cu care venise acolo.

Sir Stanley Belcome locuia în Cavendish Place și Stafford îl vizitase adeseori în apartamentul său. Sir Stanley era văduv și n-avea copii. El se plângea că e obligat să aibă un apartament atât de mare, ca să justifice întrebuințarea atâtor servitori. Stafford bănuia că e un om căruia îi place să trăiască bine. Mesele sale erau vestite, iar pivnița sa era una din cele mai renumite din Londra. Având mulți prieteni și cunoscuți printre artiști, devenise un amator priceput în artele culinare pe care le patrona.

Ușa fu deschisă de un fecior care apăru în prag și-l primi pe Stafford.

— Sir Stanley e în bibliotecă, domnule, zise el.

Stafford îl găsi pe șeful său îmbrăcat într-un halat de mătase, prăjindu-și pâine la un aparat electric.

— Veşti proaste, Stafford? întrebă el. Ia loc și bea o cafea! Fata a dispărut?

Stafford făcu semn că da.

— Și nefericitul nostru de detectiv care stătea la pândă e, cred, cu-n picior în groapă.

— Nu-i chiar atât de rău, sir Stanley. Dar are o rană destul de adâncă. Și-a recăpătat cunoștința, dar nu-și poate aminti ce s-a întâmplat.

— O lovitură măiastră, zise sir Stanley cu admirație. Asta e cu siguranță opera bandei Boundary. Sunt ani de zile de când colonelul n-a mai dat o lovitură atât de strigătoare la cer și mâna-i dreaptă nu și-a pierdut îndemânarea. Priveşte cât de bine a aranjat totul: oamenii intră în casă fără să

atragă atenţia păzitorului pus de dumneata. Apoi, exact în momentul când vine ambulanţa, apare bătăuşul lor şi-l pocneşte pe detectivul care stătea de veghe. Presupun că întreaga scenă n-a durat mai mult de zece minute. Totul a fost calculat în amănunţime.

Sir Stanley turnă cafeaua în ceşti, apoi se aşează iar în fotoliul său.

— De ce crezi că a făcut asta?

— Le era teamă de ea, sir Stanley, zise Stafford.

— Nu mi-l pot închipui pe Boundary fiindu-i teamă de o fată.

— E fiica lui Solomon White.

— Chiar aşa fiind, nu pot să înţeleg, replică sir Stanley. Doar dacă… Pe Dumnezeul meu! Desigur!

Se lovi peste genunchi şi Stafford aşteptă să audă ce va spune.

— Probabil că au urmărit altceva cu asta şi eu îţi pot indica unul dintre motivele pentru care au răpit fata… voiau astfel să-l readucă pe Solomon White. El a dispărut, nu-i aşa?

Stafford făcu un semn afirmativ.

— Acesta le era ţelul… să-l aducă pe Solomon White înapoi. Şi oricare ar fi pericolul ce-l ameninţă, el va fi mâine la Londra, îndată ce va afla de fapta bandei.

Sir Stanley rămase pe gânduri, sprijinindu-şi bărbia în mâini; era încruntat.

— Mai au şi alt motiv. Ştii care-i acesta?

Stafford ghici, dar nu vru să spună.

— Fata va trebui să-şi revină puţin înainte de a i se face vreun rău, zise Sir Stanley. Singura dumitale speranţă e că prietenul Jack o va scăpa.

— Jack Judecătorul?

Sir Stanley făcu un semn afirmativ şi Stafford zâmbi cu tristeţe.

— Asta nu prea e probabil, zise el. Ba e chiar imposibil. Cred că pot să vă spun acum părerea mea despre răpirea

lui Maisie şi motivul pentru care Boundary şi-a dat atâta ostenealã s-o aibă în puterea sa.

— Ei, care ţi-e părerea?

— Eu cred, sir Stanley, că ea e Jack Judecătorul.

— Ea… Jack Judecătorul?

Şeful poliţiei sărise în picioare şi-l privea uimit.

— Imposibil! E un bărbat…

— Se pare că aţi uitat, sir Stanley, că domnişoara White e o artistă desăvârşită.

— Dar de ce?…

— Vrea să limpezească situaţia tatălui ei. Asta mi-a spus-o abia acum o săptămână. De altfel, am făcut pe cont propriu investigaţii. Am descoperit că a fost văzută ieşind din casa Albermale, în noaptea când Jack Judecătorul l-a vizitat ultima dată pe Boundary în apartamentul său.

— Aşteaptă puţin, zise Sir Stanley, părăsind încăperea.

Se întoarse îndată, ţinând un obiect mic în mână.

— Dacă domnişoara White e Jack Judecătorul şi dacă ea a fost răpită astă-noapte, cum explici asta? Iată ce am găsit sub pernă când m-am deşteptat azi-dimineaţă, spuse şi puse pe masă cartea de vizită obişnuită a lui Jack Judecătorul – un valet de treflă.

Capitolul 16

LA BAIA DE ABURI.

Colonelul Boundary avea doi musafiri la cafeaua de dimineaţă. Nu părea obosit, cu toate că nu se culcase deloc în noaptea aceea. Altfel stătea cazul cu Pinto şi Crewe, care erau frânţi de oboseală şi păreau şi mai dărâmaţi din cauză că erau amândoi neraşi.

— Bătălia e ca şi câştigată, zise colonelul. Dintr-o singură lovitură, vom scăpa de fată şi de Solly White. Mi-e teamă de Solly, ştie prea multe. Fiindcă veni vorba… Raul vine în ţară.

— Raul? exclamă Crewe, îndreptându-şi brusc trupul. Dar bine, colonele, ai înnebunit? Nu ţi-a spus tipul de la Scotland Yard…

— Că bănuieşte mâna unui francez în cazul lui Gregory Coco? Un motiv în plus ca Raul să vină, zise colonelul liniştit. Trebuie să se prezinte azi-dimineaţă.

— Rişti, bombăni Pinto.

— Asta nu-i ceva neobişnuit, răspunse colonelul curăţând un ou de coajă. Ultimul lucru pe care l-ar bănui la Scotland Yard, după ce m-au prevenit… e că-l voi aduce pe Raul din nou în Anglia; de altfel, ei nu-l cunosc. Raul e un tânăr francez, tâmplar de lux, foarte inofensiv. Nu e vorbăreţ şi vreau să-l conving să renunţe la obiceiul urât de a-şi lăsa cartea de vizită.

Urmară câteva minute de tăcere, întrerupte de Crewe:

— Ai nevoie de el pentru…

— Am de lucru pentru el, răspunse colonelul. E foarte regretabil, dar ar fi de o mie de ori mai regretabil dacă eu sau tu am sta la răcoare şi am aştepta în celula condamnaţilor sosirea domnului Ellis, eminentul călău. Raul e un lucrător bun, putem avea încredere în el. Nu trăieşte la noi în ţară şi eu am posibilitatea să-l fac să plece neştiut, ba îi voi da îndeajuns ca să poată trăi fără griji doi ani. Raul e o mică bestie recunoscătoare şi, slavă Domnului, nu poate citi şi scrie.

— Mie nu-mi place, zise Crewe, urăsc asemenea lucruri. De ce să nu-i dai lui Solly posibilitatea de a se apăra? De ce nu aranjezi o luptă… un duel, orice, şi nu un omor făptuit cu sânge rece?

— Vorbeşti cum îţi dictează caracterul, Crewe? întrebă el, cu răutate. Eşti iarăşi „distinsul Crewe”, hai? Vrei să faci totul cum te-au învăţat la şcoală? Ei bine, prostule, astea să le spui altuia, nu mie! Eu sunt Dan Boundary şi am de gând să îmbătrânesc şi să am o bătrâneţe plăcută!…

Crewe roşi.

— Foarte bine, zise el, fă ce vrei!

— Poţi fi sigur că voi face ce vreau!

— Ai văzut fata, azi-dimineaţă, Pinto?

Pinto făcu semn că nu.

— Să nu te duci la ea câteva zile! Îl am pe Boyton acolo şi o va hrăni cu bromură de potasiu până ce nu va mai şti ce-i cu ea. Afară de asta, o zi sau două vom fi supravegheaţi, poţi fi sigur. Stafford King nu va lăsa să treacă timpul fără să acţioneze. Şi acum, băieţi, duceţi-vă acasă şi încercaţi să păreţi odihniţi, ca după o noapte de somn!

După plecarea lor, colonelul îşi făcu pregătirile. La Westminster erau băi de aburi şi Boundary se duse acolo, învelit într-un halat de baie, trecu dintr-o încăpere plină de aburi într-alta şi, în sfârşit, ajunse în salonul de odihnă; aici şedeau câţiva bărbaţi pe scaune îmbrăcate în canava, dormitând sau citind. Colonelul se rezemă de speteaza scaunului său; ţinea ochii închişi şi părea nepăsător la tot ce-l înconjura. Nimeni nu putu să observe că-l zărise pe bărbatul scund şi slab care se aşează lângă el. Noul venit avea obrajii palizi şi supţi, iar braţele-i lungi erau tatuate de la umăr până la încheietura pumnului.

— Aici, monsieur, zise un glas blând, în franţuzeşte.

Colonelul nu deschise ochii. El încetă numai de a mişca evantaiul în formă de frunză de palmier, cu care-şi făcuse vânt, şi-şi acoperi astfel gura.

— Îţi aminteşti de un domn White? întrebă el, tot atât de încet.

— Îmi amintesc perfect de bine, răspunse celălalt. El era cel care nu voia ca tânărul dumitale amic Coco… să fie îndepărtat.

— Chiar el, răspunse celălalt. Ai memorie bună, Raul. Ţine minte următoarele: există un loc lângă Londra, numit Putney Heath.

— Putney Heath, repetă celălalt.

— Există o casă numită Bishopsholme.

— Bishopsholme, repetă Raul.

— E goală, de închiriat, înţelegi? E complet părăsită. Grădina, casa… cunoşti astfel de locuri?

— Perfect de bine, monsieur.

— La noapte la ora nouă şi mâine la aceeaşi oră, te vei afla în apropierea acelei intrări. E acolo un tufiş des, în dosul căruia te vei ascunde. Vei rămâne acolo până la ora zece. În acel timp, domnul White se va apropia de casa aceea şi va intra, înţelegi?

— Perfect de bine, monsieur.

— Îl vei împuşca astfel încât să moară pe loc.

— E deja un om mort, zise celălalt.

Urmă o pauză lungă.

— Îţi voi plăti şaizeci de mii de franci şi voi avea grijă ca o maşină să te ducă de-a dreptul la Dover. Vei prinde vaporul care face cursa de noapte spre Ostende. Paşaportul tău va fi în ordine şi vei putea să te înapoiezi la Paris în toată liniştea. Plata o vei primi la Paris. Eşti mulţumit?

— N-am nimic de obiectat, monsieur, zise celălalt. Am nevoie pentru moment de ceva bani pentru cheltuieli şi mai vreau să ştiu unde voi găsi maşina.

— Te va aştepta la colţul primei străzi când treci de casa aceea, pe drumul spre Londra. Nu vei vorbi cu şoferul şi el nu-ţi va adresa nici un cuvânt. În maşină vei găsi bani destui pentru nevoile tale imediate. Mai ai nevoie de vreo explicaţie?

— De niciuna, monsieur, răspunse omul cu glasul blând şi Raul lăsă să-i cadă capul pe o parte, ca şi cum ar fi vrut să doarmă.

Colonelul adormi de-a binelea. Singurul om care mai rămăsese, afară de ei, în salonul de odihnă, un bărbat voinic, care citea un ziar, închise şi el ochii… dar nu adormi.

Capitolul 17

SOLOMON SE ÎNAPOIAZĂ.

În seara aceleiaşi zile, colonelul, îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, juca bridge în trei, cu cei doi tovarăşi ai săi, la lumina lămpii mari cu abajur ce atârna deasupra lor. Uitându-se la ceasul de pe cămin, colonelul observă că era nouă fără un sfert. Se ridică, se duse la fereastră şi privi

afară. Era o noapte furtunoasă, cu ploaie îşi exprimă satisfacţia mârâind ceva şi se înapoie la masă.

— Ai văzut ziarul? întrebă Pinto.

— L-am văzut, răspunse colonelul neridicând privirea de pe cărţile din mâna sa.

— Ai văzut că au făcut o descriere a…

— Nu pronunţa nici un nume! zise colonelul. Ştiu asta! Cu atât mai bine. Totul depinde de…

În timp ce vorbea încă, Solomon White intră în cameră. Boundary ştia că era el, înainte ca mâna noului venit să fi apăsat clanţa, înainte ca zgomotul glasurilor de afară, din hol, să fi încetat. Dar se prefăcu foarte mirat când ridică privirea.

— Ia te uită, Solomon White, zise el.

Acesta părea slăbit şi bolnav. Se apropie încet de masă şi servitorul lui Boundary închise uşa.

— Unde ai fost tot timpul? întrebă colonelul, cu bunăvoinţă. Şezi jos şi joacă cu noi!

— Ştii de ce am venit? se auzi vocea lui Solomon White.

— Desigur că ştiu. Ai venit să explici unde ai fost, dragul meu. Şezi jos!

— Unde e fiica mea? întrebă White.

— Unde ţi-e fiica? Ei bine, pot să-ţi spun că ne pui o întrebare ciudată. Noi am întrebat mereu unde e Solomon White.

— Am fost la Brighton, zise celălalt, dar asta n-are nimic de-a face cu ce v-am întrebat eu!

— Ai fost la Brighton? Un loc foarte plăcut, spuse Boundary. Şi ce făceai acolo?

— Voiam să fiu departe de tine, fir-ai să fii afurisit! Am încercat să mă vindec de teama ce mi-o inspiri şi care a făcut din mine un laş! Dacă ai vrut să găseşti o metodă de a mă vindeca, apoi ai descoperit-o, colonele… M-am înapoiat pentru fiica mea, unde e?

Colonelul împinse scaunul său înapoi şi ridică privirea, zâmbind ironic.

— Cred că nu o să mi-o iei în nume de rău, Solomon, zise el. Trebuia să te am aici şi asta a fost singura cale de care ne-am putut sluji. Ştii bine că sunt o grămadă de mici afaceri care trebuie limpezite, mici afaceri în care ai avut acelaşi amestec ca şi ceilalţi asociaţi ai mei.

— Unde e fata? întrebă White apăsat.

— Ei bine, îţi voi spune drept: o ţin închisă, răspunse colonelul. Nu i s-a întâmplat nici un rău… înţelegi ce vreau să spun. Se află într-o mică casă la Putney Heath, o locuinţă pe care am închiriat-o special pentru ea; e înconjurată de paznici iubitori…

— Ca Pinto? întrebă White privind spre Silva.

— Ca Lolly. Nu poţi nega că Lolly e o fată foarte drăguţă, zise colonelul. Şezi jos, Solomon, să stăm de vorbă!

— Când voi avea fata, voi sta de vorbă cu voi! Unde e casa aceea?

— E la Putney Heath, răspunse colonelul. Dacă te duci acolo, Solomon, ia câţiva dintre prietenii tăi copoi cu tine.

— N-am prieteni copoi, zise celălalt încruntat, o ştii destul de bine. Cum se numeşte casa? Vreau să văd dacă joci cu cărţile pe faţă, Boundary, şi dacă nu, pe…

— Nu mă ameninţa, nu mă ameninţa, Solomon! zise colonelul făcând un gest de om bine dispus. Sunt o fire nervoasă şi sufăr de inimă. Bishopsholme se numeşte locul. E a patra casă mare, după ce treci de calea Tredennis, o vilă frumoasă, înconjurată de curte şi grădină. Pare cam părăsită, pentru că a stat goală până acum câteva zile, când am mobilat-o puţin. De ce nu vrei să aştepţi…

— Întâi vreau să văd dacă spui adevărul şi dacă nu…

— Mai încet, mai încet! mormăi Crewe. Ce rost are să cauţi ceartă, White? Colonelul se poartă mai cinstit cu dumneata decât dumneata cu noi.

Nu era iniţiat în secretele colonelului şi el personal se lăsa înşelat, crezând că fata fusese mutată în casa despre care auzea acum pentru prima dată. Îşi închipui că singurul scop al răpirii fusese de a-l readuce pe White.

— Aşteaptă puţin…, zise Boundary. E abia nouă…

Dar White plecase. Trecu grăbit pe lângă servitor şi ieşi în coridorul pe jumătate cufundat în întuneric. Ardea lumina la etajul de jos şi, în timp ce cobora scările în fugă, i se păru că vede pe cineva stând acolo. Până în momentul când necunoscutul se întoarse, avu impresia că e o femeie, dar în clipa aceea Solomon White rămase înmărmurit. Îl vedea pentru prima oară pe Jack Judecătorul!

— Stai!

Glasul îi era poruncitor, iar revolverul strălucitor din mână şi mai poruncitor.

— Cine eşti? bâigui Solomon White.

— Jack Judecătorul. N-ai auzit niciodată de micul Jack? râse străinul. Aha, iată încă unul… Solomon White… n-a auzit niciodată de Jack Judecătorul. Nu m-ai văzut când m-au scos din buzunarul Iui Gregory Coco? Micul Jack Judecătorul!

Solomon White se dădu un pas înapoi.

— N-am fost amestecat în chestia aceea, zise el cu glas răguşit. N-am avut nimic de-a face cu el, auzi?

— Unde te duci? Nu vrei să-i spui nimic lui Jack, nu vrei să-i spui ce mai e nou? Bietul, sărmanul Jack, n-a mai aflat nimic în ultimele zile.

— Mă duc în interes personal. Dă-te la o parte! zise celălalt.

— Dar vei răspunde lui Jack Judecătorul, urmă necunoscutul. Vei spune sărmanului Jack unde se află frumoasa ta fiică?

— Ştii, zise White.

Făcu un pas înainte, dar revolverul îl sili să dea înapoi.

— Vei vorbi, dacă nu, nu treci! zise Jack Judecătorul.

— E o vilă numită Bishopsholme, răspunse el fără chef după ce se gândi puţin, la Putney Heath. Acum lasă-mă să trec!

— Aşteaptă, aşteaptă! Numai cinci minute! Nu te voi reţine! Dar nu te duce, căci acolo te pândeşte moartea,

Solomon White! N-ai nici o presimţire?

Un fior rece străbătu trupul lui White. Se întoarse pe jumătate, vrând să plece.

— Aşteaptă! zise străinul iarăşi.

Solomon White rămase pe loc. White căută să prindă zgomotul paşilor celui ce urca scările, dar nu auzi nimic. Apoi, tresărind, păru că se deşteaptă dintr-un vis urât şi coborî repede, dispărând în bezna nopţii. În coridorul de sus, fiinţa stranie care se numea Jack Judecătorul stătea în faţa uşii ce ducea la apartamentul lui Boundary. Scosese o cheie din buzunar şi o cântări în mână; auzind zgomotul paşilor lui White rămase pe loc, nehotărât, dar numai pentru o secundă, apoi băgă cheia în broască şi uşa se deschise. Feciorul, care şedea într-o cămăruţă mică, îl văzuse şi trântise uşa odăii sale, încuind-o. Într-o clipă, Jack Judecătorul era în odaie, apărând brusc în faţa celor trei bărbaţi paralizaţi de groază. Nu spuse nici un cuvânt, dar, deodată, ridică braţul drept şi zvârli un obiect strălucitor; se auzi pocnetul unei sticle sparte şi, îndată, se răspândi în cameră un miros urât. Pe peretele opus celui de care se spărsese sticla, apăru o pată întunecată. Apoi, cu un râs scurt, necunoscutul se dădu înapoi, ieşi pe uşă şi coborî scările în goană, în urmărirea lui White. Era prea târziu însă, acesta dispăruse.

Jack Judecătorul se opri o clipă, vrând să se încredinţeze că nu e nimeni prin apropiere, pe urmă dezbrăcă haina neagră şi-şi trase masca de pe faţă. Haina era făcută din mătasea cea mai fină, aşa că putu s-o bage în buzunar ca pe o batistă. Acelaşi lucru făcu cu basmaua ce-i acoperise faţa. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi zărit un bărbat într-un costum de seară, coborând repede scările slab luminate. Coti şi merse în umbra clădirii, trecu printr-o stradă dosnică, unde îl aştepta o limuzină mare. Indică în şoaptă şoferului o adresă şi maşina porni.

Capitolul 18
JUDECATA MORŢII.

Pe Solomon White îl aştepta taxiul; urcă şi dădu adresa. Era destul de leal faţă de bandă pentru a evita de a atrage atenţia asupra casei unde se afla închisă fata; de aceea spuse şoferului său să aştepte la capătul străzii. În noaptea furtunoasă, vântul urla şi un întuneric adânc domnea peste tot. Solomon White avea însă o lanternă şi, în curând, ajunse la un gard dărăpănat, pe care era scris cu litere şterse numele ce-l interesa. Deschise poarta cu greu. Drumul pentru vehicule ducea, şerpuind, până la uşa de intrare. Ridică privirea spre clădire, dar aceasta era cufundată în beznă. Nehotărât, se opri şi rămase pe gânduri. Scoase apoi un revolver din buzunar, puse degetul pe trăgaci şi înaintă cu băgare de seamă. Se afla drept în faţa uşii şi ridicase piciorul sa urce scările, când se auzi un zgomot ca bătaia unei tobe: „Bum-Bum”. Solomon White rămase o clipă nemişcat, apoi căzu grămadă şi muri înainte de a atinge pământul. Orologiul unei biserici bătu ora zece fără un sfert. O maşină trecu pe lângă casă, apoi tufişurile de dafin de lângă scară se mişcară şi un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil negru ieşi la iveală. Se aplecă peste cel ucis, ridică lampa ce căzuse jos şi după ce o aprinse, plimbă lumina peste faţa mortului, apoi, cu un murmur de satisfacţie, Raul Pontarlier ascunse revolverul în buzunarul ud al impermeabilului său. Ajuns la poartă se uită cu băgare de seamă afară. Strada era pustie. Raul era cu mâna pe clanţă, când simţi un obiect rece şi tare lângă ureche şi se întoarse.

— Sus mâinile! răsună un glas batjocoritor şi întoarce-te cu faţa spre casă. Repede! Marchez! Stai pe loc!

Raul se opri. De-ar putea numai să lase mâinile în jos şi să se aplece, o mişcare rapidă… Celălalt îi ghicise fără îndoială gândurile, căci Raul simţi o mână strecurându-i-se în buzunarul impermeabilului şi fu uşurat de greutatea revolverului său.

— Ia-o înainte! Urcă scările! Stai!

Străinul îl zărise pe White întins jos şi se aplecă deasupra lui. Nu făcu nici o observaţie; înainte încă de a-l fi atins ştia că omul acela era mort.

— Urcă scara, canalie! răsună glasul şi Raul urcă încet treptele ce duceau sus şi se opri în faţa uşii.

O mână apăru şi se strecură sub braţul său ridicat, căutând gaura cheii. Câteva secunde trecură până ce un şperaclu nimeri broasca. Apoi uşa se deschise larg şi răbufni un miros închis, ca al încăperilor goale şi neaerisite.

— Marchez! porunci străinul.

Raul merse înainte şi auzi uşa închizându-se după el.

Casa nu era chiar nemobilată. Necunoscutul se folosea de o lanternă foarte puternică; la lumina ei zări un cuier distrus şi un scaun mucegăit. Se uită câteva clipe în jur, apoi zise:

— Coboară treptele astea!

Ucigaşul se supuse.

Acum se aflau în bucătărie şi lumina puternică lunecă iarăşi peste toate obiectele. Ferestrele erau bine închise cu obloane. Pe o masă era o lampă de gaz şi străinul o aprinse. Atunci, pentru prima oară, Raul privi plin de teamă şi uimire pe bărbatul care-l făcuse prizonier.

— Monsieur, bâlbâi el, cine sunteţi?

Mascatul băgă mâna în buzunar şi azvârli o carte de joc pe masă. Raul văzu valetul de treflă şi ştiu că sfârşitul i se apropia.

Trei ore rămase francezul întins pe jos, cu mâinile şi picioarele legate, cu un căluş în gură. Orologiul bisericilor bătură ora două, când se înapoie Jack Judecătorul. De data aceasta nu purta nici masca, nici haina neagră, şi pe braţ avea o frânghie. Raul îl urmări cu privirea, ca fascinat.

— Monsieur, monsieur, bâlbâi francezul îngrozit. Aş face o mărturisire. Voi declara în faţa judecătorului…

Jack Judecătorul zâmbi.

— Vei face o mărturisire în faţa judecătorului tău, căci acela sunt eu.

Ridică privirea spre tavanul înalt al bucătăriei şi văzu un cârlig mare ce servise pe vremuri pentru atârnatul şuncilor grele. Se urcă pe masă şi, cu o mişcare îndemânatică, aruncă frânghia pe cârlig şi o trase încet spre el.

— Monsieur, monsieur, pentru numele lui Dumnezeu, iartă-mă! Voi căuta să-mi repar greşelile.

— Bine zici! răspunse celălalt. Căci îţi repari în noaptea asta greşelile pe care le-ai făcut faţă de doi şi, Dumnezeu ştie, faţă de câţi alţii încă.

— Doi?

Asasinul întoarse capul.

— În special faţă de un om numit Gregory, zise Jack Judecătorul, pe care l-ai ucis ca pe un câine.

— Am fost plătit s-o fac. N-am ştiut nimic despre el, n-am avut nici un pic de ură împotriva lui.

— Nici eu nu am nimic împotriva ta, zise Jack Judecătorul. Te voi ucide fără patimă, ca să serveşti drept pildă tuturor canaliilor din toate ţările.

Făcuse un laţ la unul dintre capetele frânghiei şi acum îşi terminase treaba.

— Raul Pontarlier, zise el, a sosit clipa pe care am aşteptat-o de mult.

Prizonierul gemu şi se zvârcoli, dar laţul îi alunecase peste cap şi începu să-l strângă. Apoi, cu o smucitură, Jack Judecătorul îl ridică în picioare.

— Urcă-te pe masă! zise el cu glas aspru. Urcă! Aşa, mergi mai repede.

— Nu vreau! Nu vreau! urlă francezul. Ajutor!… ajutor!…

O jumătate de oră mai târziu, Jack Judecătorul cobora pe drumul întunecos şi se opri numai o clipă să se uite la Solomon White.

— Dumnezeu să vă ierte tuturor păcatele! zise el cu gravitate şi dispăru în bezna nopţii.

Capitolul 19
COLONELUL E JIGNIT

„Misterul crimei din Putney, scria ziarul Daily Megaphone, întrece prin caracteru-i senzaţional toate crimele înfăptuite în ultimii doi ani. Există o notă bizară în spectacolul înfiorător al bărbatului ucis la uşa casei nelocuite şi al ucigaşului al cărui trup se legăna într-un cârlig în bucătărie, fără vreun act de identitate asupra sa, afară de o carte de joc prinsă pe pieptul cămăşii sale. Tragedia poate fi reconstituită până la un anumit punct. Solomon White a fost ucis, fără îndoială, în grădină, de către francezul care a fost găsit spânzurat. Revolverul din buzunarul său, care fusese recent descărcat, ar dovedi că presupunerea aceasta e justă, chiar dacă poliţia n-ar fi găsit urmele paşilor săi prin tufiş. Dar cine l-a spânzurat pe ucigaşul Raul cu o frânghie întrebuinţată numai pentru asemenea scopuri? Acesta e marele mister al crimei din Putney. Poliţia de acolo nu poate da nici o informaţie în această privinţă şi Scotland Yard e tot atât de discret. Iată cum a fost descoperită crima: «În ziua de patru, la ora trei din noapte, comisarul de poliţie Robinson, care tocmai făcea inspecţia, intră în grădină să vadă dacă nu fusese forţată vreo uşă. Venise să examineze casa, după cum e obiceiul când o locuinţă stă goală; în ultimele două-trei luni a fost o adevărată epidemie de spargeri în regiunea Putney Heath şi poliţia e extrem de vigilentă în ceea ce priveşte paza caselor de acolo. Comisarul n-ar fi făcut inspecţia în noaptea aceea, dacă poarta grădinii n-ar fi fost larg deschisă…»„

Ziarul făcea o expunere asupra împrejurărilor în care comisarul găsise cadavrul şi, urmându-şi investigaţiile, ajunsese în bucătărie, unde făcu a doua descoperire lugubră.

Colonelul Boundary citi gazeta de seară, apoi o puse jos. Înainte de a se urca în maşina sa, cumpărase un exemplar şi, acum, automobilul înainta încet prin parc. Îşi aprinse o ţigară şi privi pe fereastră. Dar pe chipul său nu se putu citi nici o urmă de agitaţie. Maşina făcu de două ori înconjurul parcului, când, trecând iarăşi pe lângă Marble Arch,

Boundary îl zări pe Crewe stând pe trotuar. Colonelul spuse ceva şoferului şi acesta opri maşina.

— Urcă, zise el scurt.

Celălalt se supuse. Colonelul îl privi liniştit şi amuzat:

— Te-a impresionat?

— Dumnezeule! Dar e îngrozitor! exclamă Crewe.

— Ce-i atât de îngrozitor? întrebă colonelul. White e mort, nu-i aşa? Raul e mort! Doi oameni care ar fi putut vorbi, aducându-ne astfel mari neplăceri.

— Ce-o fi spus înainte de a muri?

— Cine? Raul? întrebă colonelul. Ce putea să spună? Orice ar fi fost, în cazul că ar fi avut de făcut o declaraţie şi dacă aceasta ar fi fost de valoare, poţi fi sigur că ar trăi încă! Raul era singurul martor de care ar fi avut nevoie poliţia, dar ea n-a ştiut-o. Cei care au făcut această isprava au făcut o boacănă.

— Acel Jack Judecătorul! bâigui Crewe şi buzele-i tremurară. Cine e el? Ce ocupaţie are?

— De unde vrei să ştiu? se răsti colonelul. Ce-mi pui întrebări neroade… crezi că o să-ţi pot răspunde? Cei doi sunt morţi şi cu asta s-a isprăvit. Prefer să-l omoare pe Raul decât să-mi fi făcut buclucul ăla în apartamentul meu.

— De ce crezi că s-a apucat de boroboaţa aceea? întrebă Crewe.

Colonelul bombăni ceva, dar nu dădu nici o explicaţie.

— Poate că a făcut pozna ca să ne silească să plecăm din încăperea aceea… ceea ce a zvârlit el era hidrogen sulfurat. Poate că a fost un gest de bravură, dar dacă îşi închipuie cumva că mă poate înspăimânta…

Colonelul trăgea furios din ţigară.

— Am adus lucrători să dea jos tapetul pătat şi să pună altul în loc, zise el. Mă voi înapoia acolo diseară.

Colonelul aruncă mucul de ţigară pe fereastră, apoi reluă, mai vesel:

— Crewe, tipul acela de la Scotland Yard mi-a sugerat o idee…

— De care tip vorbeşti? întrebă Crewe.

— De şeful poliţiei criminale. Voia să ştie dacă Coco avea rude. Fir-ar al dracului de Coco! Aş fi vrut ca… în fine, acum nu mai are importanţă, tot e mort…

— Rude? întrebă Crewe. I-ai spus ceva?

— I-am spus tot ce ştiam şi asta e foarte puţin, răspunse colonelul. Dar am căpătat convingerea că sir Stanley ştie mult mai multe despre tânărul Coco decât noi. În orice caz, cineva s-a interesat de el şi eu presupun că persoana aceea e cea care l-a ucis pe Raul.

— Jack Judecătorul?

— Jack Judecătorul, repetă colonelul furios. Tu l-ai introdus pe Gregory Coco în bandă… ce ştii despre el?

Crewe clătină capul.

— Foarte puţin, zise el. L-am întâlnit la Monte Carlo. Era complet distrus. Părea un băiat simpatic, cu educaţie… un gentleman! Când am descoperit că e cocainoman, m-am gândit că e omul de care ai nevoie.

Colonelul făcu un semn afirmativ.

— N-a vorbit niciodată despre rudele sale. Singurul lucru pe care-l ştiu e că are un unchi în India, sau poate e tatăl său, şi am putut afla că a falsificat iscălitura omului aceluia pe o poliţă. Când am sosit eu la Monte Carlo, el cheltuia banii din plin. Presupun că din pricina asta şi-a schimbat numele, căci sunt sigur că Gregory nu era numele său adevărat.

— Eşti convins că n-a vorbit niciodată de un frate?

— Sunt absolut convins, răspunse Crewe. Nici despre persoana sa nu vorbea vreodată. De obicei era sub influenţa narcoticului sau în stadiul când îşi revenea din ameţeală…

— Trebuie să existe o cale de a-i afla identitatea, zise colonelul. Venea de la Oxford, zici?

— Da, de asta sunt sigur, răspunse Crewe. Mi-a vorbit odată de chestia asta.

— La ce colegiu a fost?

— La Baliol, spuse Crewe. Îmi amintesc foarte bine că mi-a vorbit de Baliol.

— În ce an putea fi asta?

Crewe se gândi puţin.

— A plecat de la Universitate doi ani înainte ca eu să-l fi întâlnit la Monte Carlo, răspunse el. Asta ar fi…

— Ei bine, atunci e foarte simplu, zise colonelul. Trimite un om la Oxford şi spune-i să afle numele tuturor studenţilor care au părăsit Baliol în anul acela. Vezi la câţi poţi să le dai de urmă şi te asigur că nu va trebui să căutăm decât pe doi sau trei despre care n-ai să poţi afla la Oxford ceva precis. Apucă-te imediat de această cercetare, Crewe. Nu te uita la cheltuieli.

Colonelul îl lăsă pe Crewe să coboare şi indică şoferului său o altă adresă; zece minute mai târziu coborî din limuzina sa la poarta Scotland Yard-ului. Stafford King nu era acolo sau, în orice caz, nu putea primi pe nimeni. Colonelul îi trimise cartea sa de vizită şefului poliţiei. Sir Stanley Belcome citi numele şi ridică uimit sprâncenele.

— Să intre, zise el şi pentru a doua oară Dan apăru în faţa şefului poliţiei.

— Ei bine, colonele, zise sir Stanley, ce spui de crima asta îngrozitoare?

— Teribilă, teribilă! făcu Boundary clătinând capul. Solomon White a fost unul dintre prietenii mei cei mai buni; sunt săptămâni de zile de când îl caut.

— Am auzit, zise sir Stanley rece. Ai vreo bănuială?

— Niciuna.

— Ce e cu omul acela numit Raul? Ţi-e cunoscut?

— De aceea am venit să vă văd, sir Stanley, zise colonelul cu ton confidenţial. Vă amintiţi, cred, că ultima oară când am fost aici, aţi exprimat presupunerea că ucigaşul bietului Gregory ar putea fi un francez. Mi-aţi spus atunci că asasinii aceia francezi au obiceiul de a lăsa o „carte de vizită”, pecetea lor personală?

Sir Stanley făcu un semn afirmativ.

— Ei bine, de data aceasta avem acelaşi caz, zise colonelul triumfător, şi aceeaşi carte de vizită. Nu credeţi, sir Stanley, că ucigaşul bietului meu amic Gregory şi al sărmanului meu prieten White a fost una şi aceeaşi persoană?

— Adică Raul? întrebă sir Stanley.

Colonelul făcu un semn afirmativ şi, câteva clipe şeful poliţiei tăcu, privindu-şi unghiile îngrijite.

— Îţi pot mărturisi, cred, că aceasta e şi părerea mea, colonele Boundary, zise el. Şi confidenţă pentru confidenţă: n-ai vrea să-mi spui dacă Raul a fost cumva unul dintre… asociaţii dumitale de afaceri?

Ultimele cuvinte aveau o uşoară nuanţă de ironie, dar colonelul preferă să treacă peste acest amănunt.

— Îmi pare foarte bine că mi-aţi pus această întrebare, sir Stanley, zise el uşurat. Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea pe Raul. De fapt, cunosc foarte puţini francezi şi, în orice caz, nu fac afaceri cu oameni din această pătură socială.

— Ce fel de pătură socială? întrebă celălalt repede.

— Nu mă refer decât la ceea ce spun ziarele, zise colonelul. Ele presupun că a fost un apaş.

— Dumneata nu-l cunoşti? întrebă sir Stanley.

— Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea.

— Atunci vei afla, desigur, cu mirare, că ai stat lângă el în salonul de odihnă la baia de aburi.

Colonelul simţi că inima i se opreşte o clipă din loc, dar nici nu clipi.

— Ceea ce-mi spuneţi mă uimeşte foarte mult, zise el. N-am fost la baia de aburi decât o dată în ultimele trei luni şi asta s-a întâmplat ieri.

Sir Stanley făcu un semn afirmativ.

— Şi a stat lângă mine? întrebă colonelul neîncrezător.

— A stat lângă dumneata, răspunse Sir Stanley vădit amuzat.

— Ei bine, asta e o coincidenţă extraordinară! Cea mai uimitoare, din viaţa mea! Când te gândeşti că ticălosul acela

se afla atât de aproape de mine… Dumnezeule mare! Mă trec fiorii la acest gând!

— Mi-am închipuit eu că vei reacţiona în felul acesta, zise şeful poliţiei.

Apăsă pe butonul soneriei şi, după o clipă, intră secretarul său.

— Vezi dacă domnul Stafford King e aici şi spune-i să vină la mine! Colonele, speram că ne vei putea da informaţii preţioase şi multe. Noi credeam că n-a fost numai o simplă coincidenţă că l-ai întâlnit pe omul acela la baia de aburi… Fiindcă veni vorba, trebuie să recunosc că e un admirabil loc de rendez-vous.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, zise colonelul, că ştiam tot atât de puţin de prezenţa acelui om acolo, de identitatea sa şi chiar de existenţa sa… tot atât de puţin, ca şi dumneavoastră…

În momentul acela intră Stafford King.

— Tocmai îi reaminteam colonelului de întâlnirea sa de la baia de aburi, spuse sir Stanley. Cred că nu poate exista nici o îndoială în privinţa aceasta?

— Niciuna, domnule, răspunse Stafford. Amândoi, şi colonelul, şi omul acela, au fost văzuţi de sergentul Livingstone.

— Colonelul e de părere că e o simplă coincidenţă şi că n-a vorbit niciodată cu tipul acela, zise sir Stanley. Ce spui de asta, Stafford?

— Dacă domnul colonel pretinde că e aşa, trebuie să fie adevărat, răspunse King cu ironie.

— Acum am să-ţi vorbesc deschis, colonele, zise sir Stanley. În ultimul timp s-au succedat câteva întâmplări foarte supărătoare. A fost moartea martorului principal din Procesul dumitale; apoi moartea nenorocitului aceluia, White, care a fost amestecat în toate afacerile dumitale şi care s-a retras în ultima vreme din banda pe care o conduci, cred că suntem bine informaţi în această privinţă,

şi moartea lui Raul, care a fost văzut stând lângă dumneata, vorbind la adăpostul unui evantai.

— Nu mi-a adresat niciodată vreun cuvânt, protestă colonelul.

— Şi mai e şi dispariţia lui Maisie White, una din întâmplările cele mai importante, deoarece avem motive să credem că, în orice caz, domnişoara White mai trăieşte, zise sir Stanley. Ei bine, colonele, poate cunoşti explicaţia tuturor acestor mistere, poate că nu. E posibil să ştii cine e misteriosul dumitale prieten, Jack Judecătorul…

— Pe Dumnezeul meu, nu mi-e prieten! exclamă colonelul şi niciunul dintre cei doi poliţişti nu se îndoi că spune adevărul.

— După cum am spus, e posibil să cunoşti toate acestea… Dar ceea ce ne interesează în special acum, sunt ştiri adevărate în privinţa domnişoarei White. Eu şi domnul Stafford King avem motive întemeiate de a dori informaţii în această chestiune. Ne poţi ajuta?

— Dacă v-aş putea fi de vreun folos cheltuind o sută de mii de lire sterline, aş face-o, zise colonelul cu căldură. Dar în ceea ce-o priveşte pe domnişoara White, locul unde se află, trebuie să mărturisesc că sunt tot atât de neştiutor ca dumneavoastră. Mă credeţi, sir Stanley?

— Nu, zise acesta cu sinceritate, nu te cred.

Capitolul 20

CREWE SE RETRAGE.

Colonelul părăsi Scotland Yard-ul gândindu-se că nu pierduse dimineaţa degeaba. Petrecu apoi un timp în apartamentul lui Pinto, ocupat cu anumite pregătiri. Venind să vadă ce se făcuse, constată că lucrătorii avuseseră serios de lucru cu peretele stricat. Mirosul acela îngrozitor aproape dispăruse, dar de lucru fusese mai mult decât îşi închipuise el. Colonelul avea însă alte preocupări: îşi neglijase destul de mult în ultima vreme „afacerile sale cinstite”, cum le numea el. Primise tot felul de rapoarte de la diferite agenţii; supunându-le unui studiu amănunţit ar fi

putut scoate câştiguri însemnate. Dar, pentru moment, Boundary se interesa mai îndeaproape de averea sa mobiliară şi de fluctuaţiile posibile pe care le-ar fi putut suferi valoarea acesteia pe piaţă. Simţea ca situaţia sa putea deveni cam nesigură. Povestea cu Jack Judecătorul se împrăştiase, nu se ştie cum, cu o iuţeală uimitoare şi ajunsese la urechile unor oameni foarte interesaţi în tot ceea ce privea pe colonel. Crewe, care-i fusese de ajutor în aproape toate loviturile sale mai importante, era un om pe care putea conta. White, mâna sa dreaptă, murise. Pinto, în fine, Pinto îşi va urma drumul său, oricând va găsi de cuviinţă. Colonelul regreta acum că pierduse prilejul de a deveni cetăţean american în timpul celor şapte ani petrecuţi la San Francisco. Dar ce intenţiona acum Crewe? El avea să-şi dezvăluie planurile destul de lămurit. Veni mai târziu, după-amiază, şi-l găsi pe colonel lucrând în mijlocul dezordinii de pe birou.

— Ai început cercetările la Oxford? întrebă Boundary.

— Am trimis doi oameni acolo, pe cei mai buni din Londra, răspunse Crewe.

Trase un scaun lângă birou şi-şi aruncă pălăria pe divan.

— Vreau să stau puţin de vorbă cu dumneata colonele.

— Asta sună prost.

— Colonele, am de gând să mă retrag.

Boundary nu răspunse nimic. Continuă să scrie scrisoarea şi abia când ajunse la capătul paginii ridică ochii şi privirea sa o întâlni pe cea a lui Crewe.

— Va să zică ai de gând să te retragi? întrebă Boundary. Te simţi pe teren şubred, hai?

— Cam aşa ceva, răspunse Crewe. Bineînţeles că nu te voi lăsa încurcat.

— O, desigur că nu, zise colonelul extrem de politicos. N-ai de gând decât să pleci şi eu să trag ponoasele…

— De ce nu te retragi şi dumneata, colonele?

— Să mă retrag? Şi în ce fel? Ai putea tot atât de bine să ceri unui copac să renunţe la pământ, să se dezrădăcineze

şi totuşi să trăiască. Ce s-ar întâmpla dacă aş părăsi acest birou şi aş lua o cabină de lux pe un transatlantic care pleacă spre New York? Crezi că Asociaţia Boundary s-ar lichida, ar dispărea, ar muri pur şi simplu, hei? În momentul când aş pleca ar urma un scandal care ar fi destul de mare ca să mă ajungă oriunde m-aş afla atunci. Există vreo zece mici asociaţii care vor crede că le trag pe sfoară şi s-ar grăbi, care mai de care, să dea în vileag ceea ce ştiu.

Crewe îşi simţi buzele uscate.

— Poate aşa stau lucrurile în cazul dumitale, colonele, dar, din întâmplare, nu şi într-al meu. Am şters orice urmă a faptelor mele, aşa că nu există nici o dovadă împotriva mea.

— Asta-i adevărat, zise colonelul. Ai izbutit foarte bine să te ţii mai la distanţă, să nu joci vreun rol important. Te felicit.

— Nu are nici un rost să te înfurii din pricina asta, îi spuse Crewe. Aşa mi-a fost norocul şi atâta tot. Vreau să profit de această situaţie avantajoasă.

— În ce fel?

— Nu sunt încurcat în nimic grav. Poliţia chiar de-ar cerceta şi o mie de ani, n-ar putea găsi urmă de dovadă, care să justifice condamnarea mea, urmă Crewe. Chiar de ţi-ar fi venit de hac dumitale, atunci când te-a trădat Hanson, pe mine nu m-ar fi putut condamna.

— Asta e adevărat, zise colonelul din nou. Ei bine, şi ce vrei să spui cu toate astea, Crewe? Vrei să fii demobilizat?

— Cam aşa ceva. Nu vreau să fiu amestecat în vreo chestiune nouă şi în orice caz nu în…

— În ce?

— În cea cu Maisie White, zise Crewe serios. Lasă-i lui Pinto misiunea aceea murdară!

— Asta mă priveşte şi pe mine, spuse colonelul. Dar mi se pare că ai uitat ceva important.

— Ce anume? întrebă Crewe.

— Ai trecut cu vederea pe un tip numit Jack Judecătorul. El e unul dintre cei care n-au nevoie de vreo dovadă. L-a

spânzurat pe Raul fără multă vorbă.

— Crezi că el a făcut-o? întrebă Crewe.

— Dacă cred că el a făcut-o? zise colonelul zâmbind. Dar cine altul? Şi când va veni momentul să te judece, presupun că nu va pierde timpul cu mărturisiri şi cu jurăminte şi nu te va duce la poliţie, ci te va da de-a dreptul pe mâna judecătorului de instrucţie.

Crewe sări în sus.

— Dar ce-am făcut? strigă el.

— Ce-ai făcut? Tu trebuie să ştii asta mai bine decât oricine. Zici că poliţia nu te poate prinde şi că n-are nici o dovadă împotriva ta. Poate că ai dreptate. Grecul acela mi-a spus acelaşi lucru. A fost aici, azi după-amiază, văitându-se că trebuie s-o ducă pe fata aceea în Argentina; voia s-o trimitem cu medicul şi el s-o aştepte acolo când va coborî de pe vapor. Nici împotriva lui nu există vreo dovadă. Poate că sunt totuşi mai multe decât îţi închipui… Dacă aş fi în locul tău, Crewe, n-aş conta prea mult pe faptul că poliţia m-ar lăsa să mă strecor neatins. Acest domn Stafford King ascunde ceva şi nu-mi place deloc!… Are mai multă minte în degetul său mic, decât filfizonul acela de şef de poliţie în tot capul său. Nu vorbeşte mult, dar gândeşte mult, aş vrea să ştiu ce gândeşte în acest moment despre mine…

Capitolul 21

MIREASA MORŢII.

Trecuse mult de când timpul încetase să mai aibă vreo semnificaţie pentru Maisie White. Ziua şi noaptea îşi urmau cursul, monoton. Îşi amintea vag că luptase din răsputeri în ziua când fusese adusă în casa aceea stranie şi când surorile de caritate o legaseră de pat cu nişte chingi, iar un bătrân îi făcuse o injecţie în braţ. Ştia că o duruse, dar despre ceea ce urmase îşi amintea foarte puţin. Privea apatică tot ce se petrecea în jurul ei şi aproape că nu-şi dădea seama de ceea ce se întâmplă. Dorea numai să fie lăsată singură, în voia visurilor celor mai stranii pe care le avusese vreodată o fată. Nu ştia că starea aceea se datora

bromurii de potasiu ce i se administra împreună cu fiecare băutură, cu orice fel de mâncare. Bromură în pâine, în legume, în orice aliment, chiar şi în cafea. Uneori, scăpa de sub înrâurirea sedativului şi îşi dădea bine seama de ceea ce se petrece în jurul ei. Vedea o tânără care venea şi pleca, o fată drăguţă cu păr mătăsos, auriu. Aceasta o privea fără ură, dar nu răspundea niciodată la întrebările lui Maisie. O dată îl zări pe Pinto şi ar fi vrut să-l strige, dar o siliră la timp să tacă. Într-unul din momentele de luciditate îşi dădu seama de un fapt extrem de important: era sub înrâurirea unui sedativ. Se gândi că putea deveni imună la acţiunea acelui medicament şi alcătui un plan vag pe care aproape că-l uită a doua zi dimineaţă. Trebuia să apară mereu ameţită, somnoroasă: nu trebuia să se trădeze că, uneori, îşi dădea bine seama de tot ce se petrecea în jurul ei. În momentul când concepu planul acela, se găsea de o săptămână în aşa-zisul „sanatoriu”. Putea urmări conversaţiile oamenilor de acolo, în timp ce stătea culcată, cu ochii închişi. Auzi pe cineva vorbind despre un vapor şi despre un paşaport şi află că peste o săptămână urma să fie luată de acolo. Nu putu înţelege unde va fi dusă, dar pricepu că voiau s-o îmbarce pe un vapor. Odată, când infirmierele nu se aflau în cameră, încercă să se ridice din pat şi să ajungă până la fereastră, dar picioarele n-o ajutară. Pe calea aceasta nu exista nici o salvare. Într-o noapte se trezi speriată. Auzi vorbind două persoane. Întoarse puţin capul şi-l zări pe Pinto în odaie; faţa-i era descompusă de furie; Maisie tresări când în persoana cealaltă o recunoscu pe fata cea drăguţă, pe care infirmierele o numeau Lolly.

— Chestia asta nu te priveşte, zise el.

— Te înşeli amarnic, Silva, răspunse ea. Mă priveşte chiar foarte mult. Ce se va întâmpla cu fata asta când va pleca de aici, numai Dumnezeu ştie!… Cred că depinde de colonel. Dar atâta vreme cât e în clădirea asta, voi avea grijă de ea.

— Ah, ai de gând să te ocupi de ea? scrâşni Pinto. Ei bine, acum poţi să pleci şi să te plimbi puţin.

— Pot tot atât de bine să-mi iau un scaun şi să şed aici, îi spuse ea.

Pinto se apropie şi o privi cu ochi scăpărători de furie; Lolly îi suflă fumul de ţigară drept în faţă.

— Sunt o escroacă, fiindcă am un profit de pe urma asta, zise fata liniştită. Dacă e vorba să-l ameţesc cu băutură pe unul dintre naivii cu ochi albaştri ai colonelului, sau să-l supraveghez pe King, sau să joc rolul fetei credincioase faţă de un oarecare biet nerod de la ţară… o, la aşa ceva sunt îndată gata, doar asta mi-e meseria, dar acum lucrurile stau cu totul altfel. Dacă domnul colonel spune că fata trebuie să plece din ţară, ei bine, trebuie să plece, dar nu vreau s-o am pe conştiinţă… asta e tot.

Trecură amândoi într-o încăpere mai mică, unde se aflau paznicii de noapte. Lolly vru să se aşeze la masă, dar Pinto o apucă de braţ şi o smuci spre el. Fata ridică mâinile să se apere, însă fu aruncată de perete şi mâna portughezului i se înfipse în gât.

— Ştii ce am să-ţi fac? şuieră el.

— Nu-mi pasă ce ai de gând să faci, răspunse ea. Nu vei intra singur în camera aceea… nu vei intra!

Lolly se repezi la Pinto, dar acesta se întoarse spre ea, mârâind ca o fiară sălbatică, şi o lovi; fata fu lovită de perete.

— Acum ieşi din camera asta! urlă el arătând uşa, ieşi şi să nu te mai văd pe aici. Şi dacă ai ceva de spus, poţi sa te duci la colonel, să-i raportezi ce ştii şi ai să vezi ce o să-ţi răspundă.

Lolly se strecură afară şi Pinto se înapoie în camera unde se afla Maisie.

— Ţi-ai acoperit faţa cu plapuma, păpuşico? întrebă el. Nu vrei ca Pinto să vadă chipul tău drăgălaş?

Apucă marginea plapumei şi o trase uşor, dar Maisie o ţinea cu toată puterea. Cu o smucitură, o trase totuşi, dar

se dezechilibră şi căzu pe spate. În faţa sa se afla masca albă a lui Jack Judecătorul şi glasul urât al duşmanului său răsună strident:

— Eu sunt moartea! Jack Judecătorul! Bietul, bătrânul Jack! Jack călăul! Îl vei mai întâlni într-o bună zi, Pinto, altfel de cum l-ai întâlnit acum!

Pinto se prăbuşi la pământ: leşinase.

Capitolul 22

MAISIE POVESTEŞTE CE I S-A ÎNTÂMPLAT

— Un lucru vreau să-l reţineţi, spuse sir Stanley Belcome adresându-se inspectorilor şefi ai departamentului său, în cursul conferinţei matinale de la Scotland Yard. Şi anume că, în lupta dintre criminal şi poliţie, sorţii de izbândă ai răufăcătorului sunt de nouăzeci la sută. Într-adevăr, domnilor, criminalul ar putea, dacă ar fi inteligent, să iasă totdeauna învingător.

— Exact, sir Stanley, completă Cole de la serviciul de cartoteci, dar eu unul n-am întâlnit încă nici un criminal care să nu fi fost un prost.

— Şi nici n-ai să întâlneşti vreunul, până ce nu vei da de colonelul Boundary, zise sir Stanley zâmbind uşor. Şi motivul pentru care nu dai de el, este că nu e prost. Unul dintre dumneavoastră, domnilor, a scos din nou pe tapet chestiunea punerii sub urmărire a bandei colonelului Boundary şi în special a şefului ei. Ei bine, eu mă declar de acord, deşi mă îndoiesc că ministrul de interne sau procurorul ar aproba punctul meu de vedere. Posedăm o serie de dovezi, dar nu sunt suficient de solide pentru a-l trimite la închisoare. Ştim că acest om este un şantajist, care terorizează nefericitele sale victime, totuşi simplul fapt că noi avem părerea formată nu este de ajuns. Trebuie s-o dovedim, dar dovada ne lipseşte. În privinţa aceasta misteriosul Jack Judecătorul are un avantaj asupra noastră. Când ştie un lucru, asta îi ajunge! El nu caută dovezi precise, ci condamnă şi-şi duce la îndeplinire sentinţa fără a se sinchisi de prevederile codului juridic.

— Ei, King, ce s-a întâmplat?

Stafford King dăduse buzna în cameră. Era plin de praf, cu faţa înfierbântată şi ochii-i luceau de agitaţie.

— A fost găsită, sir Stanley, a fost găsită!

— A fost găsită? întrebă şeful încruntând sprâncenele. Despre cine vorbeşti? Domnişoara White?

Stafford dădu din cap printr-un semn afirmativ.

— Unde a fost găsită?

— În apartamentul ei, sir Stanley. Acesta-i faptul cel mai uimitor în toată întâmplarea asta.

— Cum, s-a înapoiat singură?

— E o poveste ciudată, sir Stanley. Bineînţeles că a fost prizonieră şi că au ţinut-o undeva închisă. Nu ştie să-mi dea amănunte. Noaptea trecută a fost scoasă din casa unde o ţinuseră închisă. S-a petrecut o scenă îngrozitoare la care face numai aluzie, biata fată! După cât se pare leşinase şi când şi-a revenit în fire se afla într-o maşină în plină viteză. Asta-i cam tot ce mi-a spus.

— Dar cine a luat-o de acolo? întrebă sir Stanley.

Stafford făcu semn că nu ştie.

— Presupun că are motive să fie discretă sau chiar nu e în stare să ne dea nici o lămurire. Acolo, fără îndoială, a fost narcotizată, căci arată îngrozitor de rău… Probabil, a şi făgăduit salvatorului ei necunoscut că nu va povesti mai mult decât strictul necesar.

— Dar trebuie să raportez mai departe şi e foarte important pentru tânăra domnişoară să facă mărturisiri, mai ales, logodnicului ei… mi se pare că sunteţi logodiţi, King.

Tânărul zâmbi emoţionat.

— Ca şi dumneata, sunt de părere că nu e acum momentul să-i luăm fetei un interogatoriu, dar aş vrea s-o vezi cât mai curând şi s-o convingi să-ţi povestească tot.

Maisie era acasă la ea, întinsă pe sofa. Se simţea încă slabă, dar cât de mulţumită era că scăpase, că se sfârşise acel vis îngrozitor care o chinuise, efectul întârziat al

sedativului nu putea înăbuşi fericirea ce o stăpânea gândindu-se că e iarăşi liberă. Îşi reaminti treptat, unul câte unul, amănuntele ultimei nopţi, simţea că trebuie să facă acest efort. Îşi dădea seama că niciodată nu trebuie să se şteargă din amintirea ei cele întâmplate şi că, în acelaşi timp, nu avea voie să uite făgăduiala dată. Primul lucru de care îşi aduse aminte fu figura ireală, ca o arătare, a lui Jack Judecătorul. O ridicase din pat şi o culcase pe jos. Îşi aminti imediat că-l văzuse în pat acoperindu-se cu plapuma, apoi intrase Pinto. Când îşi revenise din leşin, se afla într-un automobil mare care străbătea repede străzile pustii şi întunecoase. Nu-şi amintea cine o scosese din încăperea aceea, nici cine o dăduse în grija omului scund şi îndesat care stătuse afară pe o scară rezemată de fereastra deschisă. Îşi mai aducea aminte de momentul când îşi revenise din leşin şi zărise la lumina slabă strălucirea unei batiste albe de mătase. Era prea ameţită ca să poată fi înspăimântată şi glasul blând care-i răsună la ureche înăbuşi în sufletul ei orice dorinţă de împotrivire. Omul acela mascat o ţinea în braţe cu duioşia unui frate pentru sora lui, sau a unui tată pentru copilul său.

— Eşti în siguranţă, domnişoară White, răsună un glas. Înţelegi? Te-ai trezit?

— Da, murmură ea.

— Ştii de ce soartă îngrozitoare te-am scăpat?

Ea făcu semn că da.

— Îţi cer acum să-mi faci şi mie un serviciu. Vrei?

Maisie făcu din nou semn că acceptă.

— Te voi duce acasă la dumneata şi mâine prietenii dumitale vor afla că te-ai înapoiat. Dar nu le vei vorbi despre casa unde ai fost ţinută închisă. Nu trebuie să le povesteşti despre Silva sau oricare altul care se afla acolo. Mă înţelegi?

— Dar de ce să nu povestesc nimic?

Celălalt râse cu blândeţe.

— Nu vreau să-i ocrotesc, zise el răspunzând gândului ei neformulat prin cuvinte, dar dacă dai informaţii, nu poţi povesti decât puţine şi poliţia nu poate descoperi decât puţin… iar oamenii aceia vor primi doar o pedeapsă mică. Ei merită însă o pedeapsă aspră, căci au distrus atâtea vieţi, au pricinuit atâta durere, încât ar fi o nedreptate strigătoare la cer să scape atât de uşor. Vrei să-i laşi în seama mea?

Ea se sili să se ridice puţin şi-l privi fix.

— Te recunosc, eşti Jack Judecătorul!

El râse amar.

— Da, sunt Jack Judecătorul. Sunt minciuna cu chip de om, sunt o mască, un caraghios, sunt „nimeni”…

Maisie nu-şi dădu seama ce o îndemnă să apuce mâna necunoscutului. Simţi mănuşa mătăsoasă, apoi mâna cealaltă a omului mascat o acoperi pe cea a fetei.

— Mulţumesc, zise el cu simplitate. Crezi că ai putea să mergi? Cotim tocmai în strada Doughty. Poţi să urci singură scările?

— O să încerc, răspunse ea.

Dar când o ajută să coboare din maşină fu cât p-aci să cadă şi necunoscutul o sprijini să urce până în apartamentul ei. Se opri obosită în dreptul uşii.

— Mă simt destul de bine; pot să rămân singură, zise ea zâmbind.

— N-ar fi mai bine să-ţi trimit pe cineva… o infirmieră? Ai cheia pe care ţi-am dat-o?

— Cum ai ajuns în posesia ei? întrebă ea deodată şi el râse iarăşi.

— Jack Judecătorul! zise el batjocoritor. Înţeleptul, bunul Jack Judecătorul! Are totul… şi nimic! O să-ţi trimit totuşi o infirmieră, una de încredere. Aş putea să-i trimit cheia prin altcineva. Ai vrea?

— Cred că da, zise Maisie cu un zâmbet slab. Nu sunt cu totul restabilită.

Necunoscutul o salută, se întoarse repede şi dispăru pe uşă. O lăsase pe canapea şi acolo o găsi, pe jumătate ameţită încă de sedative, bătrâna infirmieră de la spitalul St. George, care sosi o jumătate de oră după plecarea mascatului. Stafford veni în cursul după-amiezii şi fu încântat când află că poate vorbi cu fata. O găsi mai veselă şi mai întremată. Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz, iar mâna ei o căută pe a lui.

— Acum îţi voi vorbi numai ca un detectiv de la Scotland Yard, râse el. Aş vrea să aflu diferite amănunte.

— Nu am nimic de povestit, Stafford, zise ea.

— Nimic? întrebă el mirat, dar ai fost răpită!

— Am fost răpită, dusă de aici, nu ştiu unde, m-au ţinut închisă şi am fost narcotizată.

— Nu ţi-au făcut nici un rău? întrebă el îngrijorat.

— Nu ajunge?

— Dar unde te-au dus? Cine te-a răpit? Cine au fost oamenii aceia?

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu ştii?

Maisie şovăi.

— Ba cred că ştiu, dar nu-ţi pot spune.

— De ce? întrebă el uimit.

— Pentru că acela care m-a scăpat m-a rugat să nu spun nimic… şi, Stafford, nici nu ştii de la ce soartă îngrozitoare m-a scăpat!

— Dar cine e omul acela? întrebă Stafford.

— E necunoscutul… Jack Judecătorul, răspunse fata încet.

Stafford sări în sus.

— Jack Judecătorul! strigă el, cum de n-am ghicit? I-ai văzut faţa?

Ea făcu semn că nu.

— Ţi-a spus ceva care să lămurească misterul ce-l înconjoară?

— Absolut nimic. Ce detectiv minunat eşti, Stafford! Şi eu care credeam că vii să-mi spui…, începu ea în timp ce

obrajii i se îmbujorară, să-mi spui ce mai e nou, adăugă însă repede. E ceva nou?

— Nu, afară de…

Apoi îşi aminti că ea nu ştia nimic despre moartea tatălui ei şi nici despre ce urmase, dar considera că nu era necesar să-i dea această ştire, acum.

Ea îl privea atentă şi în ochii i se citea îngrijorarea.

— Ai auzit ceva despre tatăl meu? întrebă.

— Nimic, minţi el.

— Nu spui adevărul, Stafford, spuse punând mâna pe braţul lui. Stafford, ai veşti de la tatăl meu?

El o privi şi fata observă durerea din ochii săi

— De ce nu ai puţină răbdare? În curând îţi voi spune tot ce-i nou, zise el încercând să glumească. S-au încheiat diferite căsătorii în lumea mare…

— Te rog, spune-mi, Stafford! Zile de-a rândul am fost sub înrâurirea unui sedativ care a înăbuşit, oarecum, în mine facultatea de a mai simţi durerea. Poate că nu mă vei mai găsi niciodată într-o stare atât de prielnică de a auzi… ce poate fi mai îngrozitor.

— Ce poate fi mai îngrozitor s-a întâmplat, Maisie, spuse el.

— A fost arestat? întrebă ea.

— Nu, draga mea, s-a întâmplat ceva mai rău.

— S-a… s-a sinucis? întrebă ea încet.

— A murit, răspunse el cu blândeţe.

— Mort!… Cum a murit?

— A fost împuşcat, noi credem că de un membru al bandei Boundary, un bărbat numit Raul.

Ea ridică privirea spre el.

— Nu l-am auzit niciodată pe tata pomenindu-l.

— Se pare că acest om a venit din Franţa.

— Şi a fost prins?

— A fost ucis, răspunse Stafford, a fost prins asupra faptului şi executat pe loc.

— De cine? întrebă fata.

— De Jack Judecătorul.

— Jack Judecătorul! şopti Maisie. Şi eu… eu nici nu i-am mulţumit! Nici n-am ştiut…

Stafford îi povesti cum se făcuse descoperirea crimei şi la ce concluzii ajunsese poliţia. O jumătate de oră după aceea, o lăsă în grija infirmierei şi se înapoie la Scotland Yard să dea raportul.

Capitolul 23
FONDUL DE REZERVĂ AL BANDEI.

Vestea despre evadarea fetei mai ajunsese şi la urechile altor persoane. Colonelul Boundary şedea în scaunul său favorit ascultând explicaţiile lui Pinto.

— Şi zici că au ieşit pe fereastră, şi au coborât pe o scară? întrebă colonelul ironic când portughezul sfârşi. Probabil că ai leşinat şi ai căzut jos, hai? Ei bine, asta e o poveste minunată! Şi ce-ai făcut tu? Tu, care erai înarmat până-n dinţi? N-ai putut să tragi un foc de revolver?

— Ai tras dumneata vreun foc când l-ai văzut pe Jack Judecătorul? întrebă celălalt iritat. Nu are nici un rost să-mi spui cum ar fi trebuit să procedez!

— Poate că ai dreptate, răspunse colonelul. În fine, acum tot nu mai e nimic de făcut. Fata s-a dus şi toate planurile tale frumoase au căzut.

— N-au fost ale mele, zise Pinto indignat, a fost numai ideea dumitale.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm, să vedem ce curs vor lua lucrurile. După toate aparenţele, vor pune în curând mâna pe noi, spuse colonelul cu calm prefăcut.

Pinto îngălbeni.

— Da, urmă colonelul vorbind ca pentru sine. Cred că asta e ultima noastră zi de libertate. Sper că te vei simţi bine la puşcărie, Pinto!

— Ia isprăveşte cu puşcăria, mârâi celălalt, asta nu-i glumă!

— Nu, nu este, dar dacă se întâmplă, are lumea de ce râde. Şi ştii când râde lumea mai cu poftă, Pinto? Când cineva e lovit şi, de astă-dată, cei loviţi vom fi noi.

— Crezi că Maisie va povesti poliţiei ce i s-a întâmplat?

— E aproape sigur, răspunse Boundary. La urma urmei nu prea e de aşteptat să tacă. Sunt foarte mulţumit că nu sunt amestecat în chestia asta.

Pinto sări în sus.

— Nu eşti amestecat în chestia asta? strigă el. Ba eşti, până peste cap!

— Nu am absolut nici un amestec, Pinto. Nu există măcar o amprentă digitală care să le îngăduie să-mi aducă învinuirea că am luat parte la întâmplarea aceasta nenorocită.

Portughezul se răsti la el:

— Va să zică ăsta ţi-a fost jocul, hai? Ai de gând să ne tragi pe sfoară? Te pui la adăpost şi noi o păţim, da?

— Şezi jos, nerodule! Auzi, să vă trag pe sfoară! Uşor te mai sperii când îţi merge de-a-ndoaselea. Am vrut numai să spun că e o chestie în care nu sunt băgat. Şi e un noroc mare pentru voi că lucrurile stau astfel. Pe cine caută să pună mâna poliţia? Pe tine, pe Crewe, pe restul bandei? Nici gând! Pe mine mă urmăresc. Dacă doboară copacul, toate crăcile cad o dată cu el. Înţelegi? Nu au nici un câştig dacă taie câteva crăci, fie ele chiar uscate… Nu vor fi mulţumiţi dacă vor dovedi numai vina ta în acest caz; e necesar să descopere şi ce amestec am avut eu. Ei caută să-l prindă pe autorul principal, nu pe micii executanţi! Dacă fata povesteşte totul poliţiei, vor trimite pe cineva să ne urmărească vreo două-trei zile, să descopere dacă eu pot fi acuzat. Şi dacă găsesc o dovadă, fie ea cât de slabă, ei bine, fără îndoială că te vor aresta, dar şi pe mine împreună cu tine. Avantajul pe care vi-l aduc eu în afaceri este că eu sunt un fel de primă de asigurare pentru voi, pungaşi de mâna a doua. Eu sunt prada cea mare pe care au pus ochii şi

momeala pe care o întrebuinţează nu e de natură s-o înghiţiţi voi.

— Am ars toate hârtiile mele, explică Pinto, şi am distrus orice urmă ce-ar fi putut duce la descoperirea faptelor mele.

— Că ai ars totul şi mi te-ai alăturat e cel mai inteligent lucru pe care l-ai putut face, zise colonelul. Ascultă ce-ţi spun: nu pe tine te urmăresc ei! Numai eu îi interesez, de asta poţi fi sigur. Poate vor încerca să bage frica în tine sperând că astfel vei depune mărturie împotriva mea. Am o presimţire că nu le vei face pe plac; dacă n-aş fi sigur, nu ai mai apuca să vezi astă-seară ridicarea cortinei la „Orpheum”, Pinto! Şi acum, vom ieşi.

Se ridică repede, intră în dormitorul său şi apăru cu pălăria-i mare de fetru pe cap. Îl găsi pe Pinto muşcându-şi nervos unghiile şi privind afară pe fereastră.

— Nu vreau să ies din casă, zise portughezul

— Hai, îl îndemnă colonelul. Ce câştigi stând aici?

Coborâră împreună în stradă şi câteva minute mai târziu treceau prin Green Park.

— Nu înţeleg cum poţi pretinde că nu au nici o dovadă împotriva dumitale. Dacă Crotin te denunţă?

— Până acum nu l-a oprit nimeni s-o facă, răspunse colonelul filosofic. Nu văd, însă, ce însemnătate ar putea avea asta. Pinto, habar n-ai de metodele mele şi mă îndoiesc că o să ai vreodată! Eşti un băiat deştept, folositor, dar dacă ai fi şeful unei bande, ai lucra astfel încât în mai puţin de o lună aţi fi toţi la puşcărie. De pildă Crotin, desigur, e furios şi e posibil ca afurisitul acela de Jack Judecătorul să fie pe lângă el şi să-i spună… Nu, nu se poate! Jack Judecătorul nu poate să ştie în chestia asta mai mult ca mine! Nu are nici o dovadă împotriva mea. Eu nu închei nici o afacere prin scrisori. Şi ce dovadă are Crotin? Niciuna. Nu i-am scris niciodată, nici măcar un rând. Crewe l-a adus la mine. I-am dat o masă şi i-am făcut propunerea fără nici un înconjur.

Nu există nimic ce ar putea servi ca dovadă în faţa justiţiei, absolut nimic!

— Şi ce-i cu documentele despre care vorbea Hanson?

Colonelul se încruntă, apoi râse.

— Sunt numai protocoalele tranzacţiilor noastre şi nu pot servi drept dovadă. Chiar poliţia a renunţat să le caute. Dar n-am terminat încă cu Crotin!

— El însă a terminat cu dumneata, zise Pinto.

— Se poate, dar n-a terminat cu banda. Acum e rândul tău să te ocupi de el.

— Eu? întrebă Pinto speriat. Ascultă, colonele, nu crezi că ar fi momentul să ne retragem?

— Să ne retragem! exclamă colonelul dispreţuitor. E posibil să avem încurcături, dar se şi poate să scăpăm teferi. Dacă nu ni se întâmplă nimic, putem foarte bine continua. De altfel, avem şi nevoie de bani: afacerile cam scârţâie.

— Unde te duci acum? întrebă celălalt văzând că Boundary se îndreaptă în altă direcţie.

— Tocmai mi-a trecut prin minte ca am putea trece pe la bancă să vedem cum stăm cu fondul nostru de rezervă, deoarece cursul lirei sterline a scăzut simţitor, vreau să-i spun lui Fergusson să cumpere dolari.

Clădirea impunătoare a băncii „Victoria” din strada Victoria era la o mică distanţă de parc. Oricare ar fi fost părerile directorului Fergusson în ceea ce privea caracterul colonelului, din punct de vedere financiar avea pentru el un respect considerabil şi Dan Boundary fu îndată condus în biroul directorial. El rămase câtva timp înăuntru, iar Pinto îl aştepta nerăbdător în stradă. Colonelul nu îngăduia niciodată vreunuia dintre membrii bandei, fie ei chiar cei mai de vază, să cunoască în amănunt, la fel ca el, situaţia financiară. Ştiau, în linii mari, ce manipulări se făceau cu fondul de rezervă, dar, de fapt, suma depusă la banca „Victoria” aparţinea colonelului. După cum se află mai târziu, banda lui Boundary obişnuia, după fiecare lovitură,

să împartă prada şi fiecare membru al asociaţiei lua partea la care avea dreptul. Banii erau împărţiţi între cinci persoane, iar partea a şasea era ceea ce se numea contul bandei, un fond comun, la care toţi puteau recurge în caz de nevoie. Capitalul bandei nu era trecut în registrele băncii. Era cunoscut sub denumirea „Contul B”. Cheltuielile afacerilor se plăteau, de obicei, din contul particular al colonelului şi i se rambursau după împărţirea câştigului. Asupra disponibilului său personal el era stăpân absolut, dar pentru a utiliza „Contul B” era nevoie de trei semnături. Unul din scopurile vizitei actuale a colonelului era să reducă numărul acestora la două, deoarece prin moartea lui Solomon White dispăruse una dintre persoanele autorizate să semneze. Se înapoie la Pinto şi, după toate aparenţele, nu era nemulţumit.

— Avem o grămadă de bani depuşi la bancă, zise el. Am şters numele lui Solly; de acum înainte semnăturile a mea şi a ta sau a mea şi a lui Crewe, vor fi suficiente.

— Sau a mea şi a lui Crewe, presupun? prepuse Pinto zâmbind.

— A, nu! Nu prea cred că un om este de neînlocuit dar semnătura lui Dan Boundary trebuie să existe, căci altfel nu se poate ridica nici un bănuţ din contul acela.

La înapoiere, trecură iar prin parc şi colonelul îşi expuse filosofia sa asupra traiului necinstit:

— A trăi înseamnă a jefui, Pinto. Singura greşeală pe care o poate face vreodată un pungaş e aceea de a ieşi din calea legală a afacerilor sale şi de a se lăsa influenţat de alte considerente decât de cele care îi îngăduie să strângă tot mai mulţi bani.

— Ce vrei să spui? întrebă Pinto plictisit.

— Iată ce, zise Boundary încet, n-aş fi căutat cu atâta îndârjire să pun stăpânire pe Maisie White, dacă n-aş fi ştiut că ţii la ea şi că vrei s-o ai. Asta e ceea ce se numeşte amestecul dragostei în chestiuni de afaceri.

— Dar spuneai că ţi-e teamă să nu vorbească… Nu mai da acum vina pe mine, zise Pinto indignat.

— Mi-era teamă… şi totuşi nu prea, răspunse colonelul. Mi se pare că mai degrabă eu însumi am vrut să-mi vâr în cap că ar fi periculoasă; bineînţeles că nu e! Nici Solomon White nu a însemnat un pericol real. Boundary se opri brusc şi, întinzând un deget uriaş spre pieptul celuilalt, continuă: ţine bine minte, Pinto, n-am necaz pe domnişoara White şi nu cred că mi-ar putea face vreun rău. Cât mă priveşte pe mine, te asigur că nu-i voi face nimic, nu mă voi atinge nici de un fir de păr din capul ei. Sunt convins că nu are nimic cu mine şi ordon tuturor care au vreo legătură cu persoana mea, adică tuturor asociaţilor mei, ca fata să fie lăsată în pace.

Colonelul vorbi încet, precis, accentuând fiecare cuvânt. Pinto se încruntă; îl mai văzuse pe Boundary atât de binevoitor, acum ştia că Maisie White era condamnată.

Capitolul 24

PINTO PLEACĂ ÎN NORDUL ŢĂRII.

Dacă Pinto ar fi fost un bun psiholog, ceea ce nu era cazul, i-ar fi atras atenţia faptul că Boundary îi dăduse informaţii asupra fondului de rezervă al bandei, ceea ce nu intra în obiceiul său, dar informaţiile căpătate de la colonelul Boundary în privinţa situaţiei sale financiare personale nu erau atât de satisfăcătoare, cum se aşteptase. Avea obiceiul să avanseze bani şi banda îi datora o sumă însemnată. Banii aceştia fuseseră daţi pentru continuarea activităţii diferitelor întreprinderi. A scoate această sumă din capitalul comun însemna să reducă fondul bandei la extrem de puţin şi nu putea îndrăzni să facă acest pas în momentul când toţi erau într-o situaţie foarte proastă. Nu numai că principalii săi subalterni, Pinto şi Crewe, erau într-o astfel de stare încât săreau în sus la orice zgomot şi tresăreau văzând o umbră, dar primise scrisori urgente din partea celorlalţi membri ai bandei, răsfiraţi prin toate ungherele

ţării, şi se hotărî să facă un act pe care nu-l mai făcuse de trei ani: o întrunire a tuturor membrilor organizaţiei sale.

În noaptea aceea el adresă asociaţilor săi de afaceri convocarea pentru adunarea generală a Sindicatului Metalurgic Nord-European. Aceasta era una dintre societăţile ce-i aparţineau şi a cărei existenţă era justificată prin nişte turnătorii din nordul Angliei. Convocarea pentru o adunare generală a Sindicatului Metalurgic Nord-European însemna că situaţia era critică şi, de aceea, toţi asociaţii se prezentară, întrunirea avea loc în sala de banchete a unui restaurant din cartierul West End. Sosirea celor douăzeci de bărbaţi care se întâlniră acolo nu stârni nici un comentariu şi, după toate aparenţele, nu atrase nici măcar atenţia detectivilor atât de vigilenţi de la Scotland Yard. Şi dacă discursul colonelului ar fi fost stenografiat şi supus controlului poliţiei, nu s-ar fi putut descoperi o cât de uşoară aluzie la adevărata semnificaţie a acestei întruniri. Boundary vorbi despre dificultăţile care stau azi în calea comerţului, despre concurenţa care ameninţa societatea lor şi se adresă acţionarilor cerându-le, având în vedere timpurile atât de grele, să acorde sprijinul lor leal. Dar cei de faţă ştiau foarte bine că vorbind de „concurenţă” vorbea de poliţie, dar aveau părerile lor deja formate în privinţa „timpurilor grele” la care se referea colonelul. Era o adunare generală destul de obişnuită a unei societăţi comerciale, terminându-se, ca totdeauna în asemenea cazuri, prin reînnoirea mandatului preşedintelui. Când toate acestea luară sfârşit şi şedinţa fu ridicată, abia atunci membrii asociaţiei începură să vorbească între ei şi discutară adevăratele chestiuni de afaceri. Atunci fu momentul când Selby, un bărbat scund şi îndesat, a cărui ocupaţie principală era să slujească drept intermediar între asociaţie şi întreprinderile ei cu caracter criminal, primi ordinul de a grăbi încheierea unor noi afaceri. Selby era cel care primea scrisorile. Pungaşul sau hoţul de buzunare care, în decursul activităţii sale, intra în posesia unor

documente şi scrisori lipsite, până în momentul acela, de orice valoare, găsea, prin Selby, un debuşeu. Trei sferturi din scrisorile primite nu aveau nici o importanţă, dar uneori găsea o adevărată comoară, o scrisoare de dragoste pe care o păstra cu sfinţenie şi care forma baza unei noi „operaţii comerciale”. Apoi începea chinuirea unui suflet omenesc, o nouă victimă. Colonelul constată că grija cea mare a „acţionarilor” săi nu se datora temerii pentru viitorul asociaţiei sau nesiguranţei în privinţa afacerilor cu care se ocupa. De nenumărate ori i se punea o întrebare, pentru care toţi întrebuinţau aceleaşi cuvinte, şi tot de atâtea ori răspundea dând din umerii săi uriaşi:

— Ce rost are să fiţi îngrijoraţi din cauza unei asemenea chestiuni? Jack Judecătorul e un pungaş! Nu e el omul care să se ducă la poliţie şi să ne denunţe; n-ar îndrăzni să intre acolo. Lăsaţi-l în seama noastră; vom pune noi mâna pe el, mai curând sau mai târziu.

— Dar, întrebă cineva nelinişţit, ce e cu Raul, care a fost ucis la Putney?

— Raul nu era dintre ai noştri, răspunse colonelul. Nu am auzit niciodată numele tipului acela până în momentul când l-am citit în ziare. În ceea ce-l priveşte pe White, nu putem împiedica oamenii să aibă certurile lor particulare şi se prea poate ca ăsta să fi fost cazul cu francezul acela şi White. Eu sunt de părere că Raul, White şi acel Jack Judecătorul lucrau împreună. Având în vedere împrejurările, poate că nu e tocmai rău că White a fost ucis. Colonelul puse mâna pe umărul celuilalt şi, vrând să-l încurajeze, continuă vesel: acum puteţi pleca, băieţi, şi să fiţi fără nici o grijă. Lăsaţi-l pe prietenul Dan să-l pună la punct pe Jack Judecătorul, sau Billy Judecătorul, sau Tom Judecătorul, cum naiba l-o fi chemând!…

Plecând de la întrunire, Boundary îşi exprimă nemulţumirea cu privire la rezultatul nu prea strălucit al întrevederii. Îi luă pe Pinto şi pe Crewe cu el în maşină şi-l lăsă pe cel din urmă la Piccaddilly Circus. Pinto ar fi fost

mulţumit să-l poată întovărăşi pe „Elegantul” Crewe, dar colonelul îl reţinu.

— Vreau să-ţi vorbesc Pinto, zise el.

— Pentru ziua de azi m-am cam săturat de afaceri, răspunse portughezul.

— Şi eu, dar asta nu mă împiedică să mă îngrijesc de cele urgente. Ţi-am vorbit ieri despre Crotin.

— Fabricantul de stofe din Yorkshire? întrebă Pinto.

— Chiar el. Îţi propusesem să te duci acolo şi să vorbeşti cu el.

— Şi eu am fost de părere să nu mă duc, spuse Pinto. Lasă-l în pace! Nu vei mai avea niciodată o ocazie atât de minunată ca data trecută.

— Eu nu renunţ la nimic, zise colonelul cu asprime. Te temi că Crotin va şti acum să se păzească? Ce zici? Crezi desigur că, deoarece Jack Judecătorul a intervenit la momentul oportun, Crotin s-a întors în Yorkshire, crezându-se în siguranţă? Ei bine, te înşeli. Nu înţelegi această latură a unor astfel de afaceri. Tipul acesta moare de frică acasă, întrebându-se ce ar spune nobila sa nevastă dacă ar afla că e bigam. Şi azi, mai mult ca oricând are motiv să-i fie teamă. Ia uită-te aici!

Scoase un ziar din buzunar şi Pinto îşi aminti că, în timpul întrunirii, colonelul făcuse de două ori aluzie la o anumită informaţie din ziar. Pasajul pe care colonelul i-l arată cu degetul avea următorul conţinut: „Prin moartea lui sir Tressillian Morgan se stinge una dintre cele mai vechi familii nobile. Domeniul său, evaluat mai mult de un milion, trece în posesia nepoatei sale, lady Sybil Crotin, fiica lordului Westsevern, căci fiul şi moştenitorul lui sir George a fost ucis în timpul războiului. Lady Sybil e soţia unui bine cunoscut industriaş.”

— N-am ştiut asta, zise Pinto interesat.

— Nici eu n-am ştiut nimic până azi, răspunse colonelul. Şi poţi să-ţi dai şi tu seama, Pinto, că aceasta e o afacere importantă. Nu e vorba numai de fabrică, dar avem acum ocazia de a da, într-adevăr, o lovitură mare. Nu pot să trimit pe nimeni afară de tine la el; Crewe nu se poate duce în nici un caz. Crotin îl cunoaşte.

Pinto putu să vadă că Boundary aranjase totul şi că de două zile plănuise un atac banditesc asupra fabricantului. La Huddersfield se organiza un bazar în folosul spitalului local şi lady Sybil Crotin se interesa îndeaproape de reuşita lui. Ea aranjase programul festivităţii şi lansase o listă de subscripţie.

— După cum se vede din ziarul local, lumea nu se prea grăbeşte să dea, zise colonelul, şi asta mi-a inspirat o idee. Tu eşti un băiat prezentabil, Pinto, şi după toate probabilităţile vei avea şi mai mare succes pentru că eşti

străin. Te vei duce acolo, vei lua o mie de lire sterline cu tine şi, dacă va fi necesar, vei dona o sumă destul de importantă pentru sporirea fondului, dar asta trebuie făcut prin lady Sybil. Aranjează astfel încât să-i fii prezentat şi să te invite acasă la ea, unde vei putea da de Crotin.

— Bine, voi prelua chestia asta, spuse Pinto dar nu crezi că ne va denunţa?

— Încă n-am auzit ca un om prins la strâmtoare să facă scandal. Nu, nu trebuie să ai nici o grijă în privinţa asta. Tot ce ai de făcut e să prinzi momentul potrivit şi să fii discret. Prin câteva aluzii, fă-l să înţeleagă ce-l aşteaptă şi vei vedea că va sta de vorbă cu tine ca un adevărat om de afaceri ce e.

Pinto plecă să facă pregătirile de călătorie. Locuia într-unul din apartamentele situate la ultimul etaj al clădirii Albermale. Sună şi valetul deschise uşa.

— Nu, domnule, nimeni nu v-a căutat, zise servitorul răspunzându-i la întrebarea pusă din priviri.

Pinto respiră uşurat.

— Plec în Yorkshire, explică el. Îţi voi da adresa înainte de a pleca şi să-mi scrii dacă a întrebat cineva de mine şi numele persoanelor care m-au căutat.

— Desigur, domnule, răspunse servitorul.

— Cred că voi fi mulţumit de tine, Cobalt, zise el. Feciorul pe care l-am avut înaintea ta în serviciu era cam nerod şi avea poftă să-şi bage nasul în chestiuni care nu-l priveau deloc.

Servitorul zâmbi şi-i spuse:

— În privinţa aceasta nu veţi avea nici o neplăcere, domnule.

— Bineînţeles că nu am nimic de ascuns, continuă Pinto dând din umeri, dar ştii cum e lumea! Crede că dacă sunt asociatul colonelului Boundary, musai trebuie să fiu încurcat în fel de fel de treburi necurate.

— Asta a spus-o şi domnul Snakit, observă servitorul.

— Snakit? repetă Pinto mirat. Cine naiba e Snakit?

Apoi îşi aminti de micul detectiv care fusese întâi în serviciul lui Maisie şi fusese apoi convins, graţie banilor colonelului, să-l servească pe acesta.

— Ah, îl vezi uneori? întrebă Pinto într-o doară.

— Vine câteodată sus, domnule. E feciorul colonelului, nu-i aşa?

— Nu tocmai, răspunse Pinto. Eu în locul dumitale nu aş discuta nimic cu Snakit.

— În orice caz, domnule, nu aş discuta cu el afacerile dumneavoastră, zise feciorul cu demnitate.

Termină cu împachetatul şi, după ce îl ajută pe stăpânul său la îmbrăcat, fu liber să plece acasă.

„Un băiat de treabă”, se gândi Pinto în timp ce uşa se închise după servitor.

„Băiatul de treabă” coborî în stradă şi, după ce merse câţiva metri, urcă într-un taxi şi dădu şoferului o adresă. Maisie White tocmai scria în momentul când ţârâi soneria. Fata coborî să deschidă uşa. Nu vorbi cu noul venit până în clipa când fu iar în apartamentul ei; atunci abia se adresă omului scund şi politicos pe care Pinto îl numise Cobalt.

— Ei bine, domnule Grey? zise ea.

— Aş vrea să mă numiţi Cobalt, domnişoară, spuse el şi zâmbi. Prefer să mi se spună în acelaşi fel, altminteri sunt în pericol să mă dau de gol.

— Ai descoperit ceva?

— Foarte puţin, domnişoară, în apartament nu se poate găsi nimic.

— Ai fost angajat ca fecior?

— Mulţumită recomandărilor pe care mi le-aţi procurat, domnişoară, a fost foarte uşor să capăt slujba asta. Silva avea nevoie de un servitor şi a luat notă de certificatele mele, fără multă vorbă.

— Şi n-ai putut descoperi nimic?

— N-am găsit nimic în apartamentul său. Singurul lucru pe care l-am aflat e că pleacă mâine spre Yorkshire

— Rămâne mult timp acolo? întrebă ea.

— Va sta ceva vreme, răspunse detectivul. Cel puţin aşa cred; şi-a împachetat vreo zece costume, pălării şi tot felul de lucruri pe care îmi închipui că nu le-ar lua cu el dacă nu ar avea de gând să lipsească mai multe zile.

— Ai idee la cine se duce?

— Asta voi afla mâine, domnişoară, zise Cobalt.

— În apartamentul colonelului n-ai fost?

Detectivul făcu semn că nu.

— Acum e păzit pe dinăuntru şi pe dinafară, domnişoară. Nu-l are numai pe valetul său, un tip cu care nu-i tocmai recomandabil să glumeşti, dar şi Snakit e angajat să-l păzească; după câte ştiu, el e omul care a fost în serviciul dumneavoastră.

— Chiar el, spuse fata zâmbind uşor. Foarte bine, Cobalt, să-mi telefonezi dacă mai descoperi ceva.

A doua zi dimineaţa, pe când îşi bea cafeaua, sună telefonul. Când ridică receptorul auzi glasul lui Cobalt:

— Numai câteva cuvinte, domnişoară. El pleacă cu trenul de zece douăzeci şi cinci la Huddersfield, persoana la care se duce e o oarecare lady Sybil şi e vorba de o afacere bănească.

— De unde ai aflat?

— L-am auzit vorbind cu colonelul, în coridorul din faţa scărilor, şi am prins cuvintele: „Va plăti”.

Maisie se gândi puţin.

— Zece douăzeci şi cinci, repetă ea, mulţumesc foarte mult, domnule Cobalt.

Puse receptorul la loc şi rămase câtva timp pe gânduri, apoi trecu repede în dormitor şi începu să se îmbrace.

Capitolul 25

UN FILANTROP.

Lady Sybil Crotin nu era o femeie cu obiceiuri burgheze; îşi dădea seama că se căsătorise cu un om de un rang inferior şi, în ultimul timp, văzu că n-ar fi fost nevoie să încheie această căsnicie, ceea ce o înăcri puţin. Se simţea datoare să fie plecată din Yorkshire cel puţin şase luni pe an

şi când se înapoia se putea citi foarte lămurit pe faţa ei că era revoltată împotriva sorţii. Lady Sybil era o femeie slabă, osoasă, cu ochi de un verde palid şi buze subţiri; nu fusese niciodată frumoasă, dar cei cinci sau şase ani petrecuţi în mijlocul unor oameni care îi erau străini o făcuseră răutăcioasă şi o istoviseră. Având în vedere nepopularitatea lui lady Sybil Crotin, era, poate, o greşeală ca ea să fie în fruntea comitetului pentru strângerea fondurilor destinate spitalului din localitate. Ea avea, însă, credinţa că numele şi situaţia ei exercitau o putere magică şi că astfel va învinge ceea ce numea ea „timiditatea oamenilor”. Lista de subscripţie pe care o lansase avu un răsunet slab şi puţin promiţător. Cu greutate izbutise să câştige bunăvoinţa câtorva persoane pentru bazar şi, cu toate că acesta fu inaugurat de o ducesă ea ştiu chiar din prima zi că nu va avea succesul dorit. Dacă ea, personal, ar fi contribuit cu o sumă importantă la fondul spitalului, ar fi putut avea speranţă că va izbuti, dar lady Sybil era prea meschină, iar sala mare şi posomorâtă pe care o alesese pentru bazar, numai fiindcă era ieftină, era nepotrivită pentru opera de binefacere pe care o patrona. În după-amiaza celei de-a doua zile, lady Sybil îşi punea mănuşile, aruncând o privire neprietenoasă bărbatului ei, care îşi bea cafeaua.

— A fost întocmai cum mă aşteptam, zise ea cu un ton amar. Am făcut prostia de a lua o astfel de iniţiativă şi e pentru ultima oară că încerc să dau o mână de ajutor operelor de binefacere din oraşul acesta.

Încurcat, domnul Crotin începu să-şi scarpine chelia.

— Vor veni, spuse el plin de speranţă referindu-se la industriaşii a căror absenţă era cauza supărării lui lady Sybil. Vor veni când vor auzi ce serbare admirabilă dai. Şi dacă nu, atunci voi veni eu, Syb, şi voi cheltui câteva sute de lire sterline.

— Nu vei face una ca asta, se răsti ea, şi, te rog, lasă-te de obiceiul acesta ridicol de a reduce numele meu la o singură silabă. Dacă locuitorii acestui oraş nu pot contribui cu un

ajutor pentru întreţinerea spitalului lor, atunci nu-l merită şi, bineînţeles, că nu-ţi voi permite să arunci banii noştri pe o asemenea nerozie.

Isprăvise cu încheiatul mănuşilor şi-şi privea soţul cu oarecare curiozitate.

— Ce e cu tine, John? întrebă ea subit şi el tresări.

— Ce zici, draga mea? spuse el făcând o încercare curajoasă de a zâmbi. O, nu e nimic. Ce ar putea fi?

— Ai fost foarte ciudat în ultimul timp, de când te-ai înapoiat de la Londra.

— Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit…

— E totul în ordine la fabrică?

— La fabrică? O, da, totul e în ordine.

— E ceva ce nu-mi place, zise ea clătinând capul şi domnul Crotin îngălbeni. Voi sta de vorbă cu tine după ce voi fi terminat cu afurisitul acesta de bazar, adăugă ea ieşind.

Presupunerea colonelului Boundary că victima nenorocită a şantajului său va fi copleşită de griji fusese întemeiată. Crotin petrecuse multe nopţi nedormite de când se înapoiase de la Londra. Trăia tot timpul urmărit de spectrul justiţiei răzbunătoare şi exagera pericolul ce-l ameninţa. Viaţa îi părea lipsită de orice plăcere şi acum, de când aflase că nevastă-sa observase schimbarea petrecută în sufletul său, chinul devenise şi mai îngrozitor. Se duse la birou şi fu toată după-amiaza extrem de abătut; se plimbă prin fabrică şi se înapoie seara cu o oră mai devreme ca de obicei. Simţi oarecare bucurie când, vorbind cu soţia sa la telefon, putu să observe că era mai veselă de cum o ştia de luni de zile!

— Alo, John? întrebă ea. Aduc un musafir la masă. Vrei să fii atât de bun şi să-l anunţi pe Phillips?

— Foarte bine, draga mea, răspunse Crotin.

— E un domn, Silva. L-ai întâlnit vreodată?

— Nu, draga mea. E un străin?

— E portughez, răsună glasul soţiei sale. A fost foarte generos şi mi-a dat un ajutor însemnat.

— Adu-l la masă! îmi va face plăcere să-l cunosc, zise Crotin.

John Crotin tocmai îşi schimba hainele, când se înapoie lady Sybil şi o jumătate de oră mai târziu îl întâlni, pentru prima oară, pe Pinto Silva. Acesta era un bărbat arătos şi se îmbrăca foarte bine. Când portughezul intră în sufragerie şi strânse mâna pe care i-o întinse industriaşul, John Crotin se gândi că străinul era persoana cea mai distinsă pe care o văzuse vreodată.

— Ţi-l recomand pe domnul da Silva, îi zise nevastă-sa prezentându-i musafirul. După cum ţi-am spus, John, domnul da Silva a fost extrem de amabil.

— Nici nu ştiu ce ai să faci cu atâtea lucruri inutile pentru dumneata, pe care le-ai cumpărat, se adresă ea manieratului portughez

— O să le dăruiesc, răspunse acesta. Există, de pildă, destule femei sărace în ţară care ar fi fericite să aibă pânzeturile pe care le-am cumpărat eu.

În momentul acela, servitorul anunţă că masa e servită şi Pinto îi oferi braţul lui lady Sybil. Sfârşiseră aproape masa, când ea reveni asupra întrebuinţării pe care el avea s-o dea cumpărăturilor sale.

— Te ocupi mult de chestiuni de binefacere, domnule da Silva?

— Aici, ca şi în Portugalia, caut să fac cât mai mult bine săracilor, răspunse el.

— Asta e foarte frumos, observă domnul Crotin şi făcu un gest de aprobare. Eu ştiu cât au de suferit aceşti bieţi oameni. Am trăit printre ei…

Soţia sa îi aruncă o privire care îl făcu să tacă.

— Se întâmplă adeseori să mi se aducă la cunoştinţă anumite cazuri de suferinţă, urmă Pinto. Şi am în minte două dintre aceste femei, cărora cumpărăturile mele le-ar fi foarte binevenite. De pildă, am auzit, mai zilele trecute, printr-o pură întâmplare, de o biată femeie din Wales, care a fost părăsită de bărbatul ei.

Domnul Crotin tocmai ducea furculiţa la gură; o puse jos fără să mai mănânce.

— Eu, personal, nu prea ştiu multe amănunte despre soarta ei, zise Pinto ca în treacăt, cazul mi-a fost povestit de un prieten. Cred că oamenii aceştia suferă mai mult decât ne închipuim. Vă voi împărtăşi un secret, lady Sybil, zise el cu glas insinuant.

Nu se uită la Crotin, ci continuă:

— Am câţiva prieteni care se gândesc să cumpere o fabrică.

— O fabrică de stofe de lână? întrebă ea ridicând sprâncenele.

— O fabrică de stofe de lână! repetă portughezul.

— Dar pentru ce? întrebă lady Sybil.

— Vrem să facem îmbrăcăminte pentru săraci. Suntem de părere că dacă am putea aranja această afacere pe baze cooperative, am obţine materialul necesar la un preţ mic, bineînţeles dacă fabrica n-ar necesita o sumă prea mare.

Se uită la Crotin, a cărui faţă era de o paloare cadaverică.

— Ce idee ciudată! exclamă lady Sybil. O fabrică bună v-ar costa o grămadă de bani.

— Noi suntem de altă părere, zise Pinto. De fapt, sperăm să cumpărăm o fabrică minunată pe un preţ foarte rezonabil. Acesta a fost scopul venirii mele la Yorkshire şi pot să vă mărturisesc, lady Sybil, că numai din întâmplare am aflat de bazarul dumneavoastră şi am venit şi eu acolo.

— Eu sunt de părere că e o greşeală foarte mare să fii prea generos cu cei săraci, spuse ea clătinând capul. Fiinţele acestea sunt arareori recunoscătoare.

— Ştiu asta, confirmă Pinto cu seriozitate, dar nu aştept recunoştinţa lor. După părerea noastră, uneori ele se află în situaţii îngrozitoare, fără să aibă vreo vină. De exemplu, femeia aceea din Wales a fost părăsită de soţ… ei bine, acesta-i un caz grav.

Lady Sybil deveni interesată.

— Graţie cercetărilor noastre am aflat, zise Pinto vorbind încet şi insinuant, că bărbatul care a părăsit-o s-a căsătorit între timp şi ocupă o situaţie foarte importantă într-unul din oraşele din nordul Angliei.

Domnul Crotin scăpă cuţitul din mână şi acesta căzu cu zgomot la pământ; mormăind o scuză, îl ridică.

— Ce îngrozitor! exclamă lady Sybil. Purtarea omului acela ar trebui dată pe faţă. Nu merită să trăiască printre oameni. Nu poţi face nimic spre a-l pedepsi?

— Ar fi posibil, zise Silva, dar asta ar procura o durere foarte mare actualei sale soţii, care nu ştie nimic de necredinţa soţului ei.

— Ar fi mai bine să afle acum decât mai târziu, spuse lady Sybil, combativă. Eu cred că nu faceţi bine ascunzându-i totul.

Crotin se ridică, clătinându-se, şi nevastă-sa îl privi bănuitoare.

— Nu te simţi bine, John? întrebă ea.

— Te rog să mă scuzi, draga mea; mă duc în birou, zise el. Poate că domnul da Silva mă va urma. Mi-ar… mi-ar face plăcere să discut cu el despre cumpărarea acelei fabrici.

Pinto încuviinţă.

— Atunci du-te, spuse lady Sybil, şi după ce aţi terminat de vorbit, vino înapoi, domnule da Silva.

Pinto îl urmă pe Crotin la oarecare distanţă, îl văzu trecând într-o încăpere mare, aprinzând luminile, şi intră după el. După ce închise uşa, Crotin se întoarse spre musafirul său.

— Acum spune-mi ce propunere ai să-mi faci, canalie! izbucni el cu asprime. Numeşte o sumă rezonabilă Şi-ţi voi plăti!

Capitolul 26

SOLDATUL MISTERIOS.

În acelaşi tren cu care plecase Pinto Silva la Huddersfield, mai călătoreau două persoane şi nu era deloc pură întâmplare că nu se întâlniseră. În ultimul vagon, într-un

compartiment de clasa a treia, se afla un soldat cu o raniţă în spinare; tot drumul citise un teanc imens de reviste. Coborî şi el la Huddersfield şi, la ieşirea de pe peron, Pinto ar fi putut să-l vadă, poate chiar îl zări. Soldatul lăsă raniţa la ghişeul de bagaje şi fu unul dintre cei câţiva oameni care vizitară, în după-amiaza aceea, bazarul organizat de lady Sybil. Trecu de două ori pe lângă Pinto şi o dată cumpără un fleac la acelaşi stand unde portughezul cheltuise bani din plin. Chiar dacă Pinto l-ar fi observat, cu siguranţă că nu i-ar fi dat vreo atenţie. Lady Sybil avu prilejul să observe prezenţa acestui militar şi ea personal îl informă, pe ton sever, că fumatul era oprit. Mormăind o scuză, tânărul aruncă ţigara pe jos şi o călcă cu piciorul, apoi părăsi sala. Când lady Sybil, întovărăşită de musafirul ei, plecase cu maşina spre castel, soldatul rămase lângă uşa pe unde ieşiseră cei doi şi, câteva minute mai târziu, îi urmă într-un taxi care îl aştepta acolo de două ceasuri. Maşina sa nu se opri în faţa castelului, ci câţiva metri mai încolo. Soldatul coborî, se înapoie şi intră curajos pe poarta principală, îndreptându-se spre intrare. Se întunecase de-a binelea şi nimeni nu-l opri. Făcu înconjurul casei, cercetând-o cu luare-aminte şi găsi, destul de repede, sufrageria. Transperantele nu erau lăsate şi putu să vadă că servitorii puneau masa. Apoi trecu mai departe, spre o aripă a clădirii şi descoperi biroul. Intră îndată înăuntru; ferestrele şi uşa de sticlă erau deschise, lady Sybil ordonase să se aerisească încăperea ca să dispară mirosul de tutun.

„Dacă cei doi bărbaţi vor avea o convorbire confidenţială, aici va avea loc”, se gândi el privind în jurul său ca să găsească un loc unde să aştepte ascuns.

Camera nu avea dulapuri. Se duse iar pe terasă ca s-o exploreze mai în detaliu. Privi în jurul său şi, deodată, se ascunse repede în dosul parapetului; văzuse pe cineva, îmbrăcat în negru, traversând pajiştea şi îndreptându-se spre terasă. Se furişă înapoi în cameră şi, în momentul acela, auzi paşi pe coridorul din faţa odăii. Păşi uşor spre

divan şi se ascunse sub el. Probabil că intrase un servitor, căci auzi cum cineva închidea obloanele şi ferestrele. Erau nişte obloane obişnuite, pe care le puteai fixa, cum era moda mai înainte, cu ajutorul unei bare de fier; soldatul notă acest amănunt. Apoi fură trase draperiile. Cineva aprinse o lumină şi aţâţă focul, apoi lumina fu stinsă şi uşa fu închisă fără zgomot. Soldatul care se furişase în cameră se hotărî repede. Se îndreptă spre uşa de sticlă, o deschise şi împinse obloanele aşa cum fuseseră când intrase mai înainte, apoi trase draperiile grele şi se înapoie în ascunzătoarea sa. Pregătise totul pentru cazul că ar fi fost nevoit să recurgă la fugă. Trecură astfel vreo zece minute. Apoi auzi ceva ce-i atrase atenţia; îşi concentră toate simţurile şi ascultă. Desluşi un pas uşor, afară pe terasă; cineva se furişase acolo. Se întrebă dacă n-o fi un servitor şi dacă va observa că oblonul era deschis. Se hotărâse aproape să se ducă să vadă cine e, când auzi un alt zgomot venind de pe coridor. Uşa se deschise brusc, lumina fu aprinsă şi soldatul se trase sub divan şi-şi ţinu răsuflarea.

— Cât cere?

Pinto râse şi-şi aprinse o ţigară.

— Dragă domnule Crotin, trebuie să-ţi mărturisesc că nu înţeleg ce vrei să spui.

— Isprăveşte cu prefăcătoriile! se răsti Crotin. Ştiu că vii din partea colonelului Boundary şi mai cunosc şi scopul vizitei dumitale! Vrei să cumperi fabrica mea, da? Ei bine, vom aranja astfel lucrurile, încât să nu te mai intereseze fabrica, în schimb îţi voi da bani.

— Te rog să mă crezi că nu ştiu despre ce vorbeşti, într-adevăr, am venit să cumpăr o fabrică, nu neg. E tot atât de adevărat că vreau să cumpăr fabrica dumitale.

— Şi cam ce ai de gând să-mi oferi pentru ea?

— Douăzeci de mii de lire sterline, răspunse Pinto nepăsător.

— Douăzeci de mii de lire sterline? Data trecută era vorba de treizeci de mii. Nu, nu, prietene… îţi voi plăti, dar nu cu

fabrica.
— Gândeşte-te la săraci! zise Pinto.
— Mă gândesc la biata femeie din Wales şi la biata femeie de aici. Am ghicit în timpul mesei de unde vii. Eşti trimisul lui Boundary.
— E mai bine să nu menţionăm nici un nume, îi spuse Pinto politicos.
— Ia spune-mi, te rog, cine-i colonelul Boundary?
Crotin se afla acum la biroul său. Scosese carnetul de cecuri şi-l aruncă pe masa de scris.
— M-ai înghesuit bine, zise el. Îţi fac o propunere, îţi ofer cincizeci de mii de lire sterline dacă îmi dai în scris ca nu mă vei mai deranja niciodată.
Câteva clipe fu tăcere şi soldatul ascuns sub divan asculta cu atenţia încordată.
— Asta, dragul meu prieten, se auzi vocea portughezului, ar fi un şantaj. Dar nu-ţi închipui că aş avea de gând să mă fac vinovat de o asemenea nelegiuire? Nu ştiu nimic despre dumneata. Îţi propun numai să-mi vinzi pe un preţ rezonabil una dintre fabricile ce-ţi aparţin.
— Douăzeci de mii de lire sterline e pentru dumneata o sumă rezonabilă, nu-i aşa? întrebă industriaşul.
— Sunt mulţi bani, răspunse Pinto.
Crotin trase sertarul biroului, zvârli carnetul de cecuri înăuntru şi închise sertarul cu zgomot.
— Ei bine, nu-ţi voi da nimic, se răsti el. Nici fabrica, nici banii. Poţi să te cari!
Se îndreptă apoi spre telefon.
— Ce vrei să faci? întrebă Pinto ascunzându-şi teama.
— Vreau să anunţ poliţia, zise celălalt. Mă voi autodenunţa, dar voi avea grijă să fii prins.
— De ce să provoci atâtea încurcături? îi spuse Pinto împăciuitor. Libertatea şi reputaţia dumitale au doar o valoare mult mai mare pentru dumneata, decât o fabrică. Eşti bogat. Soţia dumitale are averea ei, îţi rămâne destul

din ce să trăieşti până la moarte. De ce să provoci un scandal?

Crotin lăsă capul în jos, oftând din greu şi se îndreptă, obosit, spre birou.

— Şi dacă îţi voi vinde ceea ce vrei? întrebă el cu glas slab. De unde ştiu că nu vei veni din nou?

— Când un domn îşi dă cuvântul de onoare…, începu Pinto cu demnitate.

Fu întrerupt de un râs strident care-i îngheţă sângele în vine. Se întoarse brusc. Perdelele de la una din ferestre erau date deoparte şi de acolo apăruse silueta bine cunoscută! Pelerina neagră de mătase, faţa acoperită de o mască albă, pălăria cu boruri largi trasă peste ochi… Dinţii clănţăniră în gura lui Pinto şi îngrozit, se rezemă de perete.

— Cine n-are încredere în Pinto? răsună glasul. Cine nu pune temei pe cuvântul de onoare al lui Pinto? Jack Judecătorul nu are încredere în el, sărmanul, bietul Jack Judecătorul!

Soldatul din dosul divanului auzi aceste cuvinte şi îşi ţinu răsuflarea. Fără să se gândească la urmări, ridică încet capul şi privi: Jack Judecătorul stătea în locul unde se aşteptase să-l vadă. Intrase pe fereastra pe care o lăsase deschisă. De data aceasta nu avea nici o armă în mână şi Pinto îşi dădu repede seama că aceasta însemna un avantaj pentru el. Comutatorul era în apropierea sa şi Silva întinse mâna. Se auzi un clic uşor şi lumina se stinse. Figura lui Jack se contura lămurit pe fondul întunecat. Pinto scoase repede pumnalul pe care-l avea totdeauna la el şi, ţintind, îl zvârli spre duşmanul său. Văzu cum mascatul se apleacă, geamul se sparse şi Jack Judecătorul dispăru. Furios, dar mai cu seamă îngrozit la culme, portughezul se repezi la fereastra deschisă şi sări afară pe terasă. Avu încă timp să vadă cum un om îmbrăcat în negru sare peste balustradă şi fuge în parc.

Capitolul 27
JACK E PRINS.

Dintr-o săritură, Pinto fu în grădină şi-l urmări. Mascatul ajunse la plantaţia de pomi şi urmăritorul său auzi fâşâitul frunzelor, când necunoscutul dispăru în întuneric. Într-o clipă fu după el. Îl pierdu din vedere şi se opri să asculte. Nu se auzi nici un sunet.

— S-a ascuns, mormăi Pinto, apoi strigă: ieşi de acolo! Te văd şi te voi ucide ca pe un câine! Vino aici!

Nu primi nici un răspuns însă; se repezi în direcţia unde i se părea că se află Jack Judecătorul, dar nu-l găsi. Înjurând, se îndreptă în altă direcţie când, deodată, zări o umbră în faţa sa şi se repezi la ea. Fu respins fără multă greutate şi rămase locului, uimit, căci haina pe care o atinsese cu mâna era făcută dintr-o stofă aspră şi avea nasuri de metal.

— Un soldat! bâigui el. Cine eşti?

— Nu te agita, Pinto. Numele meu e Stafford King. Şi cred că voi avea nevoie de tine.

Pinto se întoarse să plece, dar King îl reţinu.

— Poţi să te înapoiezi la Huddersfield şi să-ţi împachetezi geamantanele! Nu vei părăsi oraşul decât cu permisiunea mea.

— Ce vrei să spui? întrebă Pinto respirând cu greu.

— Vreau să spun că nenorocitul pe care aţi încercat să-l şantajaţi trebuie să te denunţe, indiferent de urmările ce vor decurge pentru el din asta. Acum, Pinto, ai un prilej minunat să-ţi dai pe faţă complicii.

Pinto nu răspunse. Chibzuia. Apoi, după câteva clipe, zise:

— Despre chestia asta vom vorbi mai târziu, King. Stau la hotelul „Huddersfield Arms”. Ne vom întâlni acolo peste o oră.

Stafford King nu se mişcă până ce nu mai auzi paşii lui Pinto pierzându-se în depărtare. După aceea începu o cercetare sistematică, deoarece şi el ardea de nerăbdare să dezvăluie misterul ce înconjura persoana lui Jack Judecătorul. Detectivul se afla într-o plantaţie mică de leandri şi la mijloc se afla un chioşc. Într-acolo duceau câteva cărări şi Stafford se găsea chiar în mijlocul uneia

dintre ele. Scârţâitul pietrişului sub picioarele sale îi inspiră o idee; merse de-a-ndăratelea, până ce ajunse în umbra unui copac, apoi, imitând zgomotul mereu mai slab al unor paşi ce se îndepărtează, rămase pe loc, în aşteptare. După câtva timp auzi un fâşâit. Stafford rămase nemişcat. Cineva înainta cu băgare de seamă prin desiş; zări o siluetă la o mică depărtare de el şi auzi zgomotul uşor al unor paşi pe pietriş; în momentul acela, sări spre el. Necunoscutul rămase o clipă nemişcat, pe urmă, întorcându-se repede, fugi iar spre tufiş. Dar, înainte de a fi făcut zece paşi, Stafford îl ajunsese din urmă şi-l imobiliză.

— Prietene, zise el în şoaptă, nu ştiu ce voi face cu tine acum că te-am prins, dar în orice caz vreau să-mi memorez figura ta, ca să te recunosc dacă va fi nevoie

— Nu, nu, zise un glas înăbuşit, să nu faci asta; te rog, nu!

Dar Stafford îi smulse masca şi, căutându-se prin buzunare, găsi lampa sa electrică; aprinzând-o, îndreptă lumina spre faţa prizonierului său. Apoi, cu un strigăt de uimire, se dădu un pas înapoi… era Maisie White!

— Maisie! zise el zăpăcit cu desăvârşire, Maisie! Tu eşti Jack Judecătorul?

Ea nu răspunse.

Stafford fluieră încet. Apoi, aşezându-se pe trunchiul unui copac tăiat, începu să râdă.

— Dintre toţi, e tocmai Maisie! Şi eu nu bănuiam nimic!

Fata îşi acoperise faţa cu mâinile şi plângea încet; el se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Iubito, nu s-a întâmplat nimic îngrozitor. Te rog, nu mai plânge.

— O, nu înţelegi, nu înţelegi! Voiam să-l prind pe Silva. Am aflat că a plecat în nordul ţării ca să şantajeze pe cineva, cum le e obiceiul, şi l-am urmat.

— Ai venit cu acelaşi tren?

Ea făcu semn că da.

— Ca şi mine, zise el zâmbind uşor.

— L-am urmărit la bazar, urmă ea, pe urmă am observat ce face. Ştii, m-am întrebat dacă nu eşti şi tu aici şi te-am căutat peste tot cu privirea. După cât am putut să văd când lady Sybil ieşea din sală cu Pinto, nu mai era nimeni pe acolo, afară de soldat.

— Eu eram soldatul acela, spuse Stafford.

— Am descoperit unde locuieşte domnul Crotin şi am venit şi eu mai târziu, urmă ea. Bineînţeles, nu-mi formasem o idee lămurită despre ceea ce aveam de făcut şi numai graţie unei întâmplări norocoase am găsit fereastra biroului deschisă.

— Nu a fost atât o întâmplare norocoasă, cât o prevedere a mea, zise Stafford.

— Acum vreau să-ţi vorbesc despre Jack Judecătorul, începu ea.

Dar el o întrerupse:

— Să lăsăm asta pentru mai târziu. Principalul e că mulţumită mărturiei mele şi a ta, am pus mâna pe Pinto… Ce-a fost asta?

Se auzi o împuşcătură.

— Probabil un vânător clandestin, zise Stafford după o clipă. Nu-mi închipui ca Pinto să facă uz de armă. De altfel, nici nu cred că are una la el. Cu ce a aruncat după tine?

— Un pumnal, îi răspunse ea. Aproape să mă nimerească… Dar spune-mi, în ce fel îl avem pe Pinto în mână?

Ieşiseră dintre leandri şi se îndreptau spre casă. Ea se opri puţin să-şi scoată pelerina lungă, neagră şi Stafford văzu că purta o rochie scurtă sub ea.

— Trebuie să-l silim pe Crotin să se adreseze justiţiei, zise Stafford. Din moment ce există mărturia noastră, nimic nu-l poate salva pe Pinto şi probabil că-l va târî şi pe colonel după el. Nici nu e nevoie de mărturia ta, adăugă el gândindu-se o clipă, şi, dacă va fi posibil, nu te voi amesteca în chestia asta.

Ţipătul unei femei îl întrerupse.

— S-a întâmplat ceva acolo, se impacientă el alergând spre casă.

Un servitor stătea pe terasă strigând foarte agitat.

— Tu eşti, Terence?

— Nu, răspunse Stafford, sunt poliţist.

— Slavă Domnului! făcu omul de pe terasă. Vrei sa fii atât de bun şi să intri, domnule?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stafford sărind peste balustradă

— Domnul Crotin s-a împuşcat.

Douăsprezece ore mai târziu, Stafford King înmână şefului său raportul asupra celor întâmplate cu toate amănuntele privitoare la tragedia din ziua trecută.

— Bietul om! zise sir Stanley. Mi-a fost teamă că va sfârşi astfel.

— Aţi ştiut că a fost şantajat? întrebă Stafford.

— S-a depus o plângere venind, probabil, din partea lui Jack Judecătorul, care în ultimul timp a început să-mi trimită mie personal rapoartele sale, zise sir Stanley. Bineînţeles că n-ai ce să-i faci lui Pinto. Numai mărturia dumitale nu ajunge. Ce păcat că nu există încă un martor!

— Există un martor, sir Stanley. E Jack Judecătorul! izbucni Stafford şi sir Stanley sări în sus.

— Jack Judecătorul! Ce înseamnă asta?

— Jack Judecătorul a fost acolo, răspunse Stafford şi-i povesti cât de neaşteptat apăruse misteriosul personaj şi cum îl prinsese în grădină.

— Şi pe urmă ai îndreptat lanterna spre faţa sa, da? Ei, cine a fost?

— Maisie White, răspunse Stafford.

— Dumnezeule sfinte!

Sir Stanley rămase câtva timp nemişcat, cu mâinile în buzunare.

— Chestia asta ascunde un mister mai mare decât mă aşteptam! exclamă el în cele din urmă. I-ai cerut domnişoarei White o explicaţie?

— Credeam că cel mai bun lucru e să vă raportez dumneavoastră totul înainte de a-i cere…

— De a se învinovăţi ea singură… poate că ai procedat bine. Îmi închipui că explicaţia pe care o va da va fi foarte simplă. Poate ne va spune şi cum reuşeşte Jack Judecătorul să fie prezent în două locuri diferite în acelaşi timp; este ea este acest personaj?

— Dar nu înţeleg, sir Stanley?

— Jack Judecătorul a fost noaptea trecută în dormitorul colonelului; şedea pe marginea patului său când Boundary s-a deşteptat şi, după ce mi-a declarat chiar el, personal, acum două ore, în acest birou, l-a înştiinţat că va muri în curând.

— Sunteţi sigur, sir Stanley? întrebă Stafford neîncrezător.

— Evident, doar nu-ţi închipui că Boundary ar inventa un asemenea lucru! De altfel, întâmplarea aceasta a avut rezultatul de a-l dezechilibra pe colonel şi, pentru prima oară, pare să fie într-adevăr speriat. Unde e domnişoara White?

— E aici, sir Stanley.

— Ai adus-o aici? Cu atât mai bine. Pofteşte-o înăuntru.

După câteva minute, tânăra fată şedea în faţa şefului poliţiei.

— Acum, domnişoară White, îţi vom pune câteva întrebări în privinţa spectacolului dumitale, zise sir Stanley prietenos. După câte am înţeles, ai apărut în costumul lui Jack Judecătorul imitându-i glasul. Ei bine, te previn, înainte de a continua convorbirea noastră, că nu cred o clipă că dumneata eşti Jack Judecătorul. Am dreptate?

— Absolută dreptate, sir Stanley, răspunse fata. Nu ştiu prea bine de ce am făcut un lucru atât de nebunesc. Mă gândeam că Pinto e destul de înfricoşat de omul acela. Pelerina o aveam printre costumele mele, iar masca mi-am făcut-o singură. Nu ştiam dacă voi avea nevoie de acest costum, dar mă gândeam că dacă aş fi vreodată în pericol

sau dacă voiam să bag groaza în Pinto, acesta era rolul pe care trebuia să-l joc.

— Dar cum i-ai putut imita vocea dacă nu l-ai văzut niciodată pe Jack Judecătorul?

— L-am văzut o dată. Mi se pare că aţi uitat, sir Stanley, doar el m-a scăpat din casa aceea înspăimântătoare.

— Da, da, l-ai imitat bine, nu-i aşa? spuse sir Stanley şi se întoarse spre subalternul său, continuând: accept explicaţia domnişoarei White, Stafford, şi te sfătuiesc să-mi urmezi pilda. După câte am înţeles, s-a dus după Silva să-l urmărească şi şi-a luat costumul cu ea, ca un fel de armă de apărare. Ei bine, domnişoară White, eşti mulţumită de rezultatul muncii pe care ai depus-o ca detectiv?

Ea zâmbi trist:

— Mi se pare că nu sunt tocmai făcută pentru această meserie…

— Aceasta este şi impresia mea, zise sir Stanley râzând. Nu există decât un detectiv adevărat… şi acela e Jack Judecătorul!

Capitolul 28

FUGA LUI PHILLOPOLIS.

Pentru un singur lucru avea Pinto o mare slăbiciune: teatrul „Orpheum”. Acesta mersese prost şi fusese scos la vânzare într-un moment când proprietarii şi directorii de teatre erau puţin întreprinzători şi lipsa de bani era acută. Pinto îl cumpărase pe un preţ de nimic şi afacerea asta se dovedi a fi destul de bună. Teatrul îi servea pentru două scopuri: îi oferea plăcere şi era totodată justificarea averii sale. Se iscaseră vreo două scandaluri în legătură cu „Orpheum”, cu răsunet în presă, scandaluri cu caracter nu tocmai nevinovat, dar Pinto izbutise să scape de dispreţul publicului. În orice caz, graţie lui „Orpheum” reuşise să înşele poliţia care îl vedea pe Silva trăind dintr-un venit de douăzeci de mii de lire sterline pe an, dar nu era în stare să descopere sursa averii sale.

În seara asta era mai indispus ca oricând. Intră într-una din lojile avanscenei şi, trăgându-şi fotoliul în umbra draperiilor, se rezemă de spetează să-şi reexamineze situaţia. Se întorsese îngrozit din Yorkshire şi trebuise să îndure reproşurile furioase ale colonelului. Lojile avanscenei teatrului „Orpheum” nu erau niciodată vândute publicului: era pentru Pinto salonul şi biroul său. Urmărea fără veselie desfăşurarea micii reviste care nu lipsea niciodată din programul teatrului său, dar mintea-i era frământată de probleme arzătoare; în plus, era zdruncinat de interogatoriul ce i se luase la poliţia din Huddersfield. Ticluise o minciună care să explice de ce ieşise grăbit şi de ce domnul Crotin s-a sinucis după ce el părăsise biblioteca. Din fericire, se înapoiase în casă prin intrarea principală şi se afla în hol, inventând o poveste despre nişte hoţi care ar fi apărut deodată când, în timp ce vorbea cu lady Sybil care era foarte agitată, răsună împuşcătura ce puse capăt vieţii nefericitului bigam. Astfel scăpase fără să fie bănuit de crimă.

Cineva bătu la uşa lojei şi un servitor vârî capul înăuntru:

— Un domn vrea să vă vorbească, domnule, susţine că-l aşteptaţi.

— Cum se numeşte?

— Cartwright.

— Pofteşte-l aici, zise Pinto.

Noul venit era un bărbat scund şi îndesat, cu pielea obrajilor uscată de vânt şi bronzată; era în haine de seară şi vorbea ca un om de societate.

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, domnule Silva, începu el. Aţi primit înştiinţarea mea telefonică?

— Da, răspunse Pinto. Vroiam să-ţi vorbesc între patru ochi. Cred că înţelegi că ceea ce am să-ţi spun e absolut confidenţial.

— Înţeleg foarte bine, zise Cartwright.

— Am citit despre dumneata în ziare, spuse Pinto. Dumneata eşti aviatorul din serviciul „Societăţii

Aeronautice de Vest”, cel care a făcut călătoria fără escală?
— Exact, răspunse Cartwright zâmbind. Am întreprins multe zboruri lungi. Presupun că vorbiţi de călătoria mea la San Sebastian?
Pinto făcu semn că da.
— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări şi chiar dacă îţi vor părea indiscrete, te rog să mă crezi că intenţia mea este numai să culeg nişte informaţii care au importanţă vitală pentru mine. Ce situaţie ai la „Societatea de Vest”?
— Sunt pilot. În caz că vă închipuiţi că sunt unul dintre directori sau că am capital investit în această întreprindere, vă înşelaţi. Aş dori să fie aşa, dar sunt numai un simplu angajat.
— Asta voiam să ştiu, zise Pinto. Acum am să-ţi pun o altă întrebare. Cât costă cel mai bun aeroplan?
— Depinde. Un avion pentru zboruri lungi, cum a fost cel cu care am zburat eu, ar costa vreo cinci mii de lire sterline.
— Ai putea să cumperi unul? Se găsesc de vânzare? întrebă Pinto repede.
— Aş putea cumpăra zece, chiar mâine, răspunse celălalt. Societatea R. A. F. îşi vinde avioanele şi ştiu unde aş putea găsi unul dintre cele mai bune din ţară.
— Îţi voi spune ce-mi trebuie, zise Pinto. Nu mă interesează atât de mult aviaţia, dar e posibil să fiu nevoit să mă înapoiez repede în Portugalia. Ştii că noi portughezii suntem, ca de obicei, în preajma unei revoluţii.
— Înţeleg, aprobă Cartwright cu un zâmbet ascuns.
— Având în vedere aceste împrejurări, urmă Pinto, poate va fi necesar să părăsesc această ţară… fără a mai pierde timpul cu formalităţile pentru paşaport. Am nevoie de un avion care să mă ducă de la Londra, să zicem, la Cintra, fără escală, şi am nevoie de un pilot capabil.
Cartwright rămase pe gânduri, câteva clipe.
— Da, cred că vă pot procura avionul şi sunt sigur că voi găsi şi un pilot, zise el.

— Să vorbim deschis: aş vrea să te angajez pe un an, să-mi cumperi avionul şi să-l ţii undeva gata, oricând, de plecare, pentru mine. Te voi plăti bine. Nu vreau să se afle că avionul e al meu: îl cumperi pe numele dumitale.

— Asta e foarte uşor, zise Cartwright. Când vreţi să cumpăr avionul?

— Imediat, acum! răspunse Pinto. Cu cât ai mai repede avionul gata de plecare, cu atât mai bine. Eu sunt aici aproape în fiecare seară şi voi da ordin servitorilor să te lase să intri oricând. Vii mâine pe la unsprezece dimineaţa aici, îţi dau banii necesari pentru cumpărarea avionului şi-mi va face plăcere să-ţi plătesc salariul pe o jumătate de an înainte.

— Va dura puţin timp până voi părăsi actualul meu post, zise Cartwright. În orice caz, am să-mi găsesc timp să cumpăr avionul.

Se ridică să plece şi îi întinse lui Pinto mâna.

— Nu uita, îi mai atrase atenţia portughezul, nimeni nu trebuie să afle ceva despre chestia asta.

— Puteţi avea încredere în mine, răspunse celălalt.

Pinto urmări restul revistei ceva mai înviorat. Rămase până la sfârşitul reprezentaţiei şi se duse pe urmă la clubul pe care-l frecventa, undeva în Pall Mall, care îl acceptase cu destulă uşurinţă drept membru, fără să se intereseze prea amănunţit despre viaţa pe care o ducea. Intră în salonul fumătorilor şi răsfoi ziarele de seară. O singură ştire îl interesa: aceeaşi care deşteptase şi interesul colonelului, despre un magazin de bijuterii care fusese jefuit în cursul nopţii trecute; se furase tot ce se afla în seif. Pinto continuă scurt timp lectura, apoi lăsă ziarul întrebându-se ce-l făcea să caute cu atâta râvnă ceva care să-l distreze şi îşi dădu seama tresărind că, de fapt, nu voia să se înapoieze la colonelul Boundary. Pentru prima oară avea o astfel de senzaţie, iar constatarea aceasta nu-i făcu deloc plăcere. Îşi puse paltonul şi plecă. Era o noapte rece cu ploaie măruntă. Pinto îşi ridică gulerul paltonului şi se uită împrejur căutând

un taxi, dar nici în faţa clubului, nici în Piaţa Pall Mall nu văzu niciunul. Se îndreptă abătut spre locuinţa sa; repulsia de a da ochii cu Boundary nu-l părăsise. Un gând îi fulgeră prin minte: ce-ar fi să se ducă până la Phillopolis, micul negustor grec? Acesta era patronul unui club din Soho unde putea fi găsit, de obicei, între miezul nopţii şi ora două. Având o ţintă precisă, Pinto se simţi mai bine dispus şi-şi continuă drumul cu pas sprinten. Îl găsi pe grec şezând singur la o masă de marmură şi privind gânditor la o sticlă de şampanie. Tresări speriat când auzi glasul lui Pinto.

— Şezi jos, zise el vădit uşurat. Credeam că e…

— Cine credeai că e? Poliţia? îl luă peste picior Pinto.

Spre uimirea sa, îl văzu pe grec tresărind.

— Ce e cu colonelul Boundary? întrebă el iritat. A fost un timp când oricine se afla sub protecţia sa era în siguranţă. Plec din ţara asta, cât se poate de curând.

— De ce? întrebă Pinto pe care lucrul acesta îl interesa foarte mult.

Grecul întinse mâinile, făcând o strâmbătură.

— Nervii! zise el. Nu-mi pot reveni din chestia aceea cu Maisie White.

— Bah! făcu celălalt. Dacă poliţia s-ar fi interesat de afacerea asta, ar fi intervenit până acum! Te necăjeşti fără motiv, Phillopolis.

— Eu ştiu foarte bine când e momentul să termin, zise grecul. Mi-am vizat paşaportul şi o şterg la sfârşitul acestei săptămâni.

— Colonelul ştie despre intenţia ta?

— Nu ştiu dacă e informat sau nu, spuse el. În orice caz, între mine şi Boundary nu există legături strânse de afaceri şi nu-l priveşte ceea ce fac eu.

Pinto se simţi neliniştit descoperind că până şi un membru al bandei atât de neînsemnat ca Phillopolis se pregătea să fugă, întocmai ca un şoarece care părăseşte corabia în pericol de a se scufunda. Dar constatarea sa îl întări în convingerea că procedase bine luând toate precauţiile şi fu

foarte mulţumit că-i trecuse prin minte să-l viziteze în seara aceea pe Phillopolis.

— Când pleci din ţară? întrebă el.

— Poimâine, răspunse grecul. Cred că o să mă duc în Italia pentru un an. Am câştigat destui bani ca să-mi îngădui să trăiesc fără să muncesc… şi am de gând să petrec bine.

— Fericit muritor! zise Pinto ieşind cu grecul de la club. Dar ia spune, unde locuieşti?

— În strada Somers, în Soho. E chiar după colţ. Vrei să vii la mine?

Pinto şovăi o clipă, pe urmă zise:

— Da, vin.

Voia să vadă ce fel de casă avea Phillopolis. Vorbiră de una, de alta, până ce ajunseră în strada Somers.

— Sper că nu te superi dacă o iau înainte? întrebă grecul. Mă aşteaptă acolo un… prieten şi s-ar speria dacă te-ar vedea apărând deodată.

Pinto zâmbi în sinea sa.

— Desigur că nu, răspunse el. Voi aştepta de partea cealaltă a străzii, până ce termini.

Grecul avea locuinţa deasupra unui magazin de mobilă şi intrarea era printr-o uşă lăturalnică. Portughezul îl văzu intrând şi auzi închizându-se uşa. Se scurse timp îndelungat. Explicaţia acestei întârzieri o află Pinto într-un mod foarte neaşteptat; deodată, uşa se deschise şi apăru un bărbat; era urmat de alţi doi şi între ei se afla Phillopolis; felinarul de pe stradă lumina cătuşele de la mâinile grecului. Pinto, dintr-un intrând, observa ce se întâmplă. Phillopolis vorbea sau, mai bine zis, urla furios cu un glas strident, blestema şi plângea ca un nebun.

— Voi le-aţi pus acolo, sunt puse de voi! ţipă el. Sunteţi nişte bestii!

— Te potoleşti sau ai de gând să faci scandal? se auzi un glas. Ia-l, Dempsey!

Pinto aşteptă până ce-i pierdu din ochi şi pe urmă traversă strada; în faţa uşii, un detectiv îşi aprindea pipa.

— Bună seara, zise portughezul, s-a întâmplat ceva?

Detectivul îl privi bănuitor. Dar Pinto era îmbrăcat în haine de seară şi vorbea ca un om de societate.

— Nimic important, domnule, răspunse celălalt. A fost prins un tăinuitor.

— Ce-i aia? întrebă Pinto jucând rolul omului cinstit care nu pricepea expresia argotică.

— Adică ăsta ascundea lucruri de furat. Am găsit casa plină cu astfel de obiecte. De când sunt n-am văzut adunate laolaltă atâtea lucruri de preţ. Noaptea trecută a avut loc o spargere în Regent Street. Din magazinul unui bijutier s-au furat giuvaericale în valoare de douăzeci de mii de lire sterline şi le-am găsit, acum, pe toate aici. Îl bănuiam noi mereu pe omul acesta; nimeni nu ştia din ce trăieşte, dar mulţumită unui denunţ pe care l-am primit azi, l-am putut prinde.

— Mulţumesc, zise Pinto.

Plecă încet spre casă; nu-i mai era teamă să dea ochii cu colonelul. Avea ce să-i povestească şi era ceva care-i va inspira teamă chiar şi lui Boundary.

Capitolul 29

VOCEA MISTERIOASĂ.

Aşa cum prevăzuse Silva, colonelul nu se culcase; îl aştepta şezând la biroul său şi făcea o pasenţă; când intră portughezul, ridică privirea, încruntându-se.

— Ai ajuns în sfârşit, Pinto? începu el.

Dar celălalt îl întrerupse:

— Păstrează-ţi observaţiile pentru altădată, zise el. Au pus mâna pe Phillopolis!

Cu o mişcare iute, nervoasă, colonelul împinse cărţile deoparte.

— Au pus mâna pe Phillopolis? repetă el încet. Şi de ce faptă e acuzat?

— A tăinuit lucruri furate, răspunse portughezul. Au găsit în apartamentul său obiectele furate la spargerea din strada Regent.

— Înţeleg! Lucrurile au fost ascunse acolo cu scopul de a-l putea prinde, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă Pinto.

— Doar nu crezi că Phillopolis e tăinuitor? Asta e o afacere de care trebuie să te ocupi o viaţă întreagă până ce să poţi conta pe un câştig. Nu, Phillopolis ştie tot atât de puţin ca şi mine sau tine despre spargerea aceea şi despre bijuteriile furate. Ceea ce s-a găsit în apartamentul său a fost dus acolo cu scopul de a-l putea acuza de complicitate la furt. E mâna lui Jack Judecătorul, de data asta se îngroaşă gluma!

— Jack Judecătorul! repetă Pinto. Dar crezi că el ar comite o spargere?

Colonelul râse dispreţuitor:

— Ar comite un asasinat? L-ar spânzura pe Raul? Te-ar împuşca pe tine? Nu mai pune întrebări idioate, Silva! Desigur că nu a fost Jack Judecătorul, îţi repet. În noaptea când tu erai în Yorkshire, încurcând toată afacerea aceea cu Crotin, Jack Judecătorul a venit aici, chiar în dormitorul meu şi mi-a spus că ne va ruina pe toţi, unul după altul, şi că pe mine mă va lăsa la urmă. Ne-a numit pe toţi: pe tine, pe Crewe, pe Selby… dar n-a numit-o pe Lolly Marsh. Asta-i ciudat! N-a pomenit măcar o dată de Lolly Marsh! Câteva clipe rămase pe gânduri, apoi urmă: va să zică l-a aranjat pe Phillopolis… Phillopolis trebuie să înghită acest hap. Nu pot face nimic pentru el.

— Dar cu siguranţă că va putea dovedi…, începu Pinto.

— Ce poate dovedi? întrebă celălalt. Poate arăta în ce fel îşi câştigă el banii? A fost prins cu lucrurile acelea în casă; nu are nici cea mai mică şansă de scăpare. Îţi spun sigur: Phillopolis va fi condamnat la cinci ani închisoare şi nimic în lume nu-l poate scăpa. Se afundă în fotoliul său şi-şi răsuci mustaţa stufoasă.

— Phillopolis, Crewe, Pinto, Selby şi apoi eu, urmă el vorbind ca pentru sine, şi n-a numit-o măcar o dată pe Lolly Marsh. Şi Lolly a servit ca momeală la fiecare vânătoare la care porneam. Asta trebuie cercetat mai de-aproape, Pinto.

Abia terminase fraza, când răsună un zbârnâit uşor dintr-un ungher al camerei şi Pinto ridică speriat privirea. Colonelul făcu la fel şi un zâmbet se ivi pe faţa sa.

— Un musafir, zise el cu blândeţe. Cu siguranţă că nu e vechiul nostru prieten, Jack Judecătorul.

— Ce e asta? întrebă Pinto.

— Un mic aparat de alamă pe care l-am fixat pe una din treptele scării. Nu-mi place să fiu surprins.

— Poate că e Crewe? zise Pinto.

— Crewe a plecat acasă acum o oră. Nu, acesta e un musafir adevărat.

Aşteptară câteva secunde, pe urmă cineva bătu la uşa apartamentului.

— Deschide, Pinto, îi spuse colonelul. Şi deoarece portughezul nu se mişcă îndată continuă: deschide-i odată, ţi-e frică?

— Nu mi-e frică de nimic, bombăni Pinto şi ieşi repede din odaie.

Deschise larg uşa şi se dădu înapoi mai mult decât uimit, în faţa lui era Maisie White.

— Vreau să vorbesc cu colonelul Boundary, zise ea brusc.

— Poftim, poftim, spuse Pinto cu glas răguşit, închise uşa şi o conduse pe Maisie la colonel.

Acesta închise ochii pe jumătate zărind fata. Bănui că i s-a întins o cursă şi privi peste capul ei, aşteptându-se parcă să vadă o escortă în urma ei.

— Ce onoare neaşteptată, domnişoară White! i se adresă el cu glas mieros şi privi cu înţeles ceasornicul de pe cămin. De obicei, nu primim musafiri la o oră atât de înaintată, în special domnişoare atât de încântătoare.

Maisie adusese cu ea un pachet pe care-l puse pe masă.

— Regret că e atât de târziu, zise ea liniştită, dar am examinat toată seara conturile tatălui meu Ce-i aici vă aparţine; pachetul acesta conţine douăzeci şi şapte de mii trei sute de lire sterline. Suma aceasta reprezintă tot ce a

rămas din banii pe care tatăl meu i-a câştigat lucrând cu banda dumitale.

— Bani necuraţi, ei? zise colonelul glumind. Faci o prostie, domnişoară White, tatăl dumitale a câştigat banii aceştia prin muncă cinstită.

— Ştiu foarte bine ce fel de afaceri a făcut, am vrut numai să-mi uşurez conştiinţa înapoind aceşti bani.

— Va să zică ai venit aici ca să repari o greşeală? şuieră colonelul.

— Da, pentru asta, răspunse ea înfruntându-l.

— Dar nu singură, ci înconjurată din toate părţile de poliţie. Domnul Stafford King te aşteaptă, desigur, afară într-un taxi, poate, chiar în faţa uşii, zise colonelul pe acelaşi ton. N-ai de ce să te temi de noi, domnişoară White!

Luă pachetul, rupse învelitoarea şi scoase două grămezi de bancnote.

— Şi din ce ai să trăieşti? întrebă el.

— Din munca mea cinstită, răspunse fata. Acesta-i un fel ciudat de a-şi câştiga cineva existenţa, nu-i aşa, colonele?

— Sunt sigur că n-ai să munceşti niciodată mai greu decât mine, zise colonelul.

Apoi, privind banii:

— Va să zică asta e partea lui Solly White, nu-i aşa? Presupun că în suma aceasta nu intră şi valoarea casei sau a maşinii sale?

— Am vândut totul, răspunse fata liniştită. Cel mai mic lucru ce i-a aparţinut l-am vândut şi aici v-am adus ceea ce am realizat.

Ea vru să iasă, dar Pinto o opri:

— Un moment, domnişoară White! Dacă te-ai gândit să vii aici, la miezul nopţii…

Colonelul îl despărţi pe Pinto de Maisie dându-i portughezului un brânci. Fără să spună un cuvânt, deschise uşa.

— Noapte bună, domnişoară White! zise el. Complimentele mele domnului Stafford King care, după cum presupun, se

află pe undeva prin apropiere, şi tuturor băieţilor inteligenţi din poliţia criminală, care supraveghează casa în momentul acesta.

Ea zâmbi, dar nu apucă mâna pe care i-o întinsese colonelul.

— Bună seara, spuse ea.

Boundary o conduse până la uşă şi aprinse toate luminile de pe scară; pe urmă aşteptă până ce ultimul ecou al paşilor ei se pierdu şi abia atunci se întoarse la tovarăşul său.

— Ştii că eşti bine, Pinto? zise el liniştit. Din toată banda, tu ai inteligenţa cea mai redusă!

— Dacă a venit aici singură…

— Singură! şuieră colonelul. Am făcut de câteva ori aluzie la faptul că venise cu o întreagă armată de poliţişti după ea! Primul ei ţipăt ar fi fost semnalul pentru arestarea noastră. Nu te-ai învăţat încă minte astă-noapte? Cât timp crezi că i-ar trebui lui Stafford King să aranjeze un delict în care tu să apari vinovat şi să te bage la răcoare?

Colonelul se duse la fereastră şi o urmări pe Maisie cu privirea. În faţa porţii staţiona un taxi şi, după cum prevăzuse, un bărbat o aştepta, fata urcă în maşină, iar bărbatul o urmă. Colonelul închise obloanele smucindu-le cu zgomot şi începu să se plimbe prin odaie. Se opri la capătul celălalt al încăperii şi privi peretele.

— Ştii, m-am întrebat de ce a stricat Jack Judecătorul acest tapet, zise el. M-a pus pe gânduri şi de atunci încerc mereu să ghicesc ce a urmărit.

— Crezi că a fost un capriciu? întrebă Pinto.

— Nu cred că Jack Judecătorul se ţine de fleacuri. La orice pas pe care-l face are înaintea ochilor un scop precis.

— Poate că intenţiona să te sileascâ să nu intri a doua zi în cameră şi să poată căuta el hârtiile pe care le ascunzi, sugeră Pinto.

— Mă cunoaşte îndeajuns ca să nu facă una ca asta, răspunse colonelul. Ştia foarte bine că nu aş fi lăsat nici o

bucată de hârtie în odaie, ştia că nimeni n-ar fi găsit nimic. Poate că…

— Poate că ce? întrebă Pinto.

— E posibil ca lucrătorii să fi venit, de fapt, cu dublu scop. Te pomeneşti că au fost poliţişti…

Dădu din umeri.

— Acum, Pinto, zise el cu glasul schimbat, nu voi sta să discut cu tine despre Crotin. Ai încurcat lucrurile urât de tot: n-ar fi trebuit să te trimit pe tine. Avem două chestiuni de pus la punct. Crewe vrea să se retragă şi mi se pare că şi tu te pregăteşti s-o ştergi.

— Eu? se miră Pinto cu indignarea omului cinstit, îţi închipui că te-aş părăsi, colonele, dacă ai fi ameninţat?

— Dacă îmi închipui una ca asta? râse colonelul. Nu face pe prostul! Şezi jos! Când ai văzut-o pe Lolly Marsh pentru ultima oară?

Pinto se gândi puţin.

— N-am văzut-o de câteva săptămâni de zile.

— Nici eu, zise colonelul. Desigur că lipsa ei e foarte explicabilă. Nu vine decât atunci când e chemată. După cât îmi amintesc, ai avut o mică neînţelegere cu domnişoara asta. În privinţa lui Maisie White?

— S-a amestecat…, începu Pinto.

— Şi pe cât se pare ţi-a salvat viaţa, observă colonelul. Nu, pentru chestia asta n-ai de ce să-i porţi pică.

Boundary trase sertarul biroului, scoase o carte poştală şi începu să scrie repede câteva cuvinte.

— Îl voi pune pe Snakit s-o urmărească, zise el.

— Snakit! făcu portughezul dispreţuitor.

— E foarte potrivit pentru un asemenea lucru, spuse colonelul. Snakit poate îndeplini o astfel de misiune. Oricum nu face nimic pentru banii pe care-i primeşte şi Lolly nu-l cunoaşte, aşa-i?

— Da, poate, răspunse Pinto distrat. Dacă crezi că Lolly te înşală, de ce nu…

— Te voi înştiinţa când voi avea nevoie de sfaturile tale în chestiuni de afaceri! Unde locuieşte Lolly?

— Pe bulevardul Tavistock.

Colonelul isprăvi de scris cartea poştală şi, punând-o deoparte, zise:

— Ce vine acum?

Ridică privirea în tavan, căutând parcă o inspiraţie.

— Crewe! exclamă el. Şi Crewe începe să se îndepărteze. I-am dat însărcinarea să lămurească trecutul lui Gregory Coco. N-am mai auzit de el de vreo două zile.

Cineva râse. Era un râs ciudat, îndepărtat, dar Pinto îl recunoscu şi părul i se făcu măciucă. Deveni cenuşiu la faţă; îl privi pe colonel, apoi se întoarse, înfricoşat, spre uşă.

— Ai auzit? şopti el.

— Am auzit… şi-i mulţumesc Domnului, răspunse colonelul suspinând adânc.

Pinto îl privi uimit.

— Dar a fost Jack Judecătorul! zise el cu glas scăzut.

— Ştiu, şi totuşi îi mulţumesc Domnului!

Se ridică încet, făcu înconjurul camerei, deschise uşa care dădea în odaia sa de culcare şi aprinse lumina. În cameră nu era nimeni şi singurul dulap care se afla acolo, şi unde s-ar fi putut ascunde cineva, avea uşile larg deschise. Se înapoie, se duse în hol şi deschise încet uşa. Nici în coridor nu se afla nimeni; închise uşa, trase zăvoarele şi se întoarse.

— Te miri, desigur, că am mulţumit lui Dumnezeu? întrebă el încet. Am mai auzit odată acel râs şi am crezut că înnebunesc, asta-i explicaţia. Aş prefera să fie Jack Judecătorul în carne şi oase, decât Jack Judecătorul ca spirit, umblând prin casa mea.

— L-ai mai auzit râzând? se miră Pinto. Aici?

— În camera asta, răspunse colonelul. Credeam că înnebunesc. Tu eşti singurul, afară de mine, care a auzit acel râs.

— Frumoasă perspectivă! Ce zici? Hai să vorbim despre altceva!

Capitolul 30

DIAMANTELE DEPUSE LA BANCĂ.

Din prima clipă se putea susţine cu siguranţă că Phillopolis nu putea avea nici o speranţă de scăpare. Delictul ce i se imputa era absolut dovedit şi atât de grav, încât judecătorul de instrucţie nu avu nici un moment de şovăială de a-l trimite în faţa tribunalului penal. Toate obiectele furate din magazinul bijutierului fuseseră găsite în apartamentul său. Reprezentanţii poliţiei declarară că Phillopolis era bănuit de ani de zile şi că felul în care îşi câştiga existenţa fusese adeseori obiectul cercetărilor lor. Colonelul nu fu de faţă la proces şi nici vreun alt membru al bandei, afară de micul Selby, care fusese chemat de colonel şi se prezentă dis-de-dimineaţă.

— Nu există nici umbră de speranţă pentru el, raportă Selby, care era un vechi prieten al pungaşilor de mâna a doua şi era foarte versat în asemenea chestii. Dacă nu ia zece ani, să nu-mi spui pe nume.

— Ce zice Phillopolis?

— Jură că obiectele acelea nu se aflau în apartamentul său în momentul când a plecat de acasă, în seara aceea. Dar dacă e adevărat că lucrurile au fost puse acolo de altcineva, poţi să-ţi spun că omul acela a lucrat bine.

Convorbirea avu loc în Green Park, unul din locurile favorite ale colonelului.

— Vrei o havană, Selby? întrebă el. Ce mai e nou pe la tine?

Selby muşcă atent vârful ţigării.

— Aproape nimic, zise el. Mai zilele trecute am pus mâna pe nişte scrisori de la doamna Crombie Brail. Fiul ei are nişte încurcături prin Africa de Sud. Scrisorile le-am căpătat prin Lew Litchfield. Avea un serviciu la Manchester.

Lew Litchfield era un tânăr pungaş inteligent şi colonelul ştia ce fel de „slujbă” avea el.

— Le-ai cumpărat? întrebă el.

— I-am dat zece lire pe ele, răspunse Selby. Nu cred că ştie ce valoare au.

Colonelul clătină capul.

— Nu sunt astea scrisorile care ne aduc câştig, zise el. În orice caz, nu te-am chemat să vorbim despre scrisori. Am de lucru pentru tine.

Selby nu păru încântat şi acesta nu era un semn bun. Colonelul băgă de seamă.

— Nu pari prea mulţumit, zise el.

— Îţi spun sincer, colonele, am impresia că suntem urmăriţi şi nu vreau să risc.

— Ai s-o faci totuşi, îi spuse colonelul. Trebuie înlăturat cineva.

Selby îşi muşcă buzele.

— Nu vreau să fiu amestecat în chestia asta. Am avut destule necazuri cu afacerea Hanson.

— Prin „înlăturat” nu înţeleg ca persoana aceea sa fie ucisă sau chinuită într-un fel sau altul, continuă colonelul, şi afară de asta e vorba de unul dintre ai noştri. Îţi repet că nu vreau să i se întâmple nici un rău lui Lolly.

— Lolly?

Selby nu-şi ascunse uimirea.

— Doar n-a…

— Nu ştiu ce a sau n-a făcut până acum, dar cred că a venit momentul să plece, zise colonelul. Şi, după cât mi se pare, a sosit şi pentru tine vremea să pleci, Selby. Nu ştiu dacă Lolly ne înşală, dar dacă i-aş propune să părăsească Anglia, e posibil să mă trădeze. Ştii cât de bănuitoare sunt femeile astea. Singura cale pe care am găsit-o bună e s-o înfricoşez şi s-o fac să se hotărască singură să plece cât mai repede şi vreau ca tu s-o ajuţi. Am cumpărat o barcă cu motor. E pregătită la Twickenham; poţi să-ţi duci pe bord tot ce ai şi să pleci la…

— Unde?

— Oriunde vrei, zise colonelul. Olanda, Danemarca, mi-e perfect egal! Barca e foarte bună. Acum să-ţi spun ce am de

gând… Când voi crede că Lolly încearcă să ne trădeze, voi băga spaima în ea şi va fi încântată dacă i se prezintă ocazia să plece pe drumul cel mai scurt şi cât mai repede din Anglia. Poţi pleca cu ea şi s-o ţii sub observaţie până ce situaţia de aici se va limpezi.

— E o propunere… acceptabilă, spuse Selby după ce se gândi câteva clipe. Primesc însărcinarea, colonele.

— Ar fi bine dacă ai aduce la Londra câţiva oameni pricepuţi, care să ştie ce au de făcut cu Lolly, în caz că ne-ar face neplăceri… nu, nu vom recurge la nimic brutal… Cum să-i facem una ca asta? Tu vei prelua totul şi vei fi răspunzător de felul cum va fi tratată Lolly.

După ce se despărţi de agentul său, colonelul se îndreptă spre Westminster şi luă un taxi care-l duse de-a lungul cheiului până la Blackfriars. Se putea să fie urmărit şi probabil că aşa şi era, dar faptul acesta nu-l deranja. Trecu prin Ludgate Circus, merse pe strada St. Bride spre Hatton Park şi intră în magazinul lui Mygleberg. Domnul Mygleberg, un olandez foarte fin şi politicos, îl primi şi-l pofti în biroul său.

— Îmi pare bine că ai venit, colonele, zise el. Te aştept de câteva zile. Ni s-a trimis tocmai acum un stoc de pietre preţioase din Amsterdam şi cred că unele te-ar interesa şi pe dumneata.

Negustorul dispăru şi reveni, aducând pe o tavă cele mai strălucitoare diamante ce ieşiseră vreodată din mâinile şlefuitorilor. Colonelul le examină cu atenţie şi alese câteva pe care le puse deoparte.

— Pe acestea le voi lua, spuse el.

Mygleberg râse:

— Sunt cele mai frumoase. Ştiam eu că te pricepi să alegi ce e mai bun, colonele.

— Cât ceri pe ele?

Mygleberg făcu repede socoteala şi numi colonelului suma.

— E mult, zise acesta, dar nu cred că ai exagerat. De altfel, oricând le pot vinde, cel puţin, la acelaşi preţ.

— După părerea mea, faci foarte bine că-ţi investeşti averea în pietre preţioase, colonele, îl aprobă olandezul. Valoarea lor e mereu în urcare, niciodată în scădere.

Colonelul scoase din buzunar un teanc de bancnote şi plăti diamantele. Erau banii pe care, în noaptea precedentă, îi înmânase Maisie White. Aşteptă până ce negustorul făcu un pacheţel pe care scrise numele şi adresa colonelului, pecetluindu-l apoi. După aceea, mulţumit, Boundary îşi luă rămas-bun de la Mygleberg, fixând o zi când va veni din nou. Intenţiona să depună pachetul cu bijuterii împreună cu altele la bancă, în seiful său particular care mai cuprindea şi alte valori. Timp de luni de zile, colonelul se ocupase cu transformarea în dolari a averii sale. Se puteau negocia mai lesne şi urma lor era mai greu de găsit decât a bancnotelor englezeşti. La simpla sa cerere şi fără să dea socoteală nimănui, era în drept să ceară conţinutul safeului său şi să părăsească banca fără ca cineva să bănuiască măcar că ducea cu sine cea mai mare parte a averii sale. Luă un taxi şi o porni spre bancă. Acolo fu primit de directorul Fergusson.

— Bună dimineaţa, colonele, zise Fergusson. Tocmai îţi scriam câteva cuvinte. Disponibilul dumitale a scăzut simţitor.

— Adevărat? întrebă colonelul surprins.

— Mă gândeam că poate nu cunoşti exact situaţia, încercă să-l lămurească Fergusson, în ultimul timp ai retras, însă, sume foarte importante.

— Voi aranja eu lucrurile, răspunse colonelul. Doar n-am emis cecuri fără acoperire? întrebă el în glumă şi Fergusson zâmbi.

— Ai optzeci de mii de lire sterline în „Contul B”, zise directorul. Probabil că nu vrei să-i atingi.

„Contul B.” era titulatura simbolică a fondului aparţinând principalilor colaboratori ai lui Boundary.

— Nu cumva ţi-e teamă că mă voi face vinovat de deturnarea fondurilor societăţii? întrebă colonelul, pe acelaşi ton. Fii liniştit, voi găsi azi timpul să pun la punct contul meu. Până atunci, urmă el, scoţând un pachet din buzunar, aş vrea să pun asta în seiful meu.

— Cum să nu! răspunse Fergusson şi sună.

Apăru un funcţionar.

— Condu-l pe colonelul Boundary în tezaur! Vrea să depună ceva în seiful său. Ori poate ai vrea s-o fac eu, colonele?

— Nu, mă duc eu singur, răspunse Boundary.

Îl urmă pe funcţionarul care cobora scara în spirală ce ducea la camera seifurilor personale, bine luminată. Cu cheia pe care i-o înmână, tânărul deschise seiful cu numărul 20. Avea două compartimente; cel din stânga deţinea un sertar adânc pe care colonelul îl trase afară. Ştia că pusese acolo o sumă apreciabilă în dolari americani strânsă frumos în pachete, chiar cu mâna lui.

— Mă întreb adeseori, colonele Boundary, zise funcţionarul interesat, de ce nu întrebuinţaţi chiar seiful băncii? Ştiţi că noi nu răspundem de pierderile suferite de un client care are un seif propriu.

— Ştiu, îi spuse colonelul prietenos, nu mă sperie riscul.

Puse noul pacheţel peste grămada de bani, împinse sertarul la loc, încuie seiful şi-i înmână tânărului cheia continuând să-i vorbească:

— Găsesc că banca are destule probleme pe cap, aşa că nu-i nevoie s-o mai încarc şi eu cu altele; de altfel, îmi place uneori să înfrunt pericolul.

— Aşa am auzit şi eu, răspunse funcţionarul cu nevinovăţie.

Colonelul îi aruncă tânărului o privire cercetătoare.

Capitolul 31

GLASUL MISTERIOS RĂSUNĂ IARĂŞI.

Părăsi banca mulţumit că aranjase totul, fără ajutorul cuiva. Nu fixase încă data plecării sale şi nici calea pe care o

va apuca. Multe trebuiau să se mai întâmple până ce să părăsească el pământul Angliei şi, deoarece pusese totul la punct, avea destul timp să chibzuiască bine înainte de plecare. În zilele următoare se petrecură o serie de fapte care-l îndreptăţiră să creadă că fuga sa nu era chiar atât de urgentă. Într-o dimineaţă îl întâlni pe Stafford King în parc şi detectivul fu neobişnuit de vorbăreţ şi prietenos cu el. Glasul ce răsunase în apartament nu se mai auzise şi nici Jack Judecătorul nu mai dăduse vreun semn de viaţă. Iată însă că, la cinci zile după ce depusese pacheţelul acela preţios la bancă, primi cea dintâi lovitură. Înapoindu-se de la un spectacol, îl găsi pe Snakit aşteptându-l. Micul detectiv îşi dădea atâtea aere făcând pe misteriosul, încât colonelul înţelese imediat că descoperise ceva.

— Ei bine, zise el închizând uşa, ce-ai descoperit?

— E în legătură cu poliţia, răspunse Snakit.

— Lolly?

— Chiar de domnişoara Marsh vorbesc.

— Spune-mi mai precis ce ştii! ceru colonelul. Vrei să mă informezi că are obiceiul de a sta de vorbă cu sergentul din Piccadilly Circus?

— Vă înştiinţez, domnule, spuse Snakit demn, că obişnuieşte să se vadă cu Stafford King, un detectiv bine cunoscut de la Scotland Yard…

— Unde se întâlnesc? îl întrerupse colonelul.

— În tot felul de locuri ciudate… asta-i partea suspectă, răspunse Snakit. S-au întâlnit de două ori la ora unsprezece noaptea, la capătul străzii St. James şi s-au plimbat împreună, discutând foarte aprins. O dată a întâlnit-o la capătul scărilor din Piaţa Waterloo. Azi-dimineaţă, urmă el vorbind încet, căci fără îndoială că acum venea bomba, azi-dimineaţă, Stafford King s-a dus la birourile Societăţii de Transporturi Maritime din strada Cock şi a reţinut cabina şaptesprezece pe „Lapland”, cu destinaţia New York.

— Pentru cine?

— Pentru domnişoara Isabel Trenton.

Colonelul dădu din cap. Numele acesta îl mai întrebuinţase Lolly şi altă dată; povestea devenea interesantă.

— Când pleacă vaporul ăsta, „Lapland”?

Detectivul îşi consultă carnetul.

— Sâmbăta viitoare, zise el, din Liverpool.

— Bine, Snakit, ai lucrat foarte bine. Vezi dacă poţi da de ea şi… stai… Nu, astă-noapte n-o mai urmări. Voi sta eu de vorbă cu ea.

Vestea aceasta îl neliniştise pe colonel; faptul ca Lolly se pregătea s-o şteargă pe furiş, asta nu avea mare importanţă, dar pleca cu ajutorul poliţiei, care-i cumpărase biletul de drum. Asta însemna că aflaseră de la ea tot ce ştia şi că o expediau din ţară înainte de producerea catastrofei.

Faptul nu era numai important, ci dovedea totodată şi gravitatea situaţiei, sau poliţia avea de gând să dea imediat lovitura, sau… îi trecu ceva prin minte şi-i telefonă lui Pinto, apoi îl convocă şi pe Crewe. Când Selby veni în după-amiaza aceea, cei trei se aflau împreună, cufundaţi într-o discuţie aprinsă. Sosi într-un moment nepotrivit: colonelul spumega de furie. Pricina era Crewe, care şedea cu braţele încrucişate şi cu o expresie de încordare pe faţă, privind în jos.

— Poţi să termini cu rolul tău de gentleman, Crewe! strigă colonelul. Am ajuns să mă satur auzindu-te mereu spunând ce vrei şi ce nu vrei să faci! Dacă Lolly ne-a trădat, n-are decât să sufere consecinţele.

— Şi ce folos ai avea, presupunând că ar fi chiar aşa? răspunse celălalt arţăgos. Nu cred nici un moment că a făcut una ca asta. Dar presupunând că ne-a denunţat, ce vrei să faci? Să mai adaugi încă o crimă la cele de care eşti suspectat? Lolly s-a săturat de traiul acesta şi vrea să plece undeva, ca să poată duce o viaţă de om cumsecade.

— Aha, ai discutat toate astea cu ea, aşa-i? întrebă colonelul cu un calm prevestitor de rău. Poate că şi tu eşti sătul de traiul acesta şi vrei să pleci, să duci o viaţă de om

cumsecade? Îmi amintesc că ai spus aşa ceva acum câteva săptămâni.

— Toţi ne-am săturat, răspunse Crewe. Priveşte-l pe Pinto! Crezi că el arde de nerăbdare s-o ducă tot aşa, mai departe?

Pinto tresări.

— De ce mă amesteci pe mine în chestia asta? Eu stau alături de colonel până la sfârşit. Şi sunt de acord cu el că ar trebui să ştim ce a spus Lolly poliţiei.

— Nu putea să spună nimic, zise Crewe. De altfel, ce ştie ea?

— Ştie destule! se răsti colonelul. Să-ţi pun o întrebare. Nu cumva ea e Jack Judecătorul?

Crewe îl privi uimit.

— Asta e o presupunere absurdă, zise el. Cum ţi-a venit ideea?

— O să-ţi spun imediat, răspunse colonelul N-a fost niciodată cu noi când îşi făcea Jack apariţia… asta trebuie s-o admiţi, nu-i aşa?

Crewe se gândi o clipă.

— Admit că te înşeli, zise el, a fost cu noi în noaptea când Jack Judecătorul a apărut prima oară, aici.

Colonelul rămase buimăcit. Acest fapt de care i se amintea îi desfiinţă rapid bănuiala.

— Da, ai dreptate. E adevărat, a fost, acum îmi amintesc că a şi insultat-o. Dar sunt sigur că de atunci l-a mai întâlnit; sunt sigur că de atunci a lucrat mână-n mână cu el. Cine era acel Jack care a fost la Yorkshire?

De data asta fu rândul lui Crewe să rămână fără replică.

— Jack Judecătorul lucrează cu siguranţă în tovărăşie cu cineva, urmă colonelul triumfător. Şi eu presupun că acel tovarăş e Lolly Marsh.

— Asta e o minciună!

Colonelul ridică repede privirea.

— Cine a spus asta? întrebă el aspru.

Crewe clătină capul.

— Eu nu, zise el.

— Tu, Selby?

— Eu? făcu Selby mirat. Nu! Credeam că dumneata ai vorbit. Glasul a venit din partea unde şezi dumneata, colonele.

Boundary se ridică.

— Aici e ceva ce nu-mi place, zise el.

— Am descoperit ce e! exclamă Pinto. Vocea aceea nu ţi s-a părut deloc ciudată, colonele? Din primul moment m-am întrebat ce mi-o fi atras atenţia şi acum ştiu. E un gramofon!

— Un gramofon?

— Sună întocmai ca un glas de pe o placă de gramofon.

Colonelul făcu un semn afirmativ.

— Acum mi se pare şi mie că e aşa, zise el. Mi se părea ceva cunoscut. Cu siguranţă că e vorba de un gramofon!

Cercetară odaia cu multă grijă, apoi luară la rând rafturile adânci ale bibliotecii, aşteptându-se să descopere aparatul ascuns printre cărţi. Crewe nu luă parte la cercetarea aceea, dar îi urmărea cu privirea, având un uşor zâmbet pe buze. La un moment dat colonelul, întorcându-se, îi observă atitudinea.

— Ce naiba te face să rânjeşti? întrebă el. De ce nu ne ajuţi, Crewe? Tu nu eşti interesat?

— Nu într-atât încât să mă prostesc, căutând un gramofon când ştiu că vocea răsună totdeauna la momentul oportun, răspunse Crewe. Nu vi se pare că ar trebui să fie un aparat foarte isteţ ca să se priceapă să se amestece în conversaţie în clipa potrivită?

Colonelul rămase puţin pe gânduri, apoi se înapoie la locul său din capul mesei şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Pinto, are dreptate, zise el. Tipul a izbutit să ascundă pe undeva un aparat în apartamentul acesta, ca să-şi bată joc de noi, dar mai curând sau mai târziu tot vom da de el. Nu ştiu în ce fel îl pune în mişcare, nici cine se ocupă de asta,

colonelul aruncă lui Crewe o privire bănuitoare, nici cine se ocupă de asta, repetă el.

— Ai mai spus-o o dată, mormăi Crewe rece.

— Ne vom întâlni aici, la noapte, la ora unsprezece, zise colonelul. Am poftit-o şi pe Lolly. Ascultă, Crewe, urmă el mai blând, eşti amestecat până peste cap în toate chestiile astea şi acum nu te poţi sustrage. La urma urmei eşti tot atât de mult ca noi în pericol de a pierde viaţa sau libertatea. Dacă Lolly ne-a trădat, trebuie să…

— Lolly nu ne-a trădat, colonele, îl întrerupse Crewe. Ţin la fata asta şi…

Boundary observă că faţa lui Crewe devenise palidă şi-l ironiză:

— Va să zică aşa stau lucrurile? Un mic roman de dragoste a răsărit dintre preocupările noastre serioase, comerciale! Poate că ştii şi despre ce a vorbit cu Stafford King?

— Ştiu că vrea să plece din ţară, să părăsească banda, dar nu e adevărat că te-a trădat pe dumneata sau pe oricare altul dintre noi. Lolly a dus o viaţă mizerabilă şi s-a săturat, asta e tot. Ce imputare vrei să-i aduci pentru asta?

— Nu e vorba aici de vreo imputare sau de laudă, răspunse colonelul, ci dacă o eliminăm sau dacă ne păstrăm şi de-acum încolo încrederea în ea, iar chestiunea aceasta o vom lămuri la noapte. Vei fi şi tu de faţă, Crewe!

Capitolul 32

LOLLY PLEACĂ.

Lui Crewe, „Elegantul”, i se păru că scena la care lua parte se asemăna într-un mod foarte ciudat cu un proces la care asistase şi el. Colonelul şedea în capul mesei şi părea un adevărat judecător, şi încă unul neîndurător. Pinto şedea în dreapta sa, Selby în stânga şi Crewe mai departe, între Lolly şi Pinto.

Lolly Marsh ştia foarte bine de ce fusese chemată.

— Îmi pare rău că am fost silit să te chem aici şi să-ţi pun aceste întrebări, zise colonelul, dar noi toţi suntem ameninţaţi de pericol şi vrem să ştim la ce să ne aşteptăm

de la tine. Eşti suspectată că ai fi în legătură cu poliţia. E adevărat?

— Dacă vrei să spui că m-am întâlnit cu domnul Stafford King… da, asta e adevărat. Dumneata mi-ai spus să mă apropii de el. Am fost doar săptămâni de zile…

— Scuza asta e destul de bună, dar nu merge, Lolly, o întrerupse colonelul. Nu faci cunoştinţă cu un om ca Stafford King ca să-l întâlneşti pe urmă pe ascuns în strada James. Şi nu te apropii stând de fiecare dată doar o jumătate de oră de vorbă cu el. Şi nici nu am auzit să te fi încurcat până acum cu un tip în aşa fel încât să-ţi scoată un bilet de drum pentru America.

Ea tresări.

— Ştii cum se fac asemenea lucruri. Le-ai mai făcut şi altă dată, Lolly, urmă colonelul. Ei bine, acum fii fată bună şi spune-ne cât de departe ai mers.

— Îţi voi spune adevărul, răspunse fata. M-am săturat de viaţa asta, colonele. Vreau să plec, să nu mai ştiu nimic de toate astea şi… doar el mă va ajuta!

— Un reformator social, hai? zise colonelul. N-am ştiut că poliţia ocroteşte scârbe de felul tău. Şi de când l-a apucat această filantropie subită pentru tine, Lolly?

— N-a fost deloc filantropie subită. Cred că o face pentru că… ei bine, pentru că l-am oprit pe Pinto la sanatoriu… şi domnişoara White i-a povestit… asta e tot!

— Asta se poate, zise colonelul. Sună adevărat. Nu ţi-a pus întrebări?

— Despre dumneata?

— Despre noi, o corectă colonelul.

— Nu m-a întrebat nimic despre dumneata, nici despre obiceiurile şi metodele dumitale, nici despre vreuna din afacerile noastre ciudate.

— Doar n-ai de gând s-o crezi, colonele? întrebă Pinto. Nu-ţi dai seama? Minte şi te trădează!

— Nici nu minte şi nici nu ne trădează, interveni Crewe. Nu ştiu ce părere ai dumneata, colonele, dar eu sunt

convins că Lolly spune adevărul.

— Tu! râse Pinto. Tu eşti într-o asemenea stare de spirit, încât ai crede orice-ar spune Lolly. Şi în orice caz, am impresia că-i faci jocul.

— Nu-i adevărat! sări Crewe.

Era atât de liniştit, încât nimeni n-ar fi bănuit ceea ce urmă: deodată îi trase lui Pinto un pumn drept în faţă şi-l trânti la pământ. Într-o clipă colonelul sări în picioare, întinzând mâna.

— Ajunge, Crewe! strigă el. Nu vreau să mai aibă loc astfel de scene.

Pinto se ridică, faţa-i era înfricoşătoare şi gâfâia.

— Mi-o vei plăti tu! şuieră el.

Dar Crewe se îndreptase spre fată şi, punându-i mâna pe umăr, îi zise:

— Lolly, eu te cred şi sunt sigur că şi colonelul are încredere în tine. Dacă pleci din ţară, ei bine! Îţi doresc noroc. Ai luat o hotărâre înţeleaptă şi pe care o vom lua toţi… unii dintre noi poate prea târziu.

— Aşteaptă un moment, interveni colonelul.

Schimbă o privire cu Selby şi acesta părăsi, tăcut, odaia.

— Înainte de a juca scena despărţirilor, mai am să-ţi spun câteva cuvinte, Lolly. Sunt de părerea lui Crewe. Cred că e momentul să părăseşti ţara, dar să pleci şi din calea mea.

— Ce vrei să spui? întrebă fata apucându-l pe Crewe de braţ.

— Să dispari din calea mea, zise colonelul, şi-ţi jur că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Vei pleca astă-noapte.

— Cum? Unde? întrebă ea speriată.

— Asta ţi-o va spune Selby pe care-l vei întâlni jos. Arată-te fată inteligentă şi fă ce ţi-am spus. Selby te va întovărăşi şi va avea grijă de tine. Am făcut toate pregătirile ca să poţi porni la drum chiar la noapte.

— Ce înseamnă asta, colonele? întrebă Crewe.

— Nu te priveşte, se răsti Boundary. Dacă vrei mai târziu să te duci după Lolly, n-ai decât. Acum, ea se va duce unde

vreau eu şi pe calea indicată de mine.

Colonelul îi întinse fetei mâna şi ea i-o strânse.

— La revedere şi noroc, Lolly, zise el.

— Nu m-aş putea repezi până la apartamentul meu? întrebă ea.

— Fă ce ţi-am spus! se răsti Boundary.

Lolly rămase în pragul uşii şi o clipă privirea ei se întâlni cu a lui Crewe care vru să se îndrepte spre ea, dar colonelul îl apucă de braţ.

— Drum bun, Lolly, îi ură şi închise uşa după ea.

— Lasă-mă să plec! scrâşni Crewe. Poate că ea are încredere în dumneata, eu însă nu. Asta e o maşinaţie de-a metisului!

Cu un răcnet de furie, Pinto scoase cu iuţeala fulgerului pumnalul din buzunar şi-l azvârli. Colonelul îl smuci pe Crewe deoparte, iar cuţitul zbură pe lângă el şi rămase înfipt în perete. Boundary întrerupse tăcerea apăsătoare.

— Pinto, dacă te-ai săturat de viaţă, mai fă o dată aşa… m-ai înţeles? Apoi izbucni plin de furie: pe Dumnezeul meu, îl voi împuşca pe oricare dintre voi care va mai face pe nebunul în faţa mea! Găinari ordinari pe care i-am cules din şanţurile străzii! Secături mizerabile ce sunteţi! Aşezaţi-vă amândoi şi fiţi atenţi! ordonă colonelul.

Se duse la fereastră şi privi afară. Maşina pe care o comandase aştepta în faţa intrării şi-l văzu pe Selby stând de vorbă cu şoferul.

— Ia ascultaţi, în special tu, Crewe, zise el. Ai prea multă încredere în femeile astea. Se poate ca Lolly să fi spus adevărul, dar e tot atât de posibil să fi minţit. Deocamdată o s-o credem pe cuvânt, oricum, n-are cine s-o apere.

Înainte ca Crewe să fi putut vorbi, colonelul primi răspunsul.

— Jack Judecătorul! Sărmanul, bietul Jack Judecătorul! El o va apăra pe Lolly!

Colonelul privi în jurul său şi scoase o înjurătură, în cameră erau doar ei trei, iar glasul răsunase mai tare decât

oricând. Cineva bătu în uşă.

Capitolul 33

DE UNDE VENEA GLASUL?

— Deschide! şopti colonelul. Deschide, Crewe, repetă el în timp ce trăgea un sertar de unde scoase un revolver, şi dacă e Jack Judecătorul, îl…

Crewe deschise uşa, inima-i bătea să se spargă, dar noul venit era Selby, care, intrând, se văzu în faţa revolverului ameninţător al colonelului.

— Ce vrei? întrebă Boundary repede. Nerodule, nu ţi-am spus să n-o pierzi din vedere?

— Dar când vine? întrebă Selby. Cât s-o mai aştept? Ba în colţul străzii s-a postat şi un poliţist…

— N-a coborât? întrebă colonelul. A plecat de aici acum cinci minute!

— N-a coborât, răspunse celălalt, şi sunt sigur că nici pe scări n-am întâlnit-o. Mai există şi o altă ieşire?

— Niciuna de care să se fi putut servi ea, zise colonelul, în plus, am schimbat broaştele la toate uşile.

O clipă rămase pe gânduri:

— Dacă nu a coborât, atunci poate că a urcat…

Urcară cu toţii scările şi căutară peste tot.

— Du-te jos şi aşteaptă acolo, ca s-o vezi în caz că încearcă să coboare! ordonă colonelul.

Se înapoie în apartamentul său, întovărăşit de ceilalţi bărbaţi; se priviră, muţi de uimire.

— Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat, Crewe? întrebă colonelul bănuitor.

— Habar n-am, răspunse Crewe.

— Dar a coborât, zise Boundary. Am auzit clopoţelul de alarmă.

— Ce clopoţel de alarmă? întrebă Crewe.

— Am instalat o sonerie pe una din treptele scării. E foarte practic; afli imediat când vine cineva.

După vreo zece minute, Selby veni iar sus să le spună că poliţistul vrea să ştie a cui este maşina.

— Ar fi mai bine să pleci, zise colonelul. Şi spune-le oamenilor cu care ai venit că nu mai ai nevoie de ei.

— Le-am spus deja să plece. N-am vrut să risc.

Selby coborî şi curând după aceea auziră zgomotul maşinii care se îndepărta. Boundary deschise un bufet şi scoase o sticlă plină de whisky. Turnă alcoolul în pahare, apoi le umplu cu sifon.

— Ei bine, domnilor, zise el, să bem întru desăvârşirea acestei afaceri.

Ridicând privirea, zări pumnalul lui Pinto.

— Nu-i de-ajuns că Jack Judecătorul îmi încurcă totul pe aici? mai trebuie şi tu să-mi tai tapetul! bolborosi el. Scoate-ţi pumnalul de acolo şi să nu-l mai văd vreodată!

Portughezul zâmbi încurcat, se duse spre perete şi apucă mânerul pumnalului, îl trase cu toată puterea smulgându-l din tencuială împreună cu o fâşie de tapet.

— Dobitocule! se înfurie colonelul. Uite ce ai făcut… fir-ai al dracului!

Se duse spre perete şi rămase locului, uimit, căci prin gaura ce se făcuse se zăreau trei discuri negre fixate în tencuială şi care fuseseră despărţite de cameră numai de tapetul ce fusese rupt.

— La naiba! exclamă colonelul. Microfoane? Difuzoare? Ce-i asta?

Luă arma din mâna lui Pinto şi deşurubă un disc. Era ataşat de o sârmă prinsă de tencuială; o tăie cu cuţitul.

— De aici pornea vocea! bâigui Pinto.

— Desigur. Ce nerod am fost să nu mă gândesc la asta! În felul acesta ne auzea şi putea vorbi. Acum vom dezvălui tot misterul. Tot cu pumnalul lui Pinto râcâi tencuiala şi dădu de alte sârme care mergeau în jos, după toate aparenţele, trecând prin podea. Se opri un moment şi privi gânditor la grămada de tencuială.

— Ce apartament se află sub al meu? Biroul lui Lee, aşa-i? Desigur, al lui e! Ce nătărău am fost!

Îi dădu lui Pinto pumnalul înapoi, scoase o lanternă din buzunar şi ieşi din apartament. Coborâră scările întunecoase până la etajul inferior, unde se aflau cele trei birouri. Colonelul scoase o legătură de chei şi descuie uşa inginerului cu o cheie potrivită. Pipăi peretele căutând comutatorul, îl găsi şi imediat camera fu inundată de lumină. Încăperea era împărţită de o tejghea îngustă a cărei clapă era ridicată; în spatele ei văzu ceva alb pe jos, se aplecă şi ridică o batistă de damă cu un „L” brodat.

— L” ar putea fi de la Lolly. Cunoşti batista asta, Crewe?

— E a lui Lolly, o recunoscu el.

— Mi-am închipuit eu. Ea era aici şi noi o căutam. Aici, împreună cu Jack Judecătorul? Să intrăm în camera alăturată.

Aceasta era încuiată, dar nu-i fu prea greu să deschidă uşa. Acolo se afla biroul lui Lee; era mobilat simplu şi într-un colţ se afla un fel de cabină de telefon. Colonelul deschise uşa şi o lumină cu lanterna. Văzu un pupitru pe care erau căşti şi microfoane, mai multe butoane, cabluri şi prize.

— Aici şedea, zise colonelul arătând scaunul; şi cu astea, urmă el ridicând receptoarele, asculta conversaţiile noastre atât de interesante. Du-te sus, Pinto, vreau să încerc şi eu.

Puse căştile la urechi şi aşteptă: câteva clipe după aceea îl auzi pe Pinto deschizând uşa apartamentului de sus, apoi colonelul vorbi.

— Mă auzi, Pinto?

— Aud foarte limpede, răspunse portughezul.

— Vorbeşte mai încet, ca şi cum ai vorbi singur; vreau să constat dacă pot auzi.

Pinto ascultă de ordinul dat. Recită ceva din revista teatrului „Orpheum” şi colonelul auzi lămurit fiecare silabă. Puse receptoarele la locul lor, închise uşa cabinei şi cea a biroului şi se înapoie sus. Whisky-ul mai era pe masă; colonelul luă un pahar şi-l dădu dintr-odată pe gât.

— Dacă ştii franţuzeşte, Crewe, trebuie să fi auzit expresia: „sauve qui peut!” Asta înseamnă: să se salveze cine poate, s-o şteargă, acesta e sfatul pe care vi-l dau şi pe care-l voi urma şi eu. Mâine ne întâlnim să lichidăm banda Boundary şi să împărţim fondul asociaţiei. Plecaţi şi încercaţi să vă odihniţi.

El nu putu dormi decât puţin în noaptea aceea, înainte de ivirea zorilor, era la Twickenham, examinând o barcă mare cu motor, adăpostită într-un şopron. Era cea cu care ar fi trebuit să plece Lolly Marsh şi Selby în călătoria lor pe fluviu şi apoi pe mare. Barca era aprovizionată cu de toate, gata de plecare. Dar în primul rând, colonelul trebui să scoată din dulapul aşezat în pupa bărcii o cutie mică, neagră şi să desfacă nişte sârme, înainte de a opri un ceasornic mic, ce ticăia destul de tare. Aranjase totul astfel încât bomba să explodeze la ora patru dimineaţa, când socotise că Lolly Marsh şi însoţitorul ei ar fi fost departe, pe mare.

Capitolul 34
BANII REMUŞCĂRII.

Colonelul încă dormea când Pinto intră ca o vijelie în dormitor, aducându-i vestea senzaţională. Într-o clipă se trezi şi se ridică din pat.

— Ce-ai zis? întrebă el neîncrezător.

— Selby a fost arestat, spuse Pinto. Dumnezeule! E îngrozitor! Înspăimântător! Colonele, trebuie s-o ştergem chiar azi. Îţi spun că vor pune mâna pe noi…

— Ia mai ţine-ţi gura un moment! bombăni colonelul sărind din pat şi căutându-şi papucii. De ce faptă e acuzat?

— Că hoinăreşte, pregătind vreo tâlhărie, răspunse Pinto. L-au condus la secţie şi au cercetat geamantanul său. Luase unul cu el, crezând că va pleca cu Lolly. Şi ce crezi că au găsit?

— Ştiu ce, replică colonelul. O trusă cu toate uneltele trebuitoare unui spărgător. Nerodul a lăsat cu siguranţă

geamantanul în hol şi, bineînţeles, Jack Judecătorul i-a pus lucrurile alea înăuntru. E foarte simplu!

— Ce putem facem? se tângui Pinto. Ce e de făcut?

— Angajează-i un avocat bun. Aranjează asta, însă, prin unul din oamenii tăi. Chestia asta cu Selby nu va fi uşoară. A mai fost condamnat o dată.

— Crezi că ne va denunţa?

— Primele două-trei zile nu cred, zise colonelul, dar până atunci nu vom mai fi aici. Crewe ştie? V-aţi văzut?

— Nu.

— Ei bine, cheamă-l, îi ordonă colonelul. Vom avea nevoie de semnătura lui la bancă.

— Ce vrei să faci?

— Îmi retrag banii din bancă şi voi să faceţi la fel. Probabil că n-ai făcut nici o pregătire de plecare, aşa-i?

— N-am făcut, minţi Pinto amintindu-şi, foarte mulţumit, că în dimineaţa acea primise o scrisoare din partea aviatorului Cartwright, în care acesta îl înştiinţa că avionul era pus la punct şi gata să pornească în orice moment. Nu m-am gândit nici o clipă să plec, colonele. Am spus întotdeauna că voi rămâne alături de dumneata…

O oră după aceea apăru, şi Crewe; părea cel mai liniştit dintre ei.

— Aici e carnetul de cecuri, zise colonelul, scoţându-l dintr-un sertar. Capitalul de care dispunem e de optzeci şi una de mii trei sute treisprezece lire sterline. Propun să retragem de la bancă optzeci de mii; îi împărţim între noi şi-o ştergem la noapte.

— Ce faci cu disponibilul dumitale particular? întrebă Silva.

— Asta nu te priveşte. Îl repezi colonelul.

Scrise cecul, îl iscăli şi îi înmână tocul lui Crewe; acesta semnă sub numele colonelului şi văzând că cecul era plătibil prezentatorului, îi înapoie carnetul lui Boundary.

— Ia asta, Pinto, zise colonelul după ce rupse foaia din carnetul de cecuri, la un taxi, vorbeşte cu Fergusson şi vino

îndată înapoi… Stai, mai bine du-te la banca „New York Guaranty” şi schimbă banii în dolari! Pleacă!

— Ai încredere în Pinto? întrebă Crewe.

— N-am încredere nici în Pinto, nici în tine. Dacă Pinto ar avea destul timp, sunt sigur că nu aş mai vedea niciodată banii aceia, dar trebuie să fie aici foarte curând… nu cred ca până atunci să poată fugi…

— Unde ai să te duci, colonele? Sunt curios… vreau să spun, atunci când vei fugi de aici?

Pe faţa mare a lui Boundary se ivi un rânjet dispreţuitor.

— Ce întrebare neroadă, zise el. Plec oriunde… Timbuktu, Tanger, America. Buenos Aires, Madrid, poate China.

— Ceea ce înseamnă că nu vrei să-mi spui nimic; nu ţi-o iau în nume de rău, spuse Crewe.

— Dar, tu, unde te duci tu? întrebă colonelul. Dacă eşti prost, chiar îmi vei spune.

— Cred că la… închisoare, mormăi Crewe îngândurat şi colonelul râse pe înfundate.

— Îţi închipui că ai răspuns şi la întrebarea pe care mi-ai pus-o mie? Hm! Eu mă pregătesc de luptă. Dan Boundary e bătrân şi iubeşte prea mult aerul liber ca să poată trăi în aerul închis de la închisoarea Dartmoor… dacă la asta te gândeşti să ajungi.

— Ce vrei să spui? întrebă Crewe.

— Vreau să spun că dacă l-au fotografiat pe Selby şi i-au publicat fotografia, se va găsi cu siguranţă cineva care să recunoască în el pe omul care a întins paharul peste capul tuturor, atunci când a fost ucis Hanson…

— Selby a fost acela?

— Da, el… şi e mai mult ca sigur că aprodul l-ar recunoaşte dacă l-ar vedea. Asta ar însemna… în fine, nu cred că obişnuiesc să spânzure la Dartmoor.

Se uită la ceas:

— Cred că Pinto se va întoarce peste vreo oră şj jumătate. Te rog să mă scuzi, mai am mult de lucru…

Goli sertarele biroului său într-un mod foarte simplu: le trăgea afară, le răsturna conţinutul pe masă, îl examina cu o iuţeală uimitoare şi arunca în foc hârtie după hârtie. Era încă ocupat cu această treabă când se înapoie Pinto.

— Te-ai şi întors? mormăi colonelul apoi aruncându-i o privire, îl întrebă: ce s-a întâmplat?

Pinto nu putu să vorbească; puse numai cecul pe masă.

— Nu l-au onorat? se încruntă colonelul.

— N-au avut cum s-o facă, banii nu mai sunt acolo!

Colonelul luă cecul.

— N-au mai rămas bani în cont pentru acoperirea cecului? Cum adică nu mai sunt?

— Au fost retraşi încă de-acum trei zile. Am vorbit cu Fergusson şi el mi-a spus că i-a sosit un cec pentru valoarea totală a sumei depuse; era din partea Băncii Angliei.

— În favoarea cui a fost emis?

— În favoarea Ministerului de Finanţe. De aceea a şi onorat Fergusson cecul fără nici o vorbă. Zice că de n-ar fi stat astfel lucrurile, ţi-ar fi trimis o înştiinţare.

— Ministerul de Finanţe! şuieră colonelul. Ce înseamnă asta?

— Ia citeşte aici. Fergusson mi l-a dat.

Pinto scoase din buzunar un exemplar din ziarul „Times”, îl puse pe masă şi-i arătă paragraful în chestiune. Era o informaţie scurtă, în coloana rezervată anunţurilor.

„Ministerul de Finanţe confirmă pe această cale primirea sumei de optzeci şi una de mii trei sute treisprezece lire sterline, bani daţi pentru liniştirea conştiinţei de către colonelul D. B.”

— Pentru liniştirea conştiinţei!

Colonelul se rezemă de speteaza scaunului său şi râse încet. Era într-adevăr amuzat.

— Bineînţeles că putem cere banii înapoi, zise el în cele din urmă. Putem explica Ministerului de Finanţe ce festă ni s-a jucat, dar asta ar însemna o amânare şi în momentul de faţă pierderea de timp ne poate fi într-adevăr fatală.

Presupun că amândoi aveţi ceva bani? Ştiu că Pinto are. Cum stai tu, Crewe?

— Am puţin de tot, dar, ca să fiu sincer, contam pe partea ce mi se cuvenea, din fondul asociaţiei.

— Dar dumneata, colonele, cum stai? întrebă Pinto cu subînţeles. Îmi permit să fac o propunere: să punem toţi banii împreună şi să-i împărţim.

Colonelul zâmbi.

— Nu fii caraghios. Mă îndoiesc că aş avea mai mult decât vreo câteva mii de lire sterline depuse la bancă.

— Dar în seiful dumitale particular? stărui Pinto. Aha! Nu bănuiai că ştiu de chestia asta, nu-i aşa? De fapt, Fergusson mi-a povestit… Mi-a zis că a primit pacheţelul şi că l-a pus în seiful dumitale, unde sunt şi celelalte valori.

Colonelul nu-i răspunse, trecu repede în dormitorul său şi după câteva clipe apăru cu pălăria şi paltonul.

— Vino cu mine, Crewe, ne ducem la bancă. Tu rămâi aici, Pinto, ai să-mi raportezi tot ce se va întâmpla.

Pe drum îi mărturisi lui Crewe:

— Am ceva bani puşi deoparte şi sunt dispus să te finanţez. N-ai fost un tovarăş prost. Crewe. Singura boroboaţă pe care ne-ai făcut-o a fost atunci când l-ai introdus în banda noastră pe blestematul acela de Gregory Coco. Şi, de fapt, nu prea eşti vinovat: eu îl întâlnisem înainte de a da tu de el la Monte Carlo. Fiindcă veni vorba, mi-am amintit acum, ai descoperit ceva în legătură cu el?

— Am la mine o scrisoare de la Oxford, zise Crewe, băgând mâna în buzunar. De aici vei afla totul, dacă mai e ceva de aflat.

Îi dădu tovarăşului său un plic, dar colonelul îl puse în buzunar spunând:

— Chestia asta mai poate fi amânată. Despre ce vorbeam? Ah, da, despre Gregory… Toate astea s-au întâmplat din cauza lui Gregory. El e de vină că a apărut Jack Judecătorul şi… Jack Judecătorul e cel care ne-a distrus!

Coborâră din taxi în faţa băncii. Boundary merse de-a dreptul la biroul directorului. Fără să piardă multă vreme îl chestionă:

— Ce pacheţel a sosit ieri pentru mine, Fergusson?

Directorul păru surprins.

— Unul asemănător cu cel pe care l-aţi pus mai zilele trecute în seif. Era legat, sigilat şi cu numele dumitale scris pe ambalaj. M-am mirat eu că nu l-ai adus dumneata personal, dar l-am pus în seif, de faţă fiind încă doi funcţionari.

— Aş vrea să văd ce e acolo, zise colonelul.

Fergusson coborî cu ei scările ce duceau la camera blindată şi deschise safeul ce purta numărul 20. În momentul acela, Crewe simţi un miros neplăcut.

— Ce pute aşa? întrebă colonelul bănuitor.

Băgă mâna înăuntru şi trase sertarul, în aceeaşi clipă un abur greu, urât mirositor, se răspândi în aer. Pentru prima oară îl auzi Crewe pe Boundary gemând. Scoase sertarul afară şi privi înăuntru. Nu era nimic acolo decât o grămadă de hârtii arse în care se vedea strălucind ceva. Cu un răcnet de furie, colonelul răsturnă sertarul pe podeaua de piatră şi-l răscoli cu vârful bastonului său. Diamantele erau intacte; ele, cel puţin, scăpaseră neatinse şi asta însemna ceva. Dar cea mai mare parte a unui capital de opt sute de mii de dolari era distrusă.

Capitolul 35

ÎN LOJĂ LA TEATRUL „ORPHEUM”

Colonelul îşi şterse mâinile mânjite după ce băgase ultimul diamant într-o sticlă de medicamente pe care o avea directorul băncii, întâmplător, în biroul său.

— Cel puţin o parte a fost salvată din dezastrul acesta, zise el privindu-l pe directorul băncii. Nu-ţi imput nimic, Fergusson, spuse colonelul. A fost un complot urzit pentru ruinarea mea şi a reuşit.

— Cum crezi că a fost posibil să se întâmple asta? întrebă Fergusson necăjit.

— În hârtie era învelită o cutie conţinând un acid, o cutie dintr-un material moale, subţire, prin care acidul şi-a putut face drum în câteva ore.

Ridică din umeri şi părăsi camera, fără să mai spună un cuvânt.

— Asta reprezenta munca a treizeci şi cinci de ani, Crewe, comentă el în timp ce se înapoiau cu maşina. Treizeci şi cinci de ani de riscuri, de preocupare, de organizare şi… totul s-a sfârşit într-o grămadă de hârtie arsă de Jack Judecătorul! Hm!… El şi-a rostit sentinţa! Mi-o voi rosti-o şi eu pe a mea. Nu e nevoie să-i spui lui Pinto ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Lasă-l să presupună ce-o vrea. Dispune de o sumă însemnată şi accept planul lui de a împărţi banii.

Gândul acesta păru să-l înveselească şi când ajunseră acasă, aproape îşi recăpătase buna dispoziţie

— Ei bine, ce veşti aduceţi? întrebă Pinto nerăbdător.

— Admirabile, zâmbi colonelul. Totul e în perfectă ordine.

— Isprăveşte cu prostiile! mormăi portughezul. Ce e nou?

— Ceea ce e nou, băiete, zise colonelul, e că m-am hotărât să accept propunerea ta altruistă. Să punem banii împreună şi să-i împărţim între noi. Să facem patru părţi şi cel care va depune cei mai mulţi bani va lua două pătrimi. Nu-i o idee bună?

— Cred că da, răspunse Pinto. Spune-mi adevărul despre banii dumitale. I-a luat Jack Judecătorul?

— Nu am avut bani acolo, spuse colonelul. Am vreo mie de lire ascunse în camera asta. Atâta tot, dacă Jack Judecătorul nu a fost cumva pe aici. Descuie seiful şi-i inspectă conţinutul. Da, e ceva peste o mie. Cât ai tu, Crewe?

— Trei mii, răspunse acesta.

— Asta face patru mii. Şi acum spune cât ai tu, Pinto?

— Am vreo cinci mii, zise Pinto.

Colonelul fluieră încet printre dinţi.

— Adu cincizeci, ordonă el. Vorbesc cât se poate de serios, Pinto. Adu cincizeci de mii!

— Dar de unde să-i iau?

— Fă rost de suma asta, răspunse colonelul. E foarte probabil că nu va fi de folos nici unuia dintre noi, dar să avem, cel puţin, iluzia că suntem bogaţi.

Lolly Marsh, într-o stare sufletească mai calmă decât cei trei bărbaţi, se pregătea de plecare la New York. Era în apartamentul ei şi îşi împacheta liniştită lucrurile. Termină în cele din urmă, vârî ultimul obiect în cufăr şi puse lacătul. Se uită la ceasornicul-brăţară: era nouă şi jumătate. Stafford nu-i ceruse o întrevedere, deci era liberă în seara aceea. Îşi aminti de teatrul „Orpheum”. Era unul dintre teatrele ei favorite. I se dădea totdeauna o lojă, dacă rămânea vreuna neocupată, şi multe din serile ei singuratice le petrecuse în acest fel. Se îmbrăcă şi luă un taxi care o lăsă la „Orpheum”. Casierul o cunoştea şi, fără s-o întrebe ce doreşte, rupse un bilet din carnet.

— Astă-seară vă pot da loja C, domnişoară Marsh, zise el. E situată deasupra lojei şefului.

Şeful era Pinto. Trebuia să treacă prin faţa lojei lui Pinto ca să urce scara ce ducea la loja de sus. I se păru că aude glasuri şi, oprindu-se puţin, ascultă. Uşa era întredeschisă şi cel care vorbea era, fără îndoială, gata să iasă căci îi zări mâna pe clanţă şi glasul, foarte desluşit, spunea:

— trei dimineaţa. Vei găsi cu siguranţă aerodromul. E la o depărtare de o milă de Bromley şi situat pe mâna dreaptă, şoseaua principală. Vei vedea arzând trei lămpi roşii, formând un triunghi.

„Aerodromul!” Duse mâna la gură ca să înăbuşe o exclamaţie. Pinto zise ceva, dar nu desluşi nimic.

— Foarte bine, răsună vocea străinului. Pot duce trei sau patru pasageri, dacă doriţi. E destul loc… desigur, dacă sunteţi singur, cu atât mai bine. Vă aştept la ora trei. Vremea se anunţă favorabilă.

Uşa se deschise şi Lolly se lipi de perete, aşa că uşa o acoperi. Îl auzi iar pe Pinto chemându-l pe străinul acela înapoi şi spunându-i pe nume.

— Cartwright! repetă ea. Cartwright! La depărtare de o milă de Bromley pe şoseaua principală! Trei lămpi formând un triunghi roşu!

Tocmai voia să se furişeze spre scări, dar după ce Cartwright închisese uşa după el, se răzgândi brusc şi se întoarse, trecu prin faţa lojei şi merse în holul teatrului. Câteva clipe mai târziu, observă un bărbat plecând. Îl văzu zâmbind şi când îi spuse uşierului „noapte bună” îi recunoscu glasul. Îl urmă, dar îl lăsă să iasă din teatru, apoi i se adresă, atingându-i braţul:

— Domnule Cartwright!

El se întoarse mirat, zări faţa ei zâmbitoare şi-şi scoase pălăria.

— Aşa mă numesc, îi zâmbi el. Nu-mi amintesc…

— O, eu sunt o prietenă a domnului Silva, spuse ea. Am auzit vorbindu-se despre dumneata.

Cartwright rămăsese surprins, deoarece crezuse că zborul proiectat era un secret absolut; ea îi ghici gândurile.

— N-o să mă spui domnului Silva că ţi-am zis că ştiu, da? M-a rugat să nu vorbesc cu nimeni despre celălalt domn care va veni, celălalt om politic care trebuie să plece fără întârziere în Portugalia.

— Nu te pârăsc, fii liniştită, răspunse Cartwright dar mi-a spus că numai el singur va pleca.

— A, sigur că ţi-a spus aşa, zise ea. Înţelegi, sunt lucruri pe care nu are voie să ţi le spună. Dar să nu fii surprins dacă vei avea doi pasageri în loc de unul singur.

— Nu voi fi mirat, ci încântat. Avionul poate duce şi mai mulţi.

O invită la restaurant şi în timpul mesei, aviatorul descoperi că Lolly e o companie plăcută. Uneori însă veselia ei era întreruptă de momente de neatenţie, asta i se întâmpla când încerca să-şi clarifice planul întocmit de Pinto. El era, prin urmare, unul dintre şobolanii care părăseau vasul gata să se scufunde, lăsându-i pe colonel şi pe Crewe. Când se despărţi de aviator, o preocupa un

singur lucru: să-i dezvăluie colonelului trădarea lui Pinto şi să-l prevină pe Crewe; de fapt, Crewe avea prioritate, mai mult la el se gândea…

Capitolul 36

LOLLY ŞI JACK.

Ce trebuia să facă? Trebuia să-l anunţe pe colonel. Intră într-o cabină telefonică şi-l sună, dar nu primi nici un răspuns. Nici când îl chemă pe Crewe nu avu mai mult noroc. Luă un taxi şi se duse la colonel acasă, dar nimeni nu-i deschise. Dezorientată, plecă pe jos spre strada Regent. Deodată văzu doi bărbaţi înaintea ei şi-i recunoscu, începu să alerge şi-i ajunse din urmă. Când îl strigă, colonelul se întoarse repede şi o privi surprins:

— Lolly! exclamă el.

— Am să vă comunic ceva important, zise ea. S-o luăm pe aici.

Cotiră într-o străduţă pustie şi ea le relată repede tot ce ştia.

— Va să zică Pinto se pregăteşte s-o şteargă? Nici nu mă aşteptam la altceva. Cu un avion, zici? E întreprinzător. Şi eu m-am gândit la aşa ceva, dar…

Lăsă capul în jos şi rămase pe gânduri.

— Îţi mulţumesc, Lolly, îmi pare bine că nu te-ai dus cu Selby… nu aţi fi ajuns pe continent. Şi acum cred că ar fi bine să pleci cu adevărat, să nu te încrezi în promisiunile poliţiei. Chiar având cele mai bune intenţii din lume, Stafford King nu te poate salva, dacă s-ar întâmpla să fiu judecat. Şi tu, Crewe, pleacă, spuse el întorcându-se spre asociatul său.

— Dar dumneata nu vrei să fugi, colonele? întrebă ea. La Bromley aşteaptă avionul. L-am putea convinge pe Cartwright că suntem trimişi de Pinto.

Colonelul clătină capul.

— Faceţi cum vreţi, zise el, dar plecaţi mai repede! Ai grijă, Crewe. Să nu vă fie teamă de poliţie. Aveţi douăzeci şi

patru de ore înaintea voastră. Noaptea de azi e a lui Pinto… câinele acela!

Încet şi tăcuţi merseră mai departe. Când ajunseră la capătul străzii, colonelul se întoarse spre ei.

— Vreau să-ţi strâng mâna, Lolly. Când am făcut-o cu câteva ore mai devreme, aveam de gând să te trimit la o moarte sigură… Ai bani la tine, Crewe?

— Da, răspunse acesta.

— Bine! zise colonelul. Plecaţi, gata!…

Se întoarse repede şi se îndepărtă. Crewe vru – să-l urmeze, dar Lolly îl apucă de braţ.

— Nu te duce, lasă-l! şopti ea.

— Parcă n-aş vrea să-l părăsesc în felul acesta.

— Nici eu n-aş vrea, spuse fata, dar mai am şi eu puţin simţ al onoarei… deşi suntem cu toţii vinovaţi, toţi suntem nişte escroci… Care ţi-e numele de botez? îl întrebă brusc schimbând tonul.

El o privi uimit.

— Jack, răspunse Crewe. Ce întrebare ciudată!

— Nu-i aşa? râse ea amuzată. Vom fi legaţi unul de altul… şi nu-mi place să-ţi spun pe numele de familie, prefer Jack.

— Cine ştie dacă ai să apuci s-o faci…

Lolly se opri în loc şi-l apucă de un braţ cu amândouă mâinile:

— Nu trebuie să vorbeşti aşa! Nu s-a sfârşit totul pentru tine, Jack. Există posibilitatea să poţi fugi, ţi-a spus-o şi colonelul. Dacă ai un păcat de moarte pe conştiinţă, dacă simţi că eşti atât de rău încât nu există nici o scăpare pentru tine, măcar aşteaptă, vezi ce-ţi va hărăzi soarta. Scrutează-ţi sufletul şi poate că… în altă ţară, alături de… de cineva care te-ar iubi…

— Lolly, zise el, vrei să spui că…

— Sunt neruşinată ca întotdeauna, nu-ţi cer să te însori cu mine, doar să-mi fii apropiat, prieten… oamenii se pot iubi şi fără să se căsătorească… Vrei, Jack, să plecăm împreună?

— Dacă vreau?… Oriunde cu tine! îi şopti în timp ce-o îmbrăţişa şi o acoperea cu sărutări.

Capitolul 37

ARESTAREA LUI PINTO.

Pinto îşi lua ultimele măsuri pentru desăvârşirea planului său de fugă, în acelaşi timp colonelul se plimba nervos, în sus şi în jos, prin camera sa, fluierând fals o arie dintr-o operă. Era neliniştit şi ceea ce-l irita şi mai mult era dispariţia servitorului său, un membru mai puţin important al bandei, dar care luase parte la toate ticăloşiile; ultima dată, avusese însărcinarea să pună totul la cale pentru răpirea lui Maisie White. De două ori în cursul serii ieşi din apartament, deschise uşa de la intrare şi privi afară. Prima dată nu fu nimic de văzut; a doua oară, dacă ar fi ieşit cu câteva clipe mai devreme, ar fi apucat să observe silueta îmbrăcată în negru, urcând fără zgomot treptele şi furişându-se la etajul al doilea. Această persoană, în schimb, îl auzi pe colonel şi rămase în umbră, fără nici o mişcare, aşteptând. Apoi, când urechea-i nu mai distinse nici un zgomot, se îndreptă spre apartamentul lui Pinto, descuie uşa cu grijă, puse pe podea, în vestibul, geamantanul pe care-l ţinuse în mână şi încuie uşa pe dinăuntru. Rămase acolo cam un sfert de ceas, apoi ieşi cu geamantanul în mână, coborî repede scările şi părăsi clădirea. În momentul acela, ceasornicul bătu nouă şi jumătate; un sfert de ceas mai târziu, Stafford King primi prin curier special o înştiinţare care îl puse pe gânduri. O citi de două ori apoi îi telefonă şefului poliţiei şi-i comunică înştiinţarea ce-i sosise.

— E a treia oară că ni se trimite un astfel de mesaj, zise el.

— Celelalte s-au dovedit corecte, spuse sir Stanley. De ce n-ar fi şi acum aşa?

— Dar pare de necrezut, comentă Stafford King, buimăcit, l-am urmărit pe oamenii aceştia de ani de zile şi n-am găsit niciodată ceva concret.

— Eu, în locul dumitale, aş cerceta neapărat, zise şeful poliţiei. Înştiinţează-mă dacă găseşti ceva.

În seara acea, Pinto avea multă treabă la teatru. De o săptămână nu mai depusese la bancă banii încasaţi la spectacole şi acum luă şi ultimul ban din seif. Era unsprezece şi jumătate când ajunse la club, unde i se servi cina preferată. Făcu plata cu una din bancnotele pe care le scosese în ziua aceea de la bancă. După câteva clipe, chelnerul se înapoie.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, casierul spune că bancnota aceasta e falsă.

— Falsă? întrebă Pinto şi o privi surprins.

Nu putea fi nici o îndoială: omul avea dreptate. Nu văzuse niciodată o bancnotă atât de grosolan falsificată.

— Atunci am fost înşelat, zâmbi el.

Scoase alta şi o examină; din prima ochire văzu că şi aceasta era falsă. În buzunarul hainei avea banii pe care îi luase de la teatru şi astfel îşi putu plăti consumaţia. Foarte necăjit, se înapoie acasă. În dimineaţa zilei aceleia retrăsese de la bancă o sută de lire sterline, în bancnote a câte cinci. Îşi aminti că le pusese în portvizit şi de atunci nu le mai atinsese. În momentul când coborî din taxi îşi dădu seama de adevăr în toată grozăvia lui. Banii fuseseră substituiţi, cei falşi în locul celor buni! Duse mâna la buzunar, vrând să scoată banii şi să-i arunce în primul canal, când cineva îl apucă de braţ.

— Stai, ce vrei să faci? răsună un glas.

El se întoarse, tremurând ca varga.

— Stafford King, zise Pinto năucit.

— Chiar Stafford King, în persoană! Am un mandat de arestare împotriva ta, Silva; eşti acuzat că ai falsificat bani pe care i-ai pus în circulaţie. Duceţi-l sus în apartamentul său!

Colonelul auzi zgomotul de pe scări şi apăru în uşă. Rămase nemişcat, un spectator mut, privind grupul ce trecu pe lângă el, îndreptându-se spre etajul superior.

— Dă-mi cheia! îi ceru Stafford, iar portughezul i-o întinse.

Detectivul descuie uşa şi aprinse lumina.

— Ei, ce-i asta, Pinto?

Masa era încărcată cu plăci de aramă şi cu suluri îmbibate de cerneală. Într-un colţ al mesei se afla un teanc de bani falşi, deasupra cărora era pus un presse-papier; peste tot erau risipite sticluţe cu soluţii colorate şi în apropierea mesei se afla o presă atât de mică, încât putea fi băgată într-un colţ de geamantan.

— Mi se pare că am pus mâna pe tine, Pinto, zise Stafford King.

Portughezul făcu un semn afirmativ, apoi se prăbuşi fără putere în braţele detectivului.

Maisie White se culcase devreme; soneria ţârâi de câteva ori până ce ea se deşteptă, îşi puse repede un capot, se duse la fereastră şi se aplecă în afară. Văzu o tânără care privea în sus şi, în ciuda întunericului, o recunoscu, dar nu şi pe bărbatul care era cu ea. Coborî şi-i deschise uşa.

— Dumneata eşti, domnişoară White?

— Da, eu. Eşti Lolly Marsh, nu-i aşa? Poftim, intră.

— Da, răspunse ea şi după o clipă amândouă urcau treptele. Îmi pare foarte rău că te-am deranjat domnişoară White, dar m-a adus ceva ce n-aş fi putut amâna. Ştii ce bun a fost domnul Stafford King cu mine?

Maisie făcu semn că da.

— Ştii, probabil, că domnul King mi-a scos un bilet pentru America, urmă Lolly. Dar în ultimul moment am fost obligată să-mi schimb planul.

— Îmi pare rău, zise Maisie. Speram că vei pleca Înainte ca…

— Asta sper şi eu, o întrerupse Lolly zâmbind uşor. Dar trebuie găsită o cale grabnică, deoarece evenimentele se succed cu repeziciune. L-au arestat astă-noapte pe Pinto, tocmai acum am aflat.

— L-au arestat pe Silva? De ce e acuzat?

— N-am înţeles bine ce-a făcut. Colonelul mi-a spus să plec cât pot de repede. Şi un noroc mare mă aşteaptă, domnişoară White, e vorba să mă mărit.

— Te felicit din toată inima, zise Maisie. Cine e fericitul?

— Nu pot să-ţi spun… Ba da, de ce nu? Am încredere în dumneata. Mă căsătoresc cu Jack Crewe.

— Crewe? Ah, îmi amintesc… Stafford King mi-a pomenit de el, face parte din… nu e un apropiat al colonelului?

— Da… adică, nu mai e, a fost… noi la noapte plecăm. De aceea am venit aici.

Maisie White apucă mâinile fetei.

— Te aşteaptă o viaţă fericită, zise Lolly cu ochii înlăcrimaţi. Ai putea să mă priveşti cu simpatie? Eu am nevoie, mai mult chiar decât dumneata, de dragoste, de fericire şi de siguranţă. Dumneata n-ai cunoscut niciodată momentele de teamă îngrozitoare şi de zbucium prin care am trecut eu. Aş vrea să-mi dai o mână de ajutor, ca să pot reuşi. Nu-ţi cer să-l influenţezi pe domnul King să facă un lucru ce n-ar fi în concordanţă cu datoria sa. Cer numai ca Jack să aibă posibilitatea să plece.

— Nu ştiu dacă îţi pot promite asta, spuse Maisie, dar Stafford King mi-a spus că prietenul dumitale e cel mai puţin periculos din bandă.

— Aş vrea să te previn într-o singură chestiune domnişoară White, încheie Lolly când fu în pragul uşii. Colonelul e cuprins de disperare şi am presimţirea că nu va scăpa cu viaţă din toate astea. Atât cât se pricepe el, mi-a fost într-o oarecare măsură prieten, dar dumneata ai fost bună cu mine şi domnul King a fost mai mult decât bun. Păziţi-vă de colonel, încă nu e prins. Asta e tot.

Capitolul 38

LA CE SUNT BUNE FILMELE VECHI.

A doua zi de dimineaţă, Pinto fu adus în faţa judecătorului de instrucţie; portughezul abia se putea ţine pe picioare. Lângă avocatul său se afla un bărbat slab, cu faţa cenuşie; la sfârşitul procedurii şopti avocatului ceva la ureche. Cererea de punere în libertate pe cauţiune fu respinsă. Colonelul nu vorbi cu acuzatul, nici nu-l privi măcar. Boundary, asupra căruia erau îndreptaţi ochii tuturor

poliţiştilor, plecă după terminarea procedurii şi se înapoie acasă. Putu să examineze în toată liniştea restul hârtiilor sale. De mult timp avea pregătit tot ce-i trebuia pentru deghizare: un aparat de ras, o pereche de foarfeci şi o sticluţă cu o soluţie pentru înnegrirea feţei. Termină cu distrugerea corespondenţei sale, apoi începu să caute prin buzunare, dacă nu avea vreo scrisoare uitată acolo din nebăgare de seamă. În cursul acestei cercetări dădu de un plic mare, alb, adresat lui Crewe şi se întrebă mirat cum de ajunsese la el. Apoi îşi aminti că însuşi Crewe i-l dăduse.

Privi marca poştală. Scrisoarea era expediată din Oxford. Era raportul agenţilor trimişi de Crewe să afle numele studenţilor care plecaseră de la colegiul Balliol într-un anume an. Gregory Coco fusese unul dintre ei. Care era adevăratul nume al lui Gregory Coco? Dacă descoperea taina aceasta, era posibil să dea şi de Jack Judecătorul. Rupse plicul şi scoase trei coli ministeriale, împreună cu o notă de cheltuieli; acesta era tot conţinutul scrisorii. Erau două liste cu numele studenţilor care părăsiseră Universitatea în acelaşi an cu Gregory Coco… dacă cele spuse de acesta, într-unul din rarele-i momente de spovedanie, erau adevărate. Colonelul urmări fiecare rând şi termină prima listă fără să găsească vreun nume care să-i fie cunoscut. Citise jumătate dintr-a doua când se opri tresărind.

— Dumnezeule mare! murmură el.

Rămase nemişcat aproape o oră, cu bărbia sprijinită în pumni, privind fix hârtia pe care era scris numele acela. În tot timpul acesta gândurile-i zburau înapoi, prin negura anilor, strângând dovezile care-i îngăduiau, acum, să-l identifice, fără umbră de îndoială, pe Jack Judecătorul. Se ridică şi se îndreptă spre etajera cu cărţi de unde trase volum după volum. Erau aproape toate anuare; câtva timp le cercetă în zadar. În cele din urmă, dădu de unul în care găsi ce-i trebuia; puse volumul pe masă şi-şi făcu repede câteva notiţe. Le citi şi pe urmă le arse. Cu ochi strălucitori,

termină tot ce avea de făcut şi se înapoie în dormitorul său; arăta cu zece ani mai tânăr. Stinse toate luminile şi se aşează câteva clipe la fereastra deschisă, privind în stradă unde, la un capăt al clădirii, Armata Salvării ţinea o întrunire şi colonelul se miră că nu observase asta până în momentul de faţă. Cercetă strada foarte atent căutând o persoană care ar sta la pândă; la un moment dat, un bărbat trecu pe sub un felinar aprins şi se furişă în umbra unui gang situat pe trotuarul de vizavi. Colonelul se duse în dormitorul său, luă o pereche de ochelari şi apoi se uită spre persoana aceea. Râse pe înfundate, apoi ieşi din casă îndreptându-se spre sud. Nu merse departe, ci se opri şi se uită înapoi; răbdarea îi fu răsplătită, văzu pe cineva traversând strada şi intrând în clădirea pe care o părăsise el cu câteva clipe înainte. Colonelul mai aşteptă puţin şi se întoarse. La intrare îşi scoase pantofii şi urcă scările, fără zgomot. Era la jumătatea drumului când auzi încuindu-se uşa apartamentului său; rânji din nou şi iar mai aşteptă câteva clipe până să bage cheia în broască; apoi, descuind încetişor, pătrunse în vestibulul întunecos. În biroul său ardea lumina; îl auzi pe vizitatorul nepoftit trăgând un sertar. Colonelul apăsă pe clanţă, deschise larg uşa şi intră. Bărbatul care scotocea prin sertar sări în sus, speriat. După cum bănuise Boundary, era fostul său servitor care-l părăsise cu o zi în urmă, fără nici o vorbă.

— Ei, Tom, zise Boundary, te-ai înapoiat ca să şterpeleşti ceva?

— Cam aşa ceva, şefule, răspunse celălalt. N-ai să mi-o iei în nume de rău, sper!

— Am fost destul de bun cu tine, Tom, zise colonelul.

— Ei aş! Nu ştiu pentru ce aş avea să-ţi mulţumesc.

— Ce spui, Tom? Asta dovedeşte că nu eşti prea recunoscător.

— Pentru ce să-ţi fiu recunoscător?

— Să-mi fii recunoscător că trăieşti, Tom.

— Nu-mi veni cu lucruri de astea, colonele, şuieră servitorul. Mie nu-mi poţi îndruga asemenea palavre. Ştiu mult mai multe despre dumneata decât îţi închipui. Nu te-am servit câţiva ani, ajutându-ţi la toate afacerile murdare, colonele, fără să învăţ ceva… Te asigur că aş spune lucruri nostime dacă aş apărea ca martor.

— Va să zică ai venit să şterpeleşti? întrebă colonelul, neluând în seamă ameninţările servitorului. Poftim, serveşte-te!

Se duse la bufet, îşi turnă whisky într-un pahar şi se aşeză la fereastră, urmărind ceea ce făcea servitorul. Tom trase un alt sertar şi-l închise iar.

— Ascultă, colonele, zise el, eu n-am câştigat în afaceri atâţia bani ca dumneata. Îmi merge destul de prost şi cred că ai putea să-mi dai ceva ca amintire.

— Tom, îţi aminteşti că acum trei luni am cumpărat o grămadă de filme vechi?

— Şi ce-mi pasă de asta?

— Erau vreo zece cutii, aşa-i?

— Ba parcă erau douăsprezece. Ascultă, colonele…

— Aşteaptă un moment, Tom. Vom discuta ce am să-ţi dăruiesc, după ce-mi vei fi dat o mână de ajutor. Întâlnindu-te aici – fiindcă veni vorba, să ştii că te-am zărit pe fereastră în timp ce spionai de partea cealaltă a străzii – mi-a venit o idee. Unde ai pus filmele acelea?

Tom rânji.

— Ai de gând să deschizi un cinematograf, colonele?

— Cam aşa ceva, răspunse Boundary. De fapt, Armata Salvării mi-a inspirat ideea asta. Auzi ce mai bubuie toba?

Servitorul făcu un gest de nerăbdare.

— Ce doreşti? Dacă vrei să ştii unde sunt filmele află că le-am pus în cămară, sub bufetul cu argintărie. Cred că acum, când s-a terminat cu tovărăşia, nu ai nimic de obiectat dacă iau argintăria?

— Bine, bine, poţi să iei argintăria, fu de acord colonelul. Adu-mi filmele!

Fostul servitor fu nevoit să se ducă de trei ori până ce cără cutiile şi le puse pe masă.

— Astea sunt, zise el. Acum zi-mi ce ai de gând să faci.

— În primul rând, răspunse colonelul, ia spune-mi, vorbeai serios când ai susţinut că ştii despre mine ceva ce ar interesa îndeaproape poliţia? Iar începe toba, Tom. Ştii la ce-mi va folosi ea?

— Nu ştiu, mormăi servitorul.

— Lumea de pe stradă nu poate auzi nimic, când bate toba, zise colonelul.

Apoi băgă mâna în buzunarul hainei căutând parcă un carnet de notiţe şi atât de repede făcuse această mişcare, încât omul plecat deasupra mesei nu văzu arma ucigaşă. Colonelul trase de trei ori şi, lovit mortal, servitorul se prăbuşi la pământ.

— Nici dracul n-are să te mai recunoască! râse el, punând arma la loc.

Culcă mortul pe spate, scoase propriul ac de cravată şi-l înfipse în cravata celui ucis. Apoi scoase ceasornicul şi lanţul său din buzunar şi le strecură în vesta celuilalt, în degetul cel mic avea un inel cu monogramă; îl puse şi pe acesta în degetul servitorului. După aceea, începu să deschidă cutiile pline cu filme vechi, pe care le aruncă pe podea, le prinse de perdele, înfăşură picioarele scaunelor, fluierând tot timpul. Găsi o lumânare în cămară şi o înfipse, cu mână sigură, în grămada de suluri de celuloid. O aprinse, apoi ieşi, închizând uşa. O jumătate de oră mai târziu, Piaţa Albermale era ocupată de pompieri şi vreo zece furtunuri căutau să stingă marea de flăcări din casa colonelului Boundary.

Stafford King apăru foarte devreme în strada Doughty şi Maisie îşi dădu seama după ora neobişnuită a acestei vizite şi după expresia gravă de pe faţa musafirului ei că se petrecuse un eveniment neobişnuit.

— S-a isprăvit cu banda Boundary, Maisie! Colonelul a murit!

— A murit? făcu ea mirată.

— Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar se presupune că a incendiat casa şi apoi s-a împuşcat. Cadavrul a fost găsit în mijlocul ruinelor; graţie bijuteriilor l-am putut identifica. Îţi aminteşti, cred, că poliţia i le luase când a fost arestat şi le-am notat pe toate ca să le putem recunoaşte dacă ar fi vreodată nevoie.

— În sfârşit, s-a terminat şi asta! E finalul unui vis îngrozitor! zise ea.

— Nu tăgăduiesc, însă, că Jack Judecătorul ne-a fost de mare folos până acum. Nu am fi pus niciodată mâna pe Pinto, Selby sau chiar pe colonel, dacă n-ar fi fost Jack. Fiindcă veni vorba… nu ştim nimic despre Crewe sau Lolly.

— Crezi că până acum au avut timp să ajungă la destinaţie? întrebă ea.

— O, desigur, răspunse Stafford King, trebuie să fi ajuns de mult. Dar unde s-or fi dus?

Ea clătină capul:

— Nu-ţi spun.

— Nici nu-i nevoie, zise Stafford zâmbind. S-au dus în Portugalia. Era avionul lui Pinto şi cred că nu avea altă dorinţă decât să se înapoieze în scumpa-i patrie. Cât despre Pinto, se pare că va fi condamnat la zece ani. Ca să fiu sincer în ceea ce-l priveşte pe Crewe, am telegrafiat unui englez la Finister; mi-e bun prieten şi trăieşte într-o regiune izolată, prin apropierea farului. Mi-a răspuns, înştiinţându-mă că ieri după-amiază, curând după ora mesei, a trecut un avion deasupra Finisterului. Era probabil avionul în care se afla prietena noastră Lolly.

— Aş vrea ca amândoi să scape. E rău că am o asemenea dorinţă?

— Nu, nu e nimic rău. Cred că şeful are aceeaşi dorinţă ca tine. Are uneori păreri ciudate şi se întâmplă să mă irite câteodată. De exemplu, el nu crede că Boundary a murit.

— Dar nu spuneai că aţi găsit cadavrul?

— Sir Stanley susţine că nu e cadavrul colonelului.

Maisie rămase pe gânduri.

— Eu sunt de aceeaşi părere cu el, zise ea. Colonelul nu ar fi făcut una ca asta. Oameni de teapa lui Boundary nu se sinucid.

Stafford se înapoie la biroul său şi află că şeful poliţiei, care sosise mai înainte, întrebase de el. Sir Stanley citea ziarul de dimineaţă, când Stafford intră în birou; primele-i cuvinte îl consternară pe tânărul detectiv.

— King, acela nu e cadavrul colonelului. Am fost acolo să-l văd şi sunt sigur că nu mă înşel. Trebuie să dai ordin tuturor poliţiilor din ţară, în special celor din sud, să caute un bărbat, probabil ras, în orice caz fără mustaţă, deghizat ca vagabond.

— De ce ca vagabond? întrebă Stafford.

— Acum cincisprezece ani, răspunse Sir Stanley, colonelul îşi ducea aproape singur la îndeplinire afacerile murdare şi aceasta era deghizarea lui favorită. Să fie căutat pe la spitale, printre victimele diferitelor accidente, prin hotelurile de mâna a doua şi prin închisori! E foarte probabil ca Boundary să comită un mic delict, cu gândul de a fi ţinut câteva luni la închisoare… Nu există ascunzătoare mai bună decât o închisoare, Stafford.

Sir Stanley văzu expresia de îndoială de pe faţa tânărului şi râse.

— Crezi că a murit, nu-i aşa?

— Sunt absolut sigur, Sir Stanley, răspunse Stafford.

— Eşti optimist, zise sir Stanley râzând şi-i făcu semn că poate pleca.

Capitolul 39

CINE E JACK JUDECĂTORUL.

Un om voinic, cu păr cărunt, coborî dintr-un vagon de clasa a treia la staţia Ohatham şi-l întrebă pe un hamal de drumul spre antrepozite. Avea o grămadă de unelte de tâmplărie într-un coş împletit şi fuma o pipă scurtă de argilă. Hamalul îl măsură cu o privire cercetătoare pe bărbatul acela cu barbă albă şi scurtă.

— Cauţi serviciu, meştere? întrebă el.
— Da.
— Câţi ani ai?
— Şaizeci şi patru.
Hamalul clătină capul.
— Nu vei găsi uşor de lucru. Nu prea ne vor pe noi, bătrânii, zise el. De ce nu încerci la Markham, antreprenorii din strada High? Au nevoie de muncitori. Chiar azi-dimineaţă am văzut un anunţ la poartă.
Lucrătorul mulţumi hamalului, puse coşul în spinare şi se îndreptă spre strada High. Era îmbrăcat curăţel şi poliţiştii care căutau vagabonzi suspecţi nu-i dădeau atenţie. Petrecu cea mai mare parte a zilei mergând de la o firmă la alta şi peste tot primi acelaşi refuz. Spre seară avu mai mult noroc. O firmă ce se ocupa cu reparaţiile vapoarelor avea nevoie de un tâmplar şi-l angajă imediat.
Erau mulţi ani de când colonelul Boundary nu mai pusese mâna pe un ferăstrău, dar se descurcă bine. Totuşi, după două ore de muncă, îl dureau mâinile şi spatele. Fu mulţumit când sună clopotul pentru încetarea lucrului, închirie o cămăruţă, plăti un acont, se spălă îşi lăsă uneltele acolo, apoi ieşi să caute un local unde să mănânce.
A doua zi, la ora şapte dimineaţa, era iarăşi pe şantier, la lucru. De câteva ori în cursul zilei crezu că va fi silit să renunţe la munca asta. Spatele îl durea îngrozitor şi braţele îi erau ca de plumb, dar nu se dădu bătut şi astfel trecu încă o zi. A treia zi muşchii i se obişnuiseră cu munca fizică şi Boundary găsi că lucrul pe care-l făcea nu era din cale afară de greu. La sfârşitul săptămânii i se prezentă o ocazie. Fusese trimis la docuri să facă nişte reparaţii pe un vapor şi căpitanul îi observă îndemânarea.
— Nu vrei să te angajezi la mine? îi propuse el. Am nevoie de un tâmplar.
— Unde plecaţi? întrebă Boundary.
— Întâi la Valparaiso, apoi de-a lungul coastei, vom înconjura Capul Horn, îndreptându-ne spre San Francisco

şi, poate, vom obţine o încărcătură pentru China.

— O să mă mai gândesc, zise colonelul.

Seara se întoarse la căpitan şi-i spuse că se hotărâse să plece.

— Bine, fu de acord căpitanul, dar trebuie să iscăleşti încă astă-seară angajamentul. Plec mâine dimineaţă, când vine fluxul.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Boundary se afla ia bordul vasului „Arabella Sands” şi privea cum se pierdea ţărmul în zare. Vaporul trebuia să se oprească întâi la Falmouth şi după două zile ajunseră în port. Boundary se duse să cumpere nişte scânduri şi unelte de care mai avea nevoie şi după-amiază se înapoie pe vapor. Seara coborî în tovărăşia căpitanului la ţărm.

— Vom pleca abia mâine la douăsprezece, zise căpitanul. Poţi să petreci o noapte pe uscat.

Închirie o cameră la han şi-l invită pe Boundary să doarmă cu el, dar colonelul prefera să fie singur. Îşi luă o cameră în oraş şi, după ce se scuză faţă de căpitan, plecă devreme acasă. Cumpărase toate ziarele pe care le găsise şi voia să le citească în linişte. Simţi o uşurare nespusă citind darea de seamă asupra constatării oficiale a decesului său Nu aveau nici un pic de îndoială în această privinţă.

Deodată se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! zise Boundary crezând că era stăpâna hanului.

Se afla în mijlocul camerei în momentul când pronunţă acest cuvânt. La vederea vizitatorului se dădu înapoi, pas cu pas. Limba i se lipi de cerul gurii şi ochii i se holbară

— Tu! Tu! zise el cu glas răguşit.

— Bietul Jack Judecătorul, spuse omul mascat care intrase. Bietul, bătrânul Jack! A venit să-şi ia rămas-bun de la colonel, înainte de plecarea acestuia în ţări străine.

— Taci! strigă Boundary. Ştiu cine eşti, afurisit să fii! Ştiu cine eşti!

Trase perdelele deoparte şi privi pe fereastră afară. Nu mai era nevoie să pună nici o întrebare. Casa era

împresurată. Se întoarse iar spre mascat şi, orbit de furie rămase în faţa lui.

— Eşti inteligent, nu-i aşa? întrebă el. Mai deştept decât întreaga poliţie. Dar n-ai avut destulă inteligenţă ca să-ţi scapi fiul de la moarte!

Mascatul se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ah, cum te-am lovit! Sărmanul Jack Judecătorul! zise colonelul batjocoritor. Am nimerit rana cea mai dureroasă, da? Unicul fiu! S-a dus dracului repede din cauza mea… a mea, a mea! Nu-i poţi reda viaţa! Aici am fost eu mai tare decât tine!…

— Aşa e, răspunse Jack Judecătorul cu glas slab, nu-i pot reda viaţa, dar îl pot distruge pe cel care l-a răpus, pe omul care i-a nimicit viaţa tânără, care l-a îndrumat pe căi greşite, l-ai zdruncinat sănătatea cu stupefiante…

— Asta e minciună! izbucni colonelul. Crewe l-a strâns de pe drumuri la Monte Carlo, când era deja distrus.

— Cine l-a trimis la Monte Carlo? întrebă celălalt. Cine e jucătorul care l-a nenorocit şi prefăcându-se că nu-l cunoaşte a primit apoi această epavă omenească, de a cărui decădere numai el era vinovat? Tu ai fost acela, Boundary!

Colonelul făcu un semn afirmativ.

— Am fost un nerod că am căutat să neg acest lucru. Am pretins faţă de Crewe că nu-l cunosc. Da, eu am fost acela şi sunt mândru de fapta mea. Crezi că o să mă prinzi acum şi o să mă vezi la locul ce mi se cuvine?… La eşafod poate?… Niciodată, însă, nu vei putea şterge din mintea ta această amintire: că ai avut un fiu care a murit într-un şanţ, că eşti un bătrân singur, un bătrân fără urmaşi!…

— Asta n-o pot şterge din amintirea mea! zise Jack Judecătorul. O, Dumnezeule, nu pot!

Duse mâna la faţa-i mascată, încercând parcă să înlăture astfel vedenia pe care cuvintele lui Boundary o făcuse să se ivească înaintea ochilor săi.

— Dar te pot şterge pe tine de pe suprafaţa pământului, răcni el cu ferocitate, mi-am nimicit viaţa, cariera,

reputaţia, tot ce mi-a fost mai drag, ca să pot pune mâna pe tine! Eşti aşteptat jos, Boundary! Le-am spus să vină acum. Stafford King…

— Nu vei ajunge să mă vezi prins, zise Boundary. Două focuri detunară în aceeaşi clipă şi colonelul se prăbuşi pe pat mort!

Jack Judecătorul se rezemă de perete şi de pe mâna ce-o dusese la piept se prelinse sânge. Împuşcăturile fuseseră auzite afară şi Stafford King fu primul care intră în cameră. O singură privire aruncată asupra colonelului fu de ajuns, apoi se întoarse spre omul care căzuse jos şi şedea acum rezemat de perete.

— Dumnezeule mare! exclamă Stafford. Jack Judecătorul!

— Sărmanul, bătrânul Jack! răsună slab glasul batjocoritor.

Stafford îl sprijini şi cu o mişcare delicată îndepărtă masca şi lumina lămpii de gaz ce atârna în tavan căzu pe faţa palidă.

— Sir Stanley Belcome! Sir Stanley!… murmură el.

Sir Stanley întoarse capul şi deschise ochii.

— Bietul, bătrânul Jack! repetă el trist. Va fi un scandal de primul rang, King. Pentru reputaţia instituţiei noastre ar trebui să-l înăbuşi.

— Dar nu e nevoie să se afle, sir Stanley, zise Stafford. Puteţi explica ministrului de interne…

Celălalt clătină capul.

— Voi fi în curând în faţa unui ministru mai mare decât cei de pe pământ, spuse el încet. Totul s-a sfârşit, King.

Dacă poţi, scoate-mi hainele astea de măscărici.

Cu mâini nesigure, Stafford King trase jos pelerina neagră şi o azvârli sub pat.

— Acum, mă poţi prezenta poliţiei locale drept şeful departamentului nostru şi-mi poţi păstra secretul, King, dacă vrei… l-am spus avocatului meu să-ţi dea o scrisoare, în caz… în caz că s-ar întâmpla ceva. Ştiu că nu am procedat aşa cum s-ar fi cuvenit, ca şef al poliţiei… Trebuia

să-mi înaintez demisia cu ani în urmă… când am descoperit ce i se întâmplase bietului meu băiat. Pe vremea aceea eram şeful poliţiei unui oraş din India; în loc de demisie, am primit o avansare şi am venit la Scotland Yard… Nu, nu m-am supus normelor care guvernează instituţia noastră… şi totuşi, poate că da…

Un timp tăcu istovit, apoi reluă:

— Am fost silit să te mint, murmură el, trebuia să susţin că Jack Judecătorul m-a vizitat şi pe mine, ca să înlătur orice bănuială ce ar fi putut să cadă asupra logod… asupra domnişoarei White, zise el zâmbind. Nu, n-am procedat conform regulamentului. Reprezentam justiţia… şi singur am distrus această bandă de care justiţia nu se putea atinge. Da… am distrus-o! Dacă Boundary nu m-ar fi recunoscut, aş fi plecat de aici înainte de venirea ta şi mi-aş fi dat mâine demisia. Probabil, descoperise cine era băiatul. Mă mir că nu încercase mai înainte să afle. I-am distrus pe bandiţi, nu-i aşa, King?… M-a costat mulţi bani. Am făcut multe… am jefuit magazinul acela de bijuterii… să-mi dai cuvântul tău de onoare că nu vei spune nimănui un cuvânt!… Phillopolis trebuie să sufere. Toţi trebuie pedepsiţi.

Stafford dăduse ordin ca poliţiştii să părăsească odaia. Medicul poliţiei îşi dădu seama repede că nu-l mai putea ajuta pe acest om în agonie şi că numai schimbându-i poziţia în care era acum culcat i s-ar grăbi moartea. Ieşi din cameră şi-i lăsă singuri pe cei doi.

— Stafford, am avere mare, mai spuse şeful poliţiei. E a ta. Am făcut un testament… a ta…

Apoi amuţi şi Stafford crezu că sosise clipa din urmă. După câteva minute, muribundul se mişcă uşor şi începu să vorbească tare şi lămurit.

— Gregory, băiatul meu drag… sărmanul meu Gregory!… Iată-l pe tatăl tău, copilul meu!…

Glasu-i slăbi tot mai mult, până ce nu se mai auzi decât un murmur. Lacrimi mari se prelingeau de-a lungul obrajilor

lui Stafford King. Sir Stanley încercă să se ridice în picioare şi Stafford îl susţinu.

— Încet, sir Stanley. Încet! Vă faceţi numai rău!

Muribundul râse scurt, strident. Stafford simţi sângele îngheţându-i în vine.

— Priviţi-l pe bietul, bunul Jack Judecătorul!… Sărmanul Jack Judecătorul!… Dă-mi vieţile pe care le-ai răpus, speranţele nimicite… Dă-i-le lui Jack… Jack Judecătorul!…

Acestea fură ultimele sale cuvinte.

Un an mai târziu, şeful poliţiei, sir Stafford King, primi o scrisoare din America de Sud. În plic nu se afla decât o fotografie cu un bărbat impunător lângă o femeie drăgălaşa care ţinea în poală un copil.

— Priveşte-i pe ultimii membri ai bandei Boundary, se adresă sir Stafford lui Maisie. Căsătoria lor e singurul lucru bun ce a rezultat din atâta răutate şi nenorocire.

— Da, asta e Lolly Marsh!

— Cred că acum se numeşte Lolly Crewe, zise Stafford. E ciudat cum a putut sir Stanley să-şi dea seama care sunt singurii membri ai bandei ce mai aveau ceva omenesc în sufletul lor.

— Cum au izbutit să fugă? întrebă Maisie. M-am întrebat deseori ce s-a întâmplat la aerodrom.

Stafford râse.

— O, se înţelege că au plecat, spuse el. Au părăsit Londra la ora trei şi douăzeci, după o îndelungată discuţie cu aviatorul care se numea Cartwright.

— De parcă i-ai fi văzut tu! zâmbi ea.

— Sir Stanley şi cu mine am asistat ascunşi la plecarea lor, zise Stafford.

Privi din nou fotografia şi clătină capul.

— Iată un caz când judecata lui Jack a fost foarte indulgentă, adăugă el cu seriozitate.

SFÂRŞIT